

ಶ್ರೀ ಹಿಂದುವಿನ

ರತ್ನತ್ರಯ

ನಾಯಸೆನ್ನ ಜ್ಯೋ ಕಥಗಳು

ಅನುವಾದಕರು :

ಜಿ. ಬುಹ್ಯಪ್ಪ

ರತ್ನತ್ರಯ ಪ್ರಕಾಶನ

713, ಇ ಮಹಾತ್ಮ ಎಫ್ ಬಾಲ್ಕ್, ಕುವೆಂಪುನಗರ,

ನ್ಯೂಶಾರು-570 023

ನಂಯಸೇನನ ಜ್ಯೇನ ಕಥೆಗಳು

ಅನುವಾದಕರು :
ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪು

ರತ್ನತ್ರಯ ಪ್ರಕಾಶನ
713, ಇ ನುಡು, ಎಫ್ ಬ್ರಾಹ್ಮ, ಕಾನೆಂಪುರ್ಗಲ್,
ನ್ಯೂಸೌರು-570 023

Pages: vi+202

First Edition 1995

ಹಕ್ಕುಗಳು: ಲೇಖಕರದು

ಚೆಲೆ: ರೂ. 50-00

ಮುದ್ರಕರು:

ಪೃಥ್ವಿ ಉನ್ಯಮ ಕೇಂದ್ರ, 7ನೇ ಆಡ್‌ರಸ್ಟೆ, ಸರಕ್ಕುತ್ತಿರುಣಂ, ಮೈಸೂರು-೯
ದೂರವಾಣಿ 27112

ಮುನ್ನಡಿ

ನಯಸೇನನ ‘ಧರ್ಮಾಮೃತ’ ಕಾವ್ಯ ಶ್ರೀ.ಶ. 1112ರಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಹಳಗನ್ನಡ ಚಂಪೂ ಕಾವ್ಯ. ಈ ಕೃತಿ ನುಂಬ್ಯವಾಗಿ ಜ್ಯೇಂಧ್ರಮರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಒಂದು ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥ ಈಗ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಪ್ರೌಢಿಕರ್ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಸಾದರು ಬಹು ಪರಿಗಳಿಂದಲೂ ಸದ್ಗುರ್ದು ಲಗಳಲ್ಲಿದೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯುತ್ ಲೇಖನಗಳು ಕನಾಂಟಿಕದ ಹಲವಾರು ಪ್ರಮುಖ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಚೆದುಹೋಗಿವೆ. ‘ರತ್ನಾ ಕರವರ್ತಿ’ ಒಂದಧ್ರದಲ್ಲಿ ಇವರ ಅರಾಧ್ಯ ಕವಿ. ರತ್ನಾ ಕರನ ಬಗೆಗೆ ಇವರು ಬರೆದಿರುವ ಲೇಖನಗಳು, ಕಾದಂಬಿ ಈ ನಾಟಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿವೆ. ಜ್ಯೇಂಧ್ರಮರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಇವರು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿದಾರೆ. ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜ್ಯೇಂಧ್ರಮಿಶ್ರಯಾರಿಗೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ, ಜ್ಯೇಂಧ್ರಾರ್ಮಿಕ ಕಾವ್ಯಗಳು ಇವರ ಲೇಖನಿಯಂದ ಮೂಡಿಬಂದಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವರು ಗಳಿಸಿರುವ ‘ಮಹಾಪೂರಾಣ’ನೇ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ.

‘ನಯಸೇನನ ಜ್ಯೇಂಧ್ರಗಳು’ ಎಂಬ ಈ ಪ್ರಕೃತ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 14 ಕಥೆಗಳಿವೆ. ಈ ಕಥಿಗಳಲ್ಲಿನೂ ‘ಧರ್ಮಾಮೃತ’ದಿಂದ ಬಂದದ್ದು. ಕಥೆ ಹೇಳುವ ಜಾಸ್ತಿ ನಯಸೇನನಿಗಿದೆ. ಅವನ ಗಾದೆಮಾತುಗಳು, ಜಾಣ್ಣ ದಿಗರು ಎಲ್ಲರ ಮನೆನ್ನಾತಾಗಿವೆ. ಇಂಥ ಕೃತಯ ಸರ್ಜಾನುವಾದನೇ ಪ್ರಸ್ತುತಕ್ಕ ತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಕೃತಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೌಢಿಕರ್ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಸಾದರು ಮೂಲಕ್ಕೆ ತಿಗೆ ಅಪಚಾರವೆಸಗಿದಂತೆ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹಾನುವಾದ ನಾಡಿದಾರೆ. ಹೀಗೆ ನಾಡುವಾಗ ಅವರು ತೋರಿರುವ ಕೌಶಲವನ್ನು ನಾವು ಮೆಚ್ಚಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಹೆಚ್ಚು ಮೂಲಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿದೆ. ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ತುರಸ್ಯವಾದ ಆಡುಮಾತುಗಳನ್ನು, ಗಾದೆಮಾತುಗಳನ್ನು ಇವರು ಆಸ್ತೀ ಪರಿಶಾಸು ಕಾರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದಾರೆ. ಮೂಲದ ವ್ಯತ್ತಗಳನ್ನು ಬಹು ಸರಳವಾಗಿ ಸೋಗಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿರ್ದರ್ಶನ ಕೊಟ್ಟಿರೆ ಸಾಕು. ಮೂಲ ಹೀಗಿದೆ: ನಿರಿ ಸಂರಚಾನದಂತೆ ಪ್ರೌಢಿಕವುನ್ನವಿದ್ದಿಲ್ಲ ಬೂದಿಯಂತೆ ಹೆಂಡಿರಿಗೆ ಸುಖ ಸುಖವನ್ನು ಪ್ರೌಢಾನ ಬಯಲ್ಲಾಜ್ಞಯಂತೆ ವಿಭಾಗಿ ಮಂಜನಂ/ತರಕೆನ್ನೊಳಾದ ಹೆಂಪಿನ ಮಹೇನ್ನಿತಿಗಳು ಮಳಲೀರಿಯಂತೆ ಮೆರು/ದರಿಯ ಮಹಿಳಾದ ಹೆಂಪಿನ ಮಹೇನ್ನಿತಿಗಳು ಮಳಲೀರಿಯಂತೆ ತಾಂ ಸ್ಥಿರಮಾಗಲಾಕುರ್ಮನೇ. ಅನುವಾದ: ಸಂಪತ್ತು ಕಾಮನಬಿಲ್ಲಿದ್ದೇಂತೆ, ಯೋವನವು ಇಜ್ಞಿಲಿನ ಬೂದಿಯಂತೆ, ಮಂಡಿಯಾಗಿದನೆ ಪಡೆಯುವ ಸುಖವು

ಭೀಂಗರೆಯುವ ಬಯಲ ತೊರೆಯಂತೆ, ಪ್ರೇಭಿನವು ಇಬ್ಬಿನಿಯಂತೆ, ರಾಜವೈಭಿನವು ಮರಳ ನಿರಯಂತೆ, ದೇಹವು ಹೆಚ್ಚಿದೊಳಗಿರುವ ಮರದಂತೆ. ಇನ್ನೆಲ್ಲನ್ನೂ ನಾಶವಾಗುವುದು. ಇಪ್ಪಂಥಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ.

ನಯಾಸೇನನು ತನ್ನ ಕಾವ್ಯದ ಅಶ್ವಸಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ‘ದಿಗಂಬರದಾಸ’ ನೆಂಬು ಕರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಶ್ರುಫೇಸರ್ ಬ್ರಹ್ಮಪುನವರು ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ‘ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನುದಾವ’ನೆಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮತೆಯಿದೆ, ಧರ್ಮನಿಸ್ತೇಯಿದೆ. ಇದು ನೆಂತು ಬೇಕಾದದ್ದು. ಈ ಲೇಖಕರು ಪ್ರತಿ ಕಥೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಒಂದೊಂದು ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ ಹೆಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದೂ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನವೀನತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ.

ಶ್ರುಫೇಸರ್ ಬ್ರಹ್ಮಪುನವರ ಶ್ರೀಲಿ ತುಂಬ ಲನಲನಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾ ಈ ಕಥೆಯ ಒಟ್ಟ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಸ್ವನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಜೈನಶಾರ್ವಕ ಜನರಿಗೆ ಈ ಗ್ರಂಥ ಸ್ತ್ರಿಯವಾದಂತೆ ಇತರ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಪ್ರಿಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚನ್ನು ಕಾವ್ಯಾಭಾಸಿಗಳಿಗೆ ಇದು ದಿಕ್ಷಾಚಿಯಾಗಿದೆ, ಏಳ್ಳ ವರ್ಗಗಳ ಜನರಿಗೂ ಜೀತೋರಾಯಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಒಂದು ಕೃತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ ಶ್ರುಫೇಸರ್ ಬ್ರಹ್ಮಪುನವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಜನತೆ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಅಭಿನಂದನಾರ್ಥಿರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಎಚ್. ಎಸ್. ಹರಿಕಂಕರ್
ತನ್ನ ದ ಪ್ರವಾಚಕ

ಮಾನಸಗಂಗೋತ್ತಿ
ಮೈಸೂರು-6
10-7-1995

ನನ್ನ ಮಾತೆ

ನಯಾಸೇನನ ಕಾವ್ಯದ್ವಾರಕ್ಕೂ ಮನ್ನೆನ ವಾಸನೆಯಿದೆ. ಇವನು ಜಾನಪದ ಕಾವ್ಯ ದಿನಬಳಕೆ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ, ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಗಾದೆಗಳನ್ನೂ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನೂ ಈ ಕಾವ್ಯದ್ವಾರಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿ ಕಾವ್ಯದ್ವಾರಕ್ಕೂ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ. ಇನಕುರಳಿಯಲ್ಲಿ ರುಚಿಗಾಗಿ ಕುಸುಮೆಯನ್ನು ಬೆಂದುವೇತೆ ಇವನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂಧಿತವನ್ನು ಹಡವಾಗಿ ಬೆರಿಸಿರುವನು.

ಶ್ರೀ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀ ವಿದ್ಯಾನಂದರ ದೀಕ್ಷಾಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀ ದೇಕಭಾವಣ ಮುನಿ ಪುರಾಜಾರು ನಯಾಸೇನನ ‘ಧರ್ಮಾರ್ಥ’ ಪನ್ನು ಮುಂದಿಲ ಕನ್ನಡ ಪದ್ಯಗ್ರಹಿಗಳನ್ನೂ ದೇವನಾಗಿ ಲಿಂಗಯಲ್ಲಿ ಕೂಟ್ಟು ಹಿಂದಿ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸಮೇತ ಮುಂತತ್ತು ವರ್ಣದ ಹಿಂದೆಯೇ ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಿರುವರು.

ಮಂಗಳೂರಿನ ಪಿ.ಕೆ. ನಾರಾಯಣರು ತುಂಬ ಸಂಗ್ರಹವಾಗಿ ಧರ್ಮಾರ್ಥ ತವನ್ನು ‘ದರ್ಶನದ ಕಾರ್ಣಿಕಾ ಎಂದು 40 ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಬೆಂದಿದ್ದರು. ಶ್ರೇ. ಕೆ.ವೆಂಕಟ ರಾಮಸ್ವಾನವರು ಧರ್ಮಾರ್ಥ ತಕ್ಕೆ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಬೆಂದಿರುವರು. ಈಗ ಈ ಯಾವ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಂ.ಎ. ಶಾಭಜಂದ್ರರವರು ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಧರ್ಮಾರ್ಥದ ಬಗ್ಗೆ ಮೈಸೂರಿನ ಶಾಂತಿನಾಥ ಬಸಮಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಚನ ನಿಡುತ್ತಿರುವರು. ನಾನೂ ಇವರ ಪ್ರವಚನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿತ್ತಿರುವೆನು. ಈ ಪ್ರವಚನವೇ ನನಗೆ ಸಿಂಹಿಕಿಯಾಯಿತು. ನಯಾಸೇನನ ಜೈನ ಕಾರ್ಣಿಕಾನ್ನು ಬರೆಯಲು ಸತ್ಯವೇರಿಂದಿರುತ್ತಾಯಿತು. ಈ ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಾಶನಕ್ಕೆ ಹಣ ತೈದಿಗಿಸಲು ಶ್ರೀಮತಿ ಜೈಪದ್ಮ ಅ.ನಾ. ಚಂದ್ರಕೆರ್ಮ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಸರೋಜ ಎಸ್.ಪಿ. ಚಂದ್ರಕಾಂತ್ ಇವರು ಬಹು ಕೃತಭಕ್ತಿಯಿಂದ ತಾವಾಗೇ ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಕರಡಷ್ಟುನ್ನು ಸನ್ನತ್ತರೂದ ಶ್ರೀ ಎಚ್.ಎಸ್. ಹರಿಕಂಕರು ತಿಬ್ಬಿಕೂಟ್ಟು ಜೈತೆಗೆ ಮುನ್ನಿಡಿಯನ್ನೂ ಬರೆದು ನೀರವಾಗಿರುವರು. ಅವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಇವನ್ನು ಅಂದವಾಗಿ ಮುಂಪುಸಿಕೊಟ್ಟು ಪ್ರಾಣಿ ಉವ್ಯವ ಕೇಂದ್ರದ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳು ಸಲ್ಲಿತ್ತವೆ.

ಜಿ ಬ್ರಹ್ಮಪು

657/9-ಎ ಕ್ರಾಸ್. ವಿನಯಮಾಗೆ
ಸಿದ್ಧಾಂಥಸರ್, ಮೈಸೂರು. 570011
14-7-1995
ಡೆಲೆವಾಣಿ 22340.

ವಿಷಯಸೂಚಿ

ವರ್ಚ

1.	ಸಮೃದ್ಧ ಶಿನ-ವಸುಭೂತಿಯ ಕಥೆ	....	....	1
2.	ನಿತ್ಯಂಕೇ-ಅಂಚನಾಕೀರನ ಕಥೆ	....	....	12
3.	ಅನಾಶಕ್ತೇ ಅನಂತವಾತಿ <i>ನಿತ್ಯಂಕೇ ತ್ವಂ</i>	....	....	31
4.	ಮಂಬಿಭಕ್ತ ವಡ್ಡಾಯನ-ಪತಿಭಕ್ತ ಪ್ರಭಾವತಿ <i>ನಿತ್ಯಂಕೇ ತ್ವಂ</i>	....	....	46
5.	ರೋವತೀಮಹಾದೇವಿ (ಅಮೂರ್ಧವ್ಯಾಪ್ತಿ)	....	....	58
6.	ಉಗ್ರಾಹಣ ಚತುರ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಕ್ತಿತ್ವಂ	....	....	69
7.	ಸ್ತುತಿಕರಣ ಚತುರ ವಾರಿಪೇಳಾ	....	....	81
8.	ವಾತ್ಸಲ್ಯರತ್ನ ಕರ ವಜ್ರಕುಮಾರ	....	....	94
9.	ಸ್ತುತಾವನಾಂಗ ಪಟ್ಟಿ ವಿಷ್ಣು ಕುಮಾರ	....	....	110
10.	ಜೀವದಯಿ ಜೈನಧರ್ಮ-ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ	....	....	122
11.	ಸತ್ಯವ್ಯಾತ ಧನದ ಸಂಖ್ಯೀ	....	....	135
12.	ಅಚೌರ್ಯದ ಕಥೆ-ಜಿನದತ್ತ-ಜಿನಪಾಲಿಕಮುಂಣಿ	....	....	143
13.	ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಚ್ಯಾ : ಪ್ರಮಾಧಿಕುಮಾರ-ಚಂದ್ರಲೀಳಾ	....	....	156
14.	ಉಗ್ರಾಹಣ ಮಹಾರಾಜ-ಗುರುದತ್ತ	....	....	162
15.	ವಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಪುಂಜ	....	....	178
16.	ಲೇಖಕನ ಸಂಪ್ರಸ್ತ ಪರಿಚಯ	....	....	189
17.	ಈ ಲೇಖಕನ ಇತರ ಕೃತಿಗಳು	....	....	196
18.	ಒವ್ವೇಳಿ	....	....	202

ನಯಂಕೇನನ ಜೈನ ಕಥೆಗಳು

ಸಮೃದ್ಧ ಶಿನ-ವಸುಭೂತಿಯ ಕಥೆ

ಭರತಕ್ಕೇತ್ತದ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ರಾಜಧಾನಿ ಗಿರಿಸರ್ಗರ. ಉರಿನ ಸುತ್ತು ಉದ್ಯಾನವನಗಳು, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಜಲಾಶಯಗಳು, ಜಲಾಶಯದಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಕವಲಗಳು, ಉರಿನ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಜಿನ ಮಂದಿರಗಳು. ಇವುಗಳಿಂದ ಕೊಳ್ಳಬುವ ಗಿರಿ ಸರಗದ ಮುಂದೆ ಕುಬೀರನ ರಾಜಧಾನಿಯೂ ನಾಡುವಂತಿದ್ದು. ಇಲ್ಲಿ ಪರಮ ಜಿನ ಭಕ್ತನಾದ ದಯಾನಿತ್ರಸೆಟ್ಟಿಯು ಬ್ರಹ್ಮರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಬೀರನನ್ನೂ ವೀರಿಂಬಿಸಂತಿದ್ದನು. ಭೋಗೀಂದ್ರಾಧನೂ ಈ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಸುಖಸೋಭಾಗ್ಯದ ಮುಂದೆ ಏನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇವನ ಜೀದಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಲ್ಪರು, ಕಾವಧಿನು ಮತ್ತು ಚಿಂತಾಮನಿಗಳು ಸಾಂಪರ್ಯಾಗಲಾರವು. ಜಿನಭಕ್ತಿಯೇ ಇವನ ಉಸಿರಾಟವಾಗಿದ್ದು.

“ಎನ್ನೇ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಯವಿದ್ದರೂ ನ್ಯಾಕ್ತ ಸೋಮಾರ್ಯಾಗಿಬಾರದು. ಇದೆವರ ಎರಡನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲು ಸಂಪತ್ತು ನೇರವಾಗುವುದು” ಎಂದು ದಯಾವಿತ್ರ ಯೋಚಿಸಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೆಲು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಸರಕೆನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕೊಂಡು ಶಂಖ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಇವನು ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟು ಉರ ಮುಂದೆ ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟನು. ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಟ್ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ತನ್ನೊಡನೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ಇವನು ದಂಗುರ ಸಾರಿಸಿ ಅವರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು.

ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಜಿನಿವಾರ ಧರಿಸಿ ಹಂಗೆ ನಿಡುಬೊಟ್ಟಿಸ್ತು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಬೆರಳಲ್ಲಿ ದರ್ಬಿಹಿಡಿದು, ಕಾಣಾಂಬರ ಧರಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ದಯಾವಿತ್ರ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಳಗೆ ಬಂದನು. ಬಂದವನೇ ವೀದಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಅಕ್ಷತೆ ಕೊಟ್ಟಿನು.

“ನಿಮ್ಮ ದೇಸರೇನು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವಿರಿ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟಿರುವಿರಿ? ನನ್ನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಏನಾಗಬೇಕು?” ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಸಿದನು.

“ಸಾಹುಕಾರರೇ, ನನ್ನ ಹೆಸರು ವಸುಭೂತಿ. ವನಿತ್ರವಾದ ಗಂಗಾ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಲು ನನಗೆ ಆಸೆಯಾಗಿದೆ, ನಾನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದೆಕ್ಕಿಣ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದಿರುವೆನು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರು ಮೃಗಗಳಿವೆ. ಕಳ್ಳರು ಹೇಳಿ ಬೀಳಬಹುದು ಎಂದು ನಾನು ದೆರಿ ಕಂಗಾಲಾಗಿರುವಾಗ ತಾವು ಉತ್ತರ ದೇಶಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಹೊರಟಿರುವ ಸುದ್ದು ತಿಳಿಯಿತು. ನಾನೂ ತನ್ನೊಡನೆ ಬರಬೇನು. ನನಗೆ ಅಕ್ರಯ ನೀಡಬೇಕು” ಎಂದೂ ವಸುಭೂತಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಈತನ ಕೊರಿಕೆಯನ್ನು ಸೆಟ್ಟಿ ಮರು ಮಾತಾಡದೆ ಮನ್ನಿಸಿದನು. ವಸುಭೂತಿಗೆ ಆಗ ಹುಡುಸಲಾರದವ್ಯು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಸೆಟ್ಟಿಯೋದನೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಇಷ್ಟವಿದ್ದ ಪರೀಕ್ಷೆರೂ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಮಾರನೆಲು ದಿನ ಸೆಟ್ಟಿಯು ತನ್ನ ಮತ್ತು ಅನ್ನ ಕರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇವನ ಮಾನತ್ತಿರಜು ಮಂದಿ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಗಡನನ್ನು ಬಿಳಿಕೊಡಲು ಆಗಮಿಸಿದರು. ಇವನ ಬಂಧು ಬಾಂಧವರೂ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ತನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನನ್ನು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಕರೆದು ತನ್ನ ಬಳ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು “ಮಾನಿಗಳಿಗೆ ದಿನಸ್ವಾ ಆಹಾರ ದಾನ ಮಾಡುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಾರದು, ಜಿನಸ್ವಾಜಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಸೇಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವ ಜಿನಭಕ್ತಿರನ್ನು ಚಿನ್ನಾಗಿ ನೊಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾನಿದ್ದಾಗ ದಾನಧರ್ಮ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಾನಿಈದಾಗಲೂ ಸೇನು ನದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಗಬೇಕು” ಎಂದು ಇವನು ಕೆವುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

అనంతర దయావిత్తను నిశ్చింతేయింద ప్రయాణ మాడి ఒందు ఖద్దాన దల్లి బీదుబిట్టును. ప్రతిదిన కనిష్ఠ మూరుఫలగే కాల ధవుశ్రవణ మాడున వ్రతవన్న ఇవను పాలిసికొండు ఒందిద్దును. ధవుశ్రవణ ముగియే ఇవను లూటి మాడుత్తిద్దుదు. ఇవను తనోళుడనే బందిద్ద వ్యాపారిగళన్న కూరిసి కొండు జైనధవుఫవన్న విపరిచుత్తిద్దుదన్న వసుభూతి కేళి సిద్దిమిది గొండెను. “ఈ సెట్టియు ఒబ్బ లవివేశియే సరి. నాశిగిట్ట జైనమునిగళ మాతిగి ఇవను వురుళుగిండిరువను. జైనధవుఫ వులెగుంపాగిదే. బహు సంఖ్యకురు నంబిరువ దేవరన్నా ధవుఫవన్నూ కదేగణిసి ఇవను జినధవుఫ వన్న సంబిరువనల్ల; చివరు సురిసది ఆవిరిర వునేయల్లి పున్నళవాద లూటి వాణికొండిరువ జైనమునిగళగే ఈ సెట్టి వురుళాగి కాళాగుత్తిరువనల్ల; జైనమునిగళు ఎందాదరూ స్వాన మాడువరేను? వ్యులిగియల్లి ముళుగిద ఇరు యావ తపస్సన్న మాడియారు? ఈ నునిగళు క్రమవాగి జగత్స్మాపియన్న ప్రాజిసువరేను? ములధారి మునిగళు కులగిట్టిరువరు, ఇవరు స్వానవన్నూ మాడది హోలికాగిరువరు. ఈ గతిఇనర్నన్న కులద్దేవనెందు కొండాదుత్తిరువ ఈ సెట్టియు ముంధశిఖానుఁయాగిరువను. ఇవనిగి బుద్ధి హేళి నాను కాదిగి తరువెను. ఆపాక్రదానవన్న తడియువెను. ఆష్టే ఆల్. ఇవనన్న వ్యేదికధవుఫ కడి సేళేయువెను” ఎందు వసుభూతి తన్నల్లే ఒందు తేమాఫనక్కే బందెను.

“ಸೆಟ್ಟರೇ, ನಿವು ರತ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆಕರು. ಶ್ರೀಷ್ಣುನಾದ ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಅದರ ತೊಕ
ಮತ್ತು ಬಣ್ಣ ವನ್ನೂ ನಿವು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ವಿನೇತಿಗಳು. ಪರೀಕ್ಷೆಕರು ಜಾಣಿರುವುದು ಭಾವಿಸಿ
ರಾಜರೂ ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸುವರು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಸ್ತುಪರೀಕ್ಷೆಕೆರಿಂದು ಲೋಕ
ಕೊಂಡಾಡುವುದು. ಬುದ್ಧಿವಂತರೆಂದರೆ ಹೈತರ್ ಸರಿ. ಅದರೆ ನಿವು ಮಾತ್ರ ನಾಚಿಕೆ
ಗೆಟ್ಟಿ ಜ್ಯೋತಿಂಗನುಸಿಗಳ ನಾತಿಗೆ ಖರುಳಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗಿ ಸೋಜಿಗಾಗಿ

త్రిది. జ్యేష్ఠవునిగాళు సామాన్యరన్న సహాయితనగిట్టించి వేస్తా నోరియికి కొల్పుడే లుపాయిదించ కాయాగి గుదుకుత్తిరువరు. ఇవరు వ్యుతీలోయిదిద్దతూ కోగలి తమ్మ ద్వలున్నా ఉజ్జువప్పు సోలెబీల్సిగాలాగినపరు. ఆయా, ఇంధ జాతిహినరన్న నిను గౌరవిశుత్తిరువేయల్ల; ఇవరు హోట్టిపాడిగాగి జనర కణ్ణి గే వుట్టి రచుత్తిరువరు. సద్గుతిగాగి అవరీనూ ప్రయుక్తిసుత్తిటి. దేహ వన్ను దండిశదే సద్గుత తి చోలేయువుదేను? జనవునిగాళు ఎందూ క్రమపడున పరల్ల. నిను ఈ సపణరన్న ఇవర దేవరన్న హేగే నేచ్చేదిలో ఏనో! ” ఎందు వసుభూతి సెట్టియన్న ఆచైపీసిదను.

ದಯಾವಿತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿ ಮಾಗುಳ್ಳುಕ್ಕು ಮಾನನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿದನು. “ಬೇಡನಿಗೇನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕ್ಕೆ ದ ಬೆಲೆ? ಮಾಡೆಕ್ಕೆವನ್ನು ಕಂಡು ಇದು ಹಣ್ಣುಖವೆಂದು ಬೇಡನು ಬಿಸಾಡುವನು. ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನಿಗೂ ಜಿಫ್‌ಮಾರದ ಮಹಿನು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು? ಕಷ್ಟೆ ಸಾಗರವನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸೂರ್ಯನೇನು ಮಂಕಾಗುವನೇ? ಸಜ್ಜ ನರನ್ನು ಅವಿನೇಕದಿಂದ ವಸುಭೂತಿ ನಿಂದಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಜ್ಜ ನರಿಗೆ ದೋಷ ತಟ್ಟುವುದೇ? ಮಾದ್ದಿಗುಣಿಕೆ ತಿಂಡವನಿಗೆ ಲೋಕವೆಲ್ಲ ಹಳದಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಕರುವಿ ಉಲ್ಲಂಘಗೊಂಡ ಈ ವಸುಭೂತಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ಧರ್ಮವೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ ಪೆಂಬ ಭೂರಂತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾಡಲೇ ಇವನಿಗೆ ಸದ್‌ವರ್ಗವನ್ನು ದೇಳಬಾರದು. ಪಿತ್ತ ಜ್ಞಾನವಿದಾಗಿ ಕಂದಿಯುವ ಹಾಲನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು. ಕಾಲಾವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು ವರನನ್ನು ತಿದ್ದ ಬೀರು” ಎಂದು ದಯಾವಿತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿ ಏನೂ ಮಾತಾಡದಿ ಹತ್ತಾರು ದಿನ ಕ್ಷಿದನು.

ఒందు దిన సెట్టియు వశుభోతియన్న కరేసి ఉన్న తాసన నీడిదను. గౌరవప్రోవెక తాంబూలవన్న అవసిగే కొట్టిను. "భట్టరే, తావు సెద్దుచ్చురు. బ్రాండ్స్ కులనే లేండ్రిచల్లి త్రైష్మావాదుదు. భూసురరాద తమింద సద్గతియ మాగ్రావన్న నాను కండుకోండెను. తావు సిక్కిదుదు నమ్మ ప్రోవెక్స్యూపే దిట్ల. నమ్మ వెంజలు కుందిసిందలూ ఒందు వ్యక్తాజరిసికోండు బరుత్తిరువరు. ఆ నేఱింపియన్న నాను మరికెళ్లిప్పిద్ద. నమ్మ తండె ఆ నేఱింపియన్న హేగే మాడుత్తిద్దరేంద్రా కాగే నానూ మంచువరిసికోండు బరుత్తిరువేను. జనేంద్రును నమ్మ మనస్యేవ. ఇవను కావమన్న గెవ్విరువను. ఇవసిగే దేవతిగళు ఎరగువరు. జనేంద్రున శాస్త్రియాగి మంగిగలింద వ్రతగక్షన్న మాడిసి ఆవరు బయసిద్దన్న కొడువన సంప్రదాయి నమ్మదు. ఈగ నేఱింపియ కాల సనిహితే, బరుత్తిదే. ఇల్లి మంసిగళు ఎల్లి దొలియువరు? లేంక ప్రోజ్యూరాద తాపే ఈగ నమగే బుంగిగలవ్వంతి. భూసురరాద తమింత బేరే బుంగిగళు ఎల్లి దొలియువరు? లేంకప్రోజ్యూరాద తానే ఈగ నమగే బుంగిగలద్వంతి.

ಭೂಷಣರಾದ ತವಗಿತ ಬೇರೆ ಹಿಂಬಿಕೆ? ತಾವು ಮುನಿಗಳಿಗಂತಲೂ ಸಾವಿರಣಾಲು ದೊಡ್ಡವರಳ್ಳವೇ? ತಮ್ಮಾಧವರಿಗೆ ಮಾಡಿದ ದಾನದ ಫಲವು ಹಾಲು ಉಕ್ಕಿಸಿದಂತೆ ಹೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ನೋಂಬಿಯನ್ನು ಸಾಂಗೋಪವಾಗಿ ನೇರನೇರಿಸಿಕೊಡಿ. ಅನಂತರ ತಾವು ಬೇಡಿದಮ್ಮ ಹಣ ಕೊಡುವನೆನು” ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿ ವಿನಮ್ಮವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ದಯಾವಿತ್ತು ಸೆಟ್ಟಿಯ ಅಶ್ವಾಸನೆ ಕೇಳಿ ಬಡಬ್ರಾಹ್ಮಣಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾದದಮ್ಮ ಅನಂದವಾಯಿತು. ಕುರುಡನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಂಬಂದಂತೆ, ಸೂರ್ಯಿಗೆ ದಣ್ಣಿ ಮಂಗಳವಾದಂತೆ ಇನನು ಹರ್ವಗೋಂಡನು. ಮೂಲಿಕ ಹುಡುಕುವಾಗ ನಿಧಿ ಕಂಡನನೆಂತೆ ಇವನು ರೋನಾಂಚನಗೋಂಡನು. “ಮಲಧಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುವ ಈ ಸೆಟ್ಟಿ ಸದ್ಬೃಹ್ಯಣಿಗೆ ಕೊಡಿದ್ದಿರುವನೇ? ಇವನು ಬಳಿ ಜೋಳದ ರಾತ್ರಿಯಂತೆ ಹಣ ಕೊಳ್ಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇವನು ನಾನು ಬೇಡಿದಮ್ಮ ಹಣ ನೀಡೇ ನೀಡುವನು. ಅನಂತರ ನಾನು ಉರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೆಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಯಾಗಿದ್ದ ಸುಖವಡಬಹುದು” ಎಂದು ವಸುಭೂತಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ನೋಂಬಿಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ತಿಳಿಸು ವಂತೆ ಸೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ನೋಂಬಿ ಮಂಗಿಯುವ ತನಕ ನಿಮಗೆ ಬಾಂಬುವಂತಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನವನ್ನೂ ಹಕ್ಕಿನ ತುಪ್ಪವನ್ನೊಬ್ಬಿಸುವೆನ್ನು. ನೀವು ಮೌನವಾಗಿ ಕೈಯಲ್ಲೋ ಉಟ್ಟಿನಾದ ಬೇಕು (ತಪ್ಪಿ ಅಥವಾ ಎಲೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವಂತಿಲ್ಲ). ದಿನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆನಾತ್ರ ಉಟ್ಟಿನಾಡಿ ಬೇಕಾದಮ್ಮ ನೀರನ್ನೂ ಆಗಲೆ ಕುಡಿಯಬಹುದು. ತಾಂಬೂಲ ನಾತ್ರ ಬಿಡಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ನಾರನೆಯು ದಿನದ ತನಕ ಕಟ್ಟಿಸುವಾಗ ಮಾಡಬೇಕು. ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಳ್ಳಾ ಹೋಗಬಾರದು. ಜಿನಾಗಮಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧಾರ್ಯಾಯ ನಾಡುತ್ತಾ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಕೆಳೆಯಬೇಕು. ವೃತದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಯದಲ್ಲಿ ಮಂದರ ಪರ್ವತದಂತೆ ಅಳಿಲವಾಗಿರಬೇಕು. ಲಾಭಪಡಿದ ವರ್ತಕನಂತೆ ಉತ್ಪಾಹಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಲೆಯ ಕೂಡಲನ್ನು ಕೇಳಿನೆನ್ನು. ಆಗ ಸಂತೋಷಚಿತ್ತನಾಗಿರಬೇಕು. ವೃತ ಮಂಗಿಯ ಪತನಕ ಸ್ವಾನ ಮಾಡಬಾರದು. ಹಲ್ಲನ್ನು ಉಜಬಾರದು. ಕಾಮವಿಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಬಾರದು. ಎರಡು ತಿಂಗಳೂ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿರಬೇಕು” ಎಂದು ದೃಷ್ಟಾ ಮಿತ್ರನು ನೋಂಬಿಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಚಂಚಲಚಿತ್ತನಾದ ಬಾಹ್ಯಣಿನು ಹೊಡಾಸೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಸಾಮಧ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯಿದೆ ಸೆಟ್ಟಿ ಕೇಳಿದ್ದನ್ನೇಲ್ಲ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು.

“ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುವವರು ಯಾರಿರುವರು? ಪರದೇಕದಲ್ಲಿರುವೆನು. ನೋಂಬಿಯನ್ನು ಪೂರ್ವೀಕೊಡುವೆನು. ಅನಂತರ ಬೀಳಾಗಿ ಬೀಳಾಗಿಸುವೆನು. ಈಗ ತೆಗೊಡಲು ಕಿತ್ತರೇನಾಯಿತು ಮತ್ತೆ ಬೆಳೆಯುವುದಿಲ್ಲವೇ? ದಿನನೂ ಬಸುವಂತಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನ ಯಾರಿಗುಂಟು ಯಾರಿಗಲ್ಲ. ತಾಂಬೂಲ ಬಿಡಬೇಕು ತಾನೆ ಬಿಡುವೆನು. ಎರಡು ಹೊತ್ತಿನ ಉಟ್ಟಿ ಒಂದೇ ಹೋತ್ತು ಮಾಡಿದರಾ

ಯಿತು. ಎರಡು ತೆಗೊಡಲು ಆಗೋಡಿ ನಿನ್ನವಾಗಿ ಕಳಿದೆ ಹೋಗುವುದಲ್ಲ,” ಎಂದು ವಸುಭೂತಿ ಉತ್ಪಾಹಗೊಂಡನು.

ದಯಾವಿತ್ತು ಸೆಟ್ಟಿಯ ಅಶ್ವಾಸನೆ ಕೇಳಿ ಬಡಬ್ರಾಹ್ಮಣಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾದದಮ್ಮ ಅನಂದವಾಯಿತು. ಕುರುಡನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿಂಬಂದಂತೆ, ಸೂರ್ಯಿಗೆ ದಣ್ಣಿ ಮಂಗಳವಾದಂತೆ ಇನನು ಹರ್ವಗೋಂಡನು. ಮೂಲಿಕ ಹುಡುಕುವಾಗ ನಿಧಿ ಕಂಡನನೆಂತೆ ಇವನು ರೋನಾಂಚನಗೋಂಡನು. “ಮಲಧಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುವ ಈ ಸೆಟ್ಟಿ ಸದ್ಬೃಹ್ಯಣಿಗೆ ಕೊಡಿದ್ದಿರುವನೇ? ಇವನು ಬಳಿ ಜೋಳದ ರಾತ್ರಿಯಂತೆ ಹಣ ಕೊಳ್ಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇವನು ನಾನು ಬೇಡಿದಮ್ಮ ಹಣ ನೀಡೇ ನೀಡುವನು. ಅನಂತರ ನಾನು ಉರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೆಡತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಯಾಗಿದ್ದ ಸುಖವಡಬಹುದು” ಎಂದು ವಸುಭೂತಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ನೋಂಬಿಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ತಿಳಿಸು ವಂತೆ ಸೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಲೋಬುಮಾಡಿಕೊಂಡು (ತೆಗೊಡಲನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು) ಆದಿನ ಬಾಹ್ಯಾಣಿನು ಉಪನಾಶನಾದಿ ಮಾರುದಿನ ಸೆಟ್ಟಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಭೋಜನ ಶಾಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಕೊಂಡನು. ವೊದಲು ಸಕ್ಕರೆ ಬೆರಿಸಿದ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿದು ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಗಿದ ಹೋಳಿಗೆ, ಮಂಡಿಗೆ ತಿನ್ನು ಸಂತೋಷಚಿತ್ತನಾಗಿ ಉಂಡನು. ಬಡಿಸುತ್ತೇದ್ದಂತೆ ಸಂತಸಗೊಂಡು ಲಾಡು, ಚಕ್ಕಾಲಿ, ಗಾರಿಗೆ, ಪೂರಿ ಇವನ್ನು ಗಳಬಿ ತಿಂಡನು. ನದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವವಸ್ತಿಗೆ ತೆಸ್ತುವನ್ನು ಬದಗಿಸುವಂತೆ ಇದ್ದ ಕೆನೆ ಮೊಸರನ್ನು ಹೊಟ್ಟಿ ಬಿರಿಯಾವಂತೆ ಕುಡಿದನು. ಬಸುವಂತಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನವನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಕಲಸಿ ಬಡಿಸಿದರು. ಹೇಸರು ಬೆಳೆಯಕೊಂಡುವೆಯಾನ್ನು ಬೋಗಸೆ ಬೋಗಸಿಯಾಗಿ ಇವನೆ ಕೇಂಗೆ ಸುರಿದರು. ಅವು ತಕ್ಕುವಿಲಿಗಾದ ಭಕ್ತೀಗಳನ್ನು ಇವನು ಕಂತಪ್ರೂರ್ತಿ ಉಂಡನು. ಹೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾವಿಲಿದ್ದರೂ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಕೊಟ್ಟಿ ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿ, ಖಜಾರ, ಕಿತ್ತಲ್, ಮಾವು ಮಂಗಾತಾದ ಪಕ್ಕ ಫಲಗಳನ್ನು ಬಿಲವಂತವಾಗಿ ಇವನು ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದನು. ಅಲಿಕಲ್ಲಿನ ನೀರನ್ನು ಮನಸಾರಿ ಕುಡಿದನು.

ಉಟ್ಟಿವಾದ ಮೇಲೆ ವಸುಭೂತಿ ನಿತ್ಯನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅಂದಿನ ಉಟ್ಟಿವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸ್ವರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ದನು. ದೇವೇಂದ್ರಪುರಿಗೂ ಇಂಥ ಉಟ್ಟಿ ದೇವರೆಯು

ಲಾರದು ಎಂದು ಸೋಚಿಗೊಂಡನು. ಇರುಕು ಕಂಡ ಕನಕನ್ನು ಹಗಲಲ್ಲಿ ನೇನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಇವನು ತಾನು ಉಂಡುವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಜಾಳಿಸಿಕೊಂಡು “ಇಂಥಿಂಧಿ ಉಂಟವನ್ನು ತನ್ನ ಜರ್ದಲ್ಲೀ ಕಾಣಿಸು” ಎಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಅಡ್ವಷ್ಟೆಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಬೆರಗಾದನು.

ಆತ್ಮಯಾಯಿತು, ವಸಂಭೂತಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾರದಪ್ಪು ಬಾಯಾರ್ಕೆಯಾಯಿತು. ನಿಯಮುದ ಪ್ರಕಾರ ನೀರು ದೊರೆಯುವುದು ನಾಳೆಯೇ ಎಂದುಕೊಂಡು ಇವನು ಗಾಬಿಗೊಂಡನು. ಹುಲ್ಲುನ್ನೇದೆಯಲ್ಲಿ ಒಂಧಿಸಿದ ಕೇರಳಿಯಂತೆ ಇವನು ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಂಡನು. ಮಾಗಿಯ ಕೊಗಿಲೆಯಂತೆ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಬಾಯಿ ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದನು. ಮರಳಿನ ಕಟ್ಟಿಯಂತೆ ಜರ್ನೆ ಜರಿದನು. ಬಾಯಿ ಅಗಲಿಸಿ ತಣ್ಣಿನೇಯು ನೇಲದ ಹೇಳಿ ಹೊರಳಾಡಿದನು. ಒಂದೊಂದು ಕ್ರೊಣ್ಣು ಇವನ ಪಾಲಿಗೆ ಯುಗವಾಯಿತು. ಬಾಯಾರಿಕೆ ತಾಳಲಾರದೆ ಸಾರಂಗದ ಮಾರಿಯಂತೆ ಒದ್ದಾಡಿದನು. ಹೆಚ್ಚಾವಿನಂತೆ ನುಂದುಕೊಂಡನು. ಹುಳ್ಳನ್ನೇ ತನ್ನಲ್ಲೀ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡನು. ಸುಂದು ಜ್ವರ ಬಂದವನಂತೆ ತಂಗಾಳಿಗೆ ನೈಪುಣ್ಯದಿಂದಿದನು. ಕಷ್ಟೆಯಂತೆ ತಂಪಾದ ಸ್ಥಳ ಹುಡು ಕಿದನು. ಹೇಂಡ ಕಾಡಿದವನಂತೆ ಬಿಲುವೈಲಾದನು. “ಬಾಯಾರಿಕೆ ಸಹಿಸಲಾರೆ. ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಯುವುದೋ ಇಲ್ಲವೇ. ಈಗ ಸೋತರೆ ಬರಲಿರುವ ಹಣವನ್ನು ನಿಗಿಕೊಳ್ಳುವೆನು, ಹಣವೇ ಹೇಳುಣಿದ್ದೀ ಪ್ರಾಣ ಕಳಿದುಕೊಳ್ಳುವೆನು” ಎಂದು ಏರಕೆಕ್ಕೆ ಬಟ್ಟ ಲೋಕ ರನದಂತೆ ಕೊತಕೊತ ಕುದಿದನು.

ಮಾರನೆಯು ದಿನ ಇವನು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದವನಾದರೂ ನೇನ್ನೆಯಂತೆ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಹೆದರಿದನು. ಹಾಲನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಕ್ಕಿದನು. ತುಕ್ಕ ಬಡಿಸುವಾಗ ಬೇಡ ವೆಂದನು. ಆಗ ದಯಾವಿಶ್ವ ಸಿಟ್ಟಿ “ಸಾರ್ವಮಿ, ವೇನೆ ನುಂಬಿಯಾರದು. ಬಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ಬೇಡವೇನ್ನುಬಾರದು. ತಾವು ಭಾಸುರರಳ್ವನೇ? ತಾವು ಗುಣವಂತರು, ತಾವು ಶ್ರೀನೃತಿ. ನಾವು ವಿಧಿಸುವ ನಿಯನು ತನುಗೆ ಯಾವ ವಾಹಾ? ಮಾತಾಡದೆ ಉಟಿ ಮಾಡ ಬೇಕಾ” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

ವಿಷಭೂತಿ ಅಂಜುತ್ತಾ ಅಳುಕುತ್ತು, ಏಕೆಂಟುದಿನ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಉಸಿರ್ತುದೆ ಉಟಿ ಮಾಡಿದನು. ತಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉಟಿ ಮಾಡುವುದು ಇವನಿಗೆ ಒಗ್ಗಡಾಯಿತು. ಬೆತ್ತಲೀಯಾಗಿರಲು ಹನಸ್ಸು ಒಷ್ಟಿದಾಯಿತು. ನೇಲದವೇಲಿ ಮುಳಗಲು ಇವನು ಹಿಂಜಿದನು. ನೈಕೆರಿತ ಉಂಟಾಯಿತು. ಹುಳ್ಳನ್ನೇ ನೈಯನ್ನು ಇವನು ಕೆರೆದುಕೊಂಡನು. “ಹೆಸಿದಾಗಲ್ಲಿ ಉಣಿ ವಂತಿಲ್ಲ. ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ಥಾನ ಮಾಡು ನಂತಿಲ್ಲ. ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾಗಿ ಕಂಡ ಕಂಡವನೀಡನೆ ಹೆರಚಿಂತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ನೇನ ಪಾದಾಗಿ ತಿಗುಳಿಸಿದಲ್ಲಿ ಸೆರಿಯಾದವನಂತೆ ಹೇಚಾಡಿದನು. ಮನೇರೋಗಿಯಾಗಿ ಇವನು ನನೆದುಕೊಂಡನು. ಗಾಳಿಟ್ಟಿ ದೀಪದಂತೆ ಕಂಸಿಸಿದನು. ಸೆರಿಸಿಕ್ಕಿದ ಕಳ್ಳಿನಂತೆ ಹೆದರಿದನು. ಮತದ ಬೆಕ್ಕಿನಂತೆ ಒಳಗೇ ಅಡ್ಡಾಡಿದನು. ಬಾಪುಟದ ಬಟ್ಟೆಯಂತೆ ಬಿಲ್ಲಾ

ದಿದನು. ಬಸುರಿಯಾದ ರಂಡೆಯಂತೆ ಬೆದರಿದನು. ಬೇಸಾಗಿಯ ಕೋಣನ್ತೆ ನಾಲಗೆ ಚಾಚಿದನು. ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ ನಾಲಿಯ ಹಾಗೆ ಸಿಡಿನಿದಿಗೊಂಡನು. ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟಿವನಂತೆ ಮನ್ಮಾಲ ಮರುಗಿದನು. ಹಾವು ತುಳಿದವನಂತೆ ಭಯಗೊಂಡನು. ಸರಕು ಮಾರಾಟಪಾಗದ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಂತೆ ಮಂಜಾದನು. ನೀರಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಮೀನಿಸಂತೆ ಇವನು ಒದ್ದಾಡಿದನು.

ವಸುಭೂತಿಯ ದಯಾವಿಶ್ವ ಸಿಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ಬಂದು “ಅಯ್ಯಾ, ಹುಲಿಯ ಮೀನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಉಯ್ಯಾಲಿ ಆಡಬಲ್ಲೆ. ವಿಷವನ್ನು ಖಂಡು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡೇನು. ನಿಂವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದರ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡೇನು. ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಿ ಬಂದೇನು ಮದ್ದಾನೆಯೊಡನೆ ನೇಣಿದೆನು. ಅದರೆ ನೀನು ವಿಧಿಸಿರುವ ವ್ರತವನ್ನು ನಾನು ಆಚರಿಸಲಾರೆನು. ನೈಪುಣಿತ ಹೇಳಿಕೆರದು. ತಲೆ ಸಿಡಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇವು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡೇ ತಿರುವುವು. ಕಳೆದ ಪಳಿಂಟು ದಿನಗಳು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ವಿಳಿಂಟು ಯುಗಾಳಾದವು. ಇನ್ನು ಈ ದುಃಖವನ್ನು ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆನು. ಹೇಳಿನ ಹೇಳಿ ಹಾಸುಗ್ಗಾಗಿ ಹಾಕಿದಂತಾಗಿದೆ. ಗಾಯದ ಹೇಳಿ ದೊಕ್ಕೆ ಪೆಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದಂತಾಗಿದೆ. ಸಂತಾನದ ಹೇಳಿ ಸಂತಾನವಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ವ್ರತವೆಂಬ ಗರಗಸಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೊರಳು ಕೂಡಲಾರೆನು. ದಿಸಷ್ಟು ಬಮ್ಮೆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನ ಮಾಡಲು, ಬಾಯಾರಿದಾಗಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುದಿಯಲು, ಬಂದೆ ರದು ಫಾಳಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ನೀವು ಒಸ್ಪಿಗೆಕೊಡುವುದಾದರೆ ಮಾತ್ರ, ನಾನು ವ್ರತವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸೇನು” ಎಂದು ವಸುಭೂತಿ ತನ್ನ ತಳಮಳವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡನು.

ವಸುಭೂತಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ದಯಾವಿಶ್ವ ಸಿಟ್ಟಿ ಪಕಪಕ ಸಕ್ಕಾಗಿ ತಾಂಬೂಲ ಹೊರಸೂಳಿತು. “ಬೇರೆಯವರು ಬಂದು ಹುಲಿ ಹಿಡಿದರೂ ನೇಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಿದೆ ತಾವು ಮಾತ್ರ, ಬಾದು ಇಲಿ ಹಿಡಿದುನ್ನೇ ಸಾಹಸವೆಂದು ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚುವರಳ್ಳಿ; ಯಾವು ಇಂದ ಕಡೆ ಕಪ್ಪೆಗಳು ಬಳಿಗುಟ್ಟಿವುವು. ತಾವು ಕಂಡಾಡ್ಡಣ ಅವು ಬಳಿಗುಟ್ಟಿವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತವರಂತೆ ಸುಮ್ಮಾನಾಗಿವುವು. ಅಣ್ಣಾ, ಜಿನಮಾಗಿದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ಸುಭಾವನೇ? ಮಹಾಸತ್ಯಲವನ್ನು ನೀಡುವ ವನ್ನೆರದು ತವಸ್ಸುಗಳು, + ಸಹಿ

+ 12 ತವಸ್ಸುಗಳು : ಅನಶನ (ಉಪವಾಸ), ಅವಮೋದರ (ವಿಷಾಕಾರ), ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಂಘಾತ (ಹೀಗೆ ದೂರೆತಕೆ ನಾಕ್ಕು ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಾಗಿ ಮೊದಲೇ ಸಿದ್ಧರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೂಡಿದುಪುತ್ತಾ) ರಸತಾಗಾ, ಕಾಯಳ್ಳೀಕ, ವಿಪಕ್ತ ರಯನಾಸನ್ ಪಕಾಂತವಾಗಿ ಕಾರುಷುದು, ಮಲಗುವುದು) ಈ ಅರ್ಥ ಬಾಯ್ ತವಸ್ಸುಗಿವೆ-ಬ್ರಹ್ಮಾಂತಿತ್ತ, ವಿನರು ಪ್ರಯಾಸವ್ಯಾಪ್ತಿ (ಅರಕ್ತರಾದ ಸಾಧಾಗರ ನೇರೆ) ಸಾಧಾರ್ಯಾಯ, ವ್ಯಾಪ್ತಗ್ರ (ದೇಹಮೋಡ ಹೊರಿಯುವುದು) ಧಾನ ಈ ಆರೂ ಅಂತರಂಗ ತವಸ್ಸಾಗಿವೆ.

ಸೆಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಇಪ್ಪತ್ತಿರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು, X ಮೊದಲ್ಕೆರುವ ಏಣಿಗೆ ವೆಟ್ಟಿಲು ಗಳಂತಿರುವ ಇಪ್ಪತ್ತಿಂಬಿ ಮೂಲಗುಣಗಳು, ಮಾತಾಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗೆ ವಜ್ರದಕ್ಕೊಬೆಯಂತಿರುವ ಪಂಚಾಜಾರಗಳು ರತ್ನತ್ರಯಕ್ಕೆ ರತ್ನಕ್ಕೆ ಒಂದಿಸುವ ಕೋಟಿಯೆನಿಸಿದ ಹಿಡಿ ಮಾರು ಚಾರಿತ್ರಗಳು ಸಕಲ ಸದ್ಗುಣಗಳಿಗೆ ಭರಣೆಯಂತಿರುವ ದರ್ಶನಗಳು, B ಇವುಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಎಂದೂ ಅಲ್ಕುಗೊಳಿಸುತ್ತೇನವುನಿಗಳು ಶ್ರದ್ಧಾಪೂರ್ವ ವಾಗಿ ಅಷರಿಸುವರು. ಅದರೆ ತಾವಾದರೋ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಡಿಕಡೆಗಳಿಗೆ (ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ) ಗಡಗದ ನಡುಗಿಹೋಗಿರುವಿರಿ” ಎಂದು ದಯಾವಿಶ್ವಸೆಟ್ಟಿಯು ಮಂಫಳಿಸಿರುವುದು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ನಾಡಿದನು.

“ದಯಾವಿಶ್ವಸೆಟ್ಟಿಯು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನನಗೇ ತಿರುಗುಬಾಣ ಮಾಡಿದನು. ನರ್ತಕರು ಎಂದೂ ನಡ್ಡರ್ಲ, ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು. ಈ ಸೆಟ್ಟಿ ಅವಿನೇಕಿಯಲ್ಲ. ಇವನು ನಂಬಿರುವ ಧರ್ಮವೇ ಸದ್ಗಂಧ. ಪರೀಕ್ಷೆ ವಿಜಯಿಗಳಾದ ಮುನಿಶ್ರೀವರ್ಣಿರಿಂದ ಧರ್ಮದಿಕ್ಕೆ ಪಡೆದವರಾರು ಅನ್ಯಧರ್ಮಗಳ ಕಡೆ ಸುಲಭರು. ಮೇರು ಪರವತದ ಮೇಲೆ ನಿಂತವರಿಗೆ ಈ ಭೂಮಿ ತಿಕ್ಕುದಾಗಿ ಕಾಣುವುದಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ವಸುಭೂತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಆಹೋಚಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ವಾತ್ಕುಲ್ಯರತ್ನಕರನಾದ ದಯಾವಿಶ್ವಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಕ್ರೇಮುಗಿದು “ನಿನ್ನ ನಂಬಿರುವ ಜನಧರ್ಮವೇ ಸದ್ಗಂಧವಾಗಿದೆ. ನನಗೂ ನೀನು ಧರ್ಮದಿಕ್ಕೆ ಕೊಡು” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

X 22 ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು : 1) ಯಸಿತ್, 2) ನೀರಿಂಡ, 3) ತೀತ, 4) ಉಪ್ಪು
5) ಸೊಲ್ಲಿ, 6) ಬೆತ್ತೆಲೆಯಾಗಿರುವುದು, 7) ಅಲಸ್, 8) ಸ್ತ್ರೀ ಆಕಷಣ
9) ಚರ್ಯೆ, 10) ನಿಷದ್ಯ (ಅಸನಂದಾಗುವ ಅಸುಕಾಲ); 11) ಶಯ್ಯೆ,
12) ಆಕ್ರೋತ, 13) ನಥ, 14) ಯಾಜಸೆ, 15) ಅಳಾಭ (ಅಹಾರ ದೂರಿಯಾದಿರುವುದು) 16) ರೋಗ, 17) ಮುಳ್ಳು-ಉಲ್ಲಿ, 18) ಮುಲ,
19) ಸತ್ಯಾರ-ಸೃಷ್ಟಾರ, 20) ವಿದ್ಯಾಗರ್ವ, 21) ಅಜ್ಞಾನ 22) ದರ್ಶನ (ಬೇರೆಯಾದು ಬಂದು ಕ್ರೇಮುಗಿಯಾದಿರುವುದು).

* 28 ಮೂಲಗಳು : ಅಹಂಸೀಹಿತ್ಯೆ ಬ್ರಹ್ಮಕರ್ತ-ಅಷ್ಟಾರ್ಥ ಅಕಂಪ್ಯಗಳಂಬ 5 ಮಾತ್ರಾಪ್ರತಿಗಳು; ಅಯಾಸವಿಂತಿ, ಭಾತ್ಯಾಸವಿಂತಿ, ಸಿಂಹಾಸವಿಂತಿ, ಅದಾನಿಕ್ತೇಷ ಸವಿತಿ; ಉತ್ಸರ್ವಸವಿತಿ ಎಂಬ 5 ಸವಿತಗಳು; ಸಾನಾಯಿಕ, ಸ್ತ್ರೀ, ಪಂಚಪರಮೀತಿ ಪಂದನೆ, ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಾ, ಪ್ರತಾಪಾಯಾನ, ಕಾಯಿಂಧಿಕರ್ವನಂಬ 6 ಅವಶ್ಯಕಗಳು; 5+5+6=16, 17) ಕೇವಿತ್ವಾಪಿನ, 18) ಜೀಲತ್ತ 19) ಅಸ್ವಾನ, 20) ಅದಂತ ಧಾವನ, 21) ಸ್ವಿತಭಾಜನ, 22) ವಿಕಾಖಾಜನ, 23) ಭಾರತಯನ-ಪಂಚೀಂದ್ರಿಯ ಸ್ವರ್ಗತ್ 28 ಮೂಲಗುಣಗಳನ್ನು ಜ್ಯಾನಸಾಧುಗಳು ಕಡ್ಡಾಯಿ ಸೂರ್ಯಸುವರು.

“ಸನ್ನಿತ್ತ, ವಂತ್ತರ ತೆಲರೆಯಬೇಕು, ಕೋಪವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು, ಹಡನಾರ ಯಾಗಬಾರದು, ಪಕ್ಷಪಾತದಿಂದ ಮುನಿಯಬಾರದು, ಈ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧಿ ಹಿಡಿದಿಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಿಕ್ಷಲವಾದ ಮನಸ್ಸು ಉಂಟಾಗಿ ಧರ್ಮರಹಸ್ಯ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಈನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಜರಡಿಯ ಹಾಗೆ ಕಂಪನ್ನು ಹಿಡಿಯಬಾರದು. ಕೋಣನ ಹಾಗೆ ಕಲಕಬಾರದು. ಬಳಕಸ್ತ್ರಿಯಂತೆ ಮಾಯಾವಿಯಾಗಬಾರದು. ಹಾದರಿತ್ತಿಯಂತೆ ಭಾವೀ ವಿಟನನ್ನು ಸ್ಕರಿಸಬಾರದು. ಒಂದೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಲಿಸಬೇಕು. ಇದು ನಿಮಗೆ ಒಷ್ಟಿಗೆಯಾದರೆ ಹೇಳಿ ಧರ್ಮರಹಸ್ಯ ತಿಳಿಸುವೆನು” ಎಂದು ದಯಾವಿಶ್ವಸೆಟ್ಟಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಶರತ್ತುಗಳನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಾನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟನು.

“ಮಹಾನುಭಾವ, ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಗಲಿ. ಬೇಗ ನನಗೆ ಧರ್ಮದಿಕ್ಕೆ ಕೊಡು” ಎಂದು ಅಂಗಲಾಳಿದನು.

“ಒನ್ನೊನ್ನೆ ಯೆಂದೆದ ಅಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮದ ಹೆಂದವನ್ನು ಬಡವರಿಗೆ ಹೆಂಚುವರು. ಅಣ್ಣಾ, ಇದೂ ಧರ್ಮವಾಗುವುದೇ? ರೋಗಬಾಧೆ ತಾಳದಿ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತಿಗೆದು ಬಿಡಿ ಎಂದು ರೋಗಿ ಅಂಗಲಾಳಿದಾಗ ವ್ಯಾದಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಧರ್ಮವಾಗುವುದೇ? ಕಳ್ಳರುತಾವು ಕಡ್ಡ ಮಾಲನ್ನೂ ಬೇಟಿಗಾರರುತಾವು ಕೊಂಡ ಮುಗದ ಮಾಂಸವನ್ನೂ ತಮ್ಮತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಮನಾಗಿ ಹಂತಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಇದು ಸದ್ಗಂಧವನೇಸುವುದೇ? ಅಕ್ಕಿಯ ಹಿಟ್ಟಿನ್ನು ರಂಗೋಲಿ ಹಿಟ್ಟಿನ್ನು ಬೆಳ್ಗಿ ಇಡ್ಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನರಡರ ರುಚಿ ಸಮನಾಗುವುದೇ? ಲೋಕದ ತುಂಬಾ ಕಲ್ಲಾ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿನೆ. ಅದರೆ ರತ್ನಗಳು ಅಸರಾವವಲ್ಲವೇ? ಬಿಸಲ್ಲಿ ದುರೆ ಎಂದಾದರೂ ನಿಜವಾದ ಕಂದುರೆಯಾಗುವುದೇನು? ಅಣ್ಣಾ, ಸೀಕಾಟಿಯ ಪಯಣಕ್ಕೆ ತರಗೆಲೆ ಜೊತೆಯಾಗುವಂತೆ ಪಾಸಿಗೆ ನೀರ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿವುದು. ಸುಖಿಸ್ತೇಭಾಗ್ಯ ಬೇಕಾದವನು ಆಹಿಂಸಾಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಕೊಲ್ಲಿದ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಜಿನಾಗಮನೇ ತೌರುಮಾನೆಯಾಗಿದೆ. ನೀತರಾಗನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮುಖಿಕುಮಲದಿಂದಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯರಿಂದ ಅಹಿಂಸಾಧರ್ಮ ಹೊರಬರದು. ಇಪ್ಪತ್ತಿರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದವನೇ ಜಿನೇಂದ್ರನು. ಇವನ ಸಾದಪೂಜೆಯನ್ನು ದೇವೇಂದ್ರರೇ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡುವರು. ಅಣ್ಣಾ, ಧರ್ಮವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಿನೋದು. ಕ್ರೀಷ್ಠ ಪದಾರ್ಥ

ಪಂಚಾಜಾರಗಳು : 1) ದರ್ಶನಾಜಾರ, 2) ಜ್ಞಾನಾಜಾರ 3) ಚಾರಿತ್ರಾಜಾರ
4) ತಪಾಜಾರ 5) ನೀರಾಂಜಾರ

ದರ್ಶಾಧರ್ಮಗಳು : 1) ಕ್ಷಮೆ, 2) ಸಾರ್ವಜನ, 3) ಅಜ್ಞಾನ, 4) ತೋತ,
5) ಸತ್ಯ, 6) ಸಂಯಾಸ, 7) ತಪ, 8) ತಾಙ್ಗ, 9) ಅಕಂಚನ, 10) ಬ್ರಹ್ಮಾಜರ್
ಇವನ್ನು ಸಾಧುಗಳು ಉತ್ತಮ ಮೋಕ್ಷ ಮಂಬಾಗಿ ಅಷರಿಸುವರು.

ವನ್ನು ಬಳಸರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿರಳ. ವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಕರ ನೇರವಿಂದಲೇ ವಸ್ತುವಿನ ಗುಣ ದೊಡ್ಡ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗೆನೇ? ಪರಮಾತ್ಮನು ದೊಡ್ಡರಿತಿನಾಗಿರುವನು. ಇಂಥವನು ನಾತ್ಮ ಹತವಾದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಬೊಧಿಸಬಲ್ಲನು. ಅಂಥ ಆಗವುದ ತಿರುಳನ್ನೇ ತಪ್ಪಿನ್ನುವರು. ಇಂಥ ತಪ್ಪಿನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಕುಪ್ರದೇ ಸಮೃದ್ಧವಾಗುವುದು. ಸಮೃದ್ಧವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗಿಗುವ ವಸ್ತುವಳಿ. ಪುರಾ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಸಮೃದ್ಧವ ಉಫಿಸಿದರೆ ನಾಕು, ಕೈವಲ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈಮರ ದೊರೆತಂತಃಗುವುದು ಎಂದು ದಯಾವಿತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಧರ್ಮಾಖಾತ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಇತ್ತು ವಸುಭೂತಿಯ ನೊಕ್ಕು ಮುಲಿಯಿತು. ಕಲಕಿ ಕೇಸರಾದ ನೀರು ತಿಳಿಯಾಗುವಂತೆ ಇವನು ಶಭದರಿಂದಾಗಿಯಾದನು. ಇವನಿಗೆ ಸಮೃದ್ಧರೂಪವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ಸಮೃದ್ಧ ಜೂಡಾವಣಿಯಾದ ದಯಾವಿತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯನ್ನು ಇವನು ಮತ್ತೆ ಕೊಂಡಾಡಿದನು. ಸದ್ಗುರು ಇವನು ಸದ್ಗುರುವಾದನು.

ದಯಾವಿತ್ತಸೆಟ್ಟಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಂದುವರಿಸಿ ಒಂದು ದಿನ ನಂದಾವಲಿ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೀಡುಬಿಟ್ಟನು. ಕಾಡುಜನರು ಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದು ಪರ್ವತಕರ ವೇಗೆ ಬಿದ್ದರು. ದಯಾವಿತ್ತಸೆಟ್ಟಿ ಕಂಗಿಡದೆ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿ ಕತ್ತುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಜ್ಜಾದನು. ಅನಿಗೆಳ ಗುಂಪನ್ನು ಸಿಂಹವು ಹೇದರಿಸುವಂತೆ ಇವನು ಕತ್ತುಗಳಿಗೆ ಸಿಂಹ ಸ್ತುತ್ಯವಾದನು, ಅರುಂಕಾ ಮುಗಿದವರನ್ನು ಬಾಳ ಪತ್ತಿಹಚ್ಚಿಪುಡಲ್ಲಿನೇ? ಕತ್ತುವಿನ ಕರಿತವಾದ ಬಾಳ ಬಂದು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಸುಭೂತಿಗೆ ತಾಗಿತು. ಇವನು ಕೆಳಗುರುಳಿದನು. ಸಾವು ಬರುವ ವೇತ್ಯಾಯನ್ನು ಕಂಡವರಾರು?

ಅತ್ತ ದಯಾವಿತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯು ಬೇಡರನ್ನು ಗೆದ್ದು ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಿ ತನ್ನ ಬೀಡಿಗೆ ಬಂದನು. ಸಾವು ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದ್ದ ವಸುಭೂತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಮನಸ್ಸು ತಳವನ್ನಾಗಿಂಡಿತು. ಧನರಾಘಿಯಾನವಿಂದ ಸೆಟ್ಟಿಯು ವಸುಭೂತಿಗೆ ಸನ್ನಾಸ ದಿಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವನಿಗೆ ಕೇಳುವಂತೆ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಪಂಚನಮಸ್ತಕವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದನು. ಇತ್ತು ವಸುಭೂತಿಯು ಜಿರಧರುದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆಯಿಟ್ಟು ಪಂಚಣ ವೇಕಾರವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದನು. ಆಲಿಸಿತ್ತ ಶಭದರಿಂದಾಗಿ ಸಮಾಧಿ ಮಾರಣ ಪಡೆದನು. ಸಮೃದ್ಧರೂಪವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡ ಇವನು ಸತ್ತು ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಿಕ್ರಾಂತಿವಾದನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಿಕುಂಡಲನೇಂಬ ದೇವನಾಗಿ ವಸುಭೂತಿಯು ಮರುಹುಟ್ಟಿ ಪಡೆದನು.

“ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಈ ವಿವಾನ ನಿಮ್ಮದೇ. ಈ ಸುರಸುಂದರಿಯರ್ಲಿರ್ಲರೂ ನಿನ್ನ ಕಾಂತೆಯಾರೇ. ನಾವೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಸರಿವಾರದವರು. ನೀನು ನಮ್ಮೇಲ್ಲ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ದೇವತೀಗಳು ಪ್ರಾಧಿಕಿದಾಗ ವಸುಭೂತಿ ಬೆಕ್ಕುಸರೆಗಾದನು. “ಈ ನಾರಿಯರು ಯಾರಾ? ಇಲ್ಲಿ ನಿಡರಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಪರಿವಾರ ಯಾವುದು?” ಎಂದು ಇವನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಿ ಇವನಿಗೆ ಭವಸ್ತುತ್ಯಯ ಜಾಳಿಸುತ್ತಂಬಾಯಿತು. “ನಾನೆಲ್ಲ ಈ ಸ್ವರ್ಗದ ವೈಭವವೆಲ್ಲ?

ಇನ್ನು ಕಬ್ಬಿ ಮುಲಾಕಾರಣ ಸಮೃದ್ಧರೂಪವಸೆಂಬೇ ಆಗಿದೆ. ಪರ್ವತದ ವಂಹಿಮೆಗೆ ಇತಿಹಾಸ ಯಿದೆಯೇ? ನಾನು ಹಣದಾಗೆಗಾಗಿ ಮುನಿಯು ವೇಷಧಾರಿಯಾದಿದನು. ದಯಾವಿತ್ತಸೆಟ್ಟಿ ನೇಷಧಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ಸಮೃದ್ಧರೂಪವನ್ನು ಕರುಹಿಸಿದನು. ಪರ್ವತದ ವಸುಭೂತಿಯು ಇಂದ ನಾನು ದೇವನಾಗಿರುವೆನು. ಸಮೃದ್ಧಾದ್ವಿಷ್ಯಯಿ ನಿಜವಾದ ದೇವ. ಜಂಪಲ್ಲಿ ಧನರಾಫರನಾಗವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಶ್ರಾವಕರೂ ಮಂಗಳವಂಹಿವಂದೇ ಸರಿ.

ದೇವತೀಯಾಗಿನ್ನ ವಸುಭೂತಿಯು ದಯಾವಿತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ಬಂದು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ನವಸ್ಯಾರ್ಥಿಸಿದನು. “ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಾನು ದೇವನಾಗಿರುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗನು.

ಅನಂತರ ವಸುಭೂತಿದೇವನು ಹದಿನಾರು ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿರುವ, ನಂದಿಶ್ವರ ದಿಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ, ನೇರುಗಳಲ್ಲಿರುವ, ಜ್ಯೋತಿಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ, ಸ್ವಂತರಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ, ಭೂವನಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ, ಆಕ್ಷತ್ತಿಮ ಜಿನಾಲಿಯಾಗಳ ದಾರಕನ ನಾಡಿದನು. ಪರ್ವತವಿಶುದ್ಧಿಯಿಂದ ದೇವೇಂದ್ರರಾದವರನ್ನು ಇವನು ಕಣ್ಣಿಲೆಕಂಡು ತನ್ನ ಸಮೃದ್ಧವನ್ನು ಇನ್ನೂ ವ್ಯಧಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಎಲ್ಲಿ ಜಿರಭವನಗಳನ್ಯಾಯಿಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ ಸಂತೋಷ, ಅಲ್ಲೇ ಇವನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಧರ್ಮಸಭಿ ನಡೆಸಿತ್ತಾತ್ಮ, ಅಲ್ಲೇ ಸುಖವನ್ನು ಕಾಣಿತ್ತಾತ್ಮ, ಅಲ್ಲೇ ಬೀಡುಬಿಡುತ್ತಾತ್ಮ ಇವನು ದೇವಲೋಕದ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಓಳಾಡಿದನು. ಮಂಬಭವದಲ್ಲಿ ಈ ದೇವನು ಶ್ರೀಷ್ಠಿಕ ಮಹಾರಾಜನ ಪಟ್ಟದರೂಪಾಯಾದ ಸಂದಕ್ತಿರೂ ಗಭರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಭಯಕುವಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಇವನು ವಸುದ್ರವದತೆ ಗಂಭೀರನೂ, ಪ್ರಭಾಕರನಂತೆ ಪ್ರಭಾವುಂಜನೂ, ಸುಧಾಕರನಂತೆ ಸೌಮ್ಯನೂ, ಮನುಧನಂತೆ ಸುಂದರಂಗನೂ, ಸಕಲತಾಪ್ರಾಪರಂಗತನೂ ಆಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿದನು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಇದ್ದರೂ ಅಭಯಕುವಾರನು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ತಪನೆಸಿ ಸರಾಫರಿ ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ದೇವನಾಗಿವನು ಎಂಬುದಾಗಿ ಗೌತಮಗಣಧರರು ಶ್ರೀಷ್ಠಿಕ ಮಹಾರಾಜನಿಗೂ ಹೇಳಿಸಿದೇವಿಗೂ ಪರ್ವತದ ವಂಹಿಮೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನರ್ಯಸೇನ ಮುನಿಯು ಹಳಗನ್ನುಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪೂಕಾವ್ಯವಾಗಿ ಧರ್ಮಾವ್ಯವಹರನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು. ಇದು ಮೊದಲನೆಯ ಆಶ್ವಾಸ. ಇದನ್ನು “ರತ್ನಾಕರ” ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಾಂಬಿರಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಬಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುರಾದ ನಾನು ತಿಳಿಗನ್ನುಡದಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡರೂಪವಾಗಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿ (22-12-1994) ಕೃತಾಧಿನಾಗಿರುವೆನು.

ನಿಶ್ಯಂಕ-ಅಂಜನಾಚೋರನ ಕಥೆ

ಕಾಶ್ಮೀರ ಪಶ್ಚಿಮ ದಲ್ಲಿ ವಿಜಯಪುರವೆಂಬ ನಗರವಿದ್ದಿತು. ನಗರವನ್ನು ನಂದನ ವನಗಳು ಬಳಸಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಜಳಾಕರ್ಯಗಳಿದ್ದವು. ನಗರದ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೇ ನೇರೆದ್ದಂತೆ ಜನಾಲಯಗಳಿದ್ದವು. ಸುರೇಂದ್ರನನ್ನು ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಮಿರಿಸಿದ, ಅಂದಚಂದದಲ್ಲಿ ಕಾಮನನ್ನು ಕಡೆಗಟಿಸಿದ, ಕತ್ತಗಳ ಪಾಲಿಗೆ ಯಾವುಸ್ತರಾವನಾಗಿದ್ದ, ಜನೀಂದ್ರ ಸಾವಕಮಲದಲ್ಲಿ ದುಂಬಿಯೂ ಆಗಿದ್ದ, ಗುಣಸಾಗರನೇಸಿಸಿದ್ದ, ಪರೀಕ್ವ ಕಾರಿಯನ್ನಿಸಿದ್ದ ಆರಿಮಧನನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು.

ಕವಾಲನೇಶ್ವರಿಯೂ, ಜನಪದಕಮಲಗಳಲ್ಲಿ ದುಂಬಿಯೂ, ಗಜಗನಾನೆಯೂ, ತ್ರಿಖೂರ ಸುಂದರಿಯೂ ಆಗಿದ್ದ ಸೈಂದರಿಯು ಆರಿಮಧನನ ಅಧಾರಾಗಿಸಿಯಾಗಿದ್ದಾರು. ಇವರಿಬ್ರಹ್ಮ ಕಣ್ಣಿಯಾಗಿ ಲಲಿತಾಂಗನು ಜಿನಿಸಿದನು. ಇವನು ಶೃಂಕಲಕ್ಷ್ಮೀದ ಚಂಪ್ರನಂತೆ ಬೇಕಿದಾಗ ಮಾತಾಪಿತರ ನೋಹೆವು ಶ್ವಾಸಿಕಾನ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿತು.

ಲಲಿತಾಂಗನು ತುಂಬಾಟಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಮಾತಾಪಿತರು ಆವನನ್ನು ದಂಡಿಸುತ್ತಿರು. ಅವನು ಶ್ರೋತಿ ಹುಡುಗರ ಜೊತೆ ಸೇರಿದಾಗ ಇವರು ಬೇಡವನ್ನು ಲಿಂಬ. ಅವನ ದುರುಳತನವನ್ನು ಕಂಡೂ ಕಾಳಿದವರಂತೆ ಇವರು ತೆಪ್ಪಿಗಿದ್ದರು. ಅವನು ಕಟ್ಟಿಮಾತ್ರೆ ಆಡಿದಾಗ, ಅವನು ಕಟ್ಟಿ ಜೀರ್ಣ ಮಾಡಿದಾಗ, ಮಾತಾಪಿತರು ಮಂಗಳ್ಯಶ್ರುತಿ ಸುವನ್ನು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಲಲಿತಾಂಗನು ಶ್ರೋತಿ ಹುಡುಗರೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಪುರಜನರನ್ನು ಸೇವಕರನ್ನು ಹೊಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು, ಅವನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅರಸನೂ ಆರಿಯೂ ಇವನ ದಾಧಲೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಮುಗ್ಂಜ್ಯ ಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಲಲಿತಾಂಗನು ಅಂಕುಶವಿಲ್ಲದ ಮಾದಾನೆಯಂತೆ ಬೇಕಿದನು. ಯಾವನಮದ, ಬಲಮದ, ಘನಮದ ಇವುಗಳಿಂದ ರಾಜ ಪುತ್ರನು ಅವಾಶ್ವೋಲಿಗಳ ಸೆರವನ್ನು ಸರ್ದಿಮುಕಿ ಕಂಡಕಂಡವರ ನೇರೆ ಕಾಲುಕೆರಿದು ಜಗಳ ಪಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಜರನನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯಾತ್ತಿದ್ದನು. ಕಂಡಕಂಡವರನ್ನು ತದುಕುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಹುಡಿದು ಜಗಳವಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಿಂಡರನ್ನು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಸರಸ್ವತ ಕಾದಾಡಿಸಿ ಇವನೂ ಇವನ ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದರು ಉಲಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮಯಾರಸ್ಯೇಲ್ಲಿ ಎಳೆದು ತರಿಸಿ ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಅವರು ಯಾಕ್ಷಯ ಮುಂದೆ ನಿದ್ದೆಗಿಟ್ಟು ಕೂರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಉಲಿನ ಭಿಕ್ಷುಕರನ್ನು ಹುಡಿದು ಇವನು ಸುಂಕ ಕೊಳಿ ಎಂದು ಹೀಂಸೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ಗಾಣಿಗರ ಬೀದಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ದಾಗ ಗಾಣಿಗರ ತಳವುಕ ಹೇಳತ್ತೆರದು. ಎಣ್ಣೆಯನ್ನೇಲ್ಲಿ ಈ ಗುಂಪು ದೋಷಿ ಯಾಕ್ಷಯ ದೇಗುಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಹರಿ

ಯುವ ತನಕ ದಿಸ್ಯೇತ್ವನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರು ಹೊವಾಡಿಗರ ಕೇರಿಗೆ ಬಂಡಾಗ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕಾಗಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಕೋರಿಗಳಂತೆ ಓಡಿಹೊಡಾಗ ರಾತ್ರಿ ಹೊವಾಡಿಗಳಂತೆ ಓಡಿಹೊಡಾಗ ರಾತ್ರಿ ಹೊವಾಡಿಗಳಂತೆ ಇವನ್ನು ದೋಷಿ ಸಾರಿಗೆ, ಮಲ್ಲಿಗೆ, ಜಾಜಿ, ಸಂಸಿಗೆ, ವೊಲ್ಲಿ ತಾಕೆ, ಪಾರಿಜಾತ ಇವನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಇವರು ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕರುಳು ಹರಿಯುವ ತನಕ ಈ ಶ್ರೋತಿಗಳು ಕೇರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಂಗಾತ್ತಿದ್ದರು.

ಈ ಶ್ರೋತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಕಂಜಂಗಾರರು ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಜಿಂಕೆಗಳಂತೆ ಹೆಡಿ ಕೇರಿಯನ್ನೇ ತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಟಟ್ಟಿ, ಕನ್ನಡಿ, ಧರಣಿ, ಸೌಪಿ, ಗಿಂಡಿ, ಒಳಲೀ ಇವನ್ನೇಲ್ಲ ಲಾಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವನ್ನೇಲ್ಲ ರಾಜಬುಕ್ರನು ತನ್ನ ಜ್ಞಾತೆಗಾರಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಲಾಟಿಯೇ ಆ ದುರುಳಿಗೆ ದಿನಗೊಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಆಡಿಗರ ಕೇರಿಗೆ ಈ ನುರುಳರು ದಾಳಿಯಂತೆ ಇವನ್ನೇಲ್ಲ ಇವರು ದೋಷಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಉದ್ದಾನದಲ್ಲಿ ತಂಗಿ ಕಳ್ಳರಿಗೂ, ಶ್ರೋತಿಗಳಿಗೂ, ಭಿಳ್ಳರಿಗೂ ತಂದ ಹೆಡವನ್ನೇಲ್ಲ ಕುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಪುಂಡಾಟೆವೇ ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಅಂದ ವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಉಲಿನ ಉತ್ತಮ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಇವರು ಎಳಿತಂದು ಅವರ ಕೇಲಿ ನೀರು ಹೊರಿಸಿ ನಂಗಾತ್ತಿದ್ದರು. ದಾಸಿಯಂಗೆ ಬಂಗಾರದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತೊಡಿಸಿ ವಿನೋದವದು ತ್ತಿದ್ದರು. ಉದ್ದಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರನ್ನು ಕರೆಸಿ ಇವರು ಜಕ್ಕಂದವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಂಗಡಿ ಬೀದಿಗೆ ಈ ಗುಂಪು ನುಸುಂದಾಗ ತೊಳವನ್ನು ಕಂಡ ಕುರಿಗಳಂತೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಓಡಿಹೊಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ಇವರು ಲಾಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸರಕನ್ನು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಇವರು ಕಂಡಕಂಡವರಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಲೋಭಿಗಳು ತಾವು ತಿನ್ನದೆ ಪರಿಗೂ ಕೂಡಿದೆ ಕೂಡಿಟ್ಟಿ ಧನರಾಶಿಯನ್ನು ಈ ಪುಂಡರು ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗಸರ ಕೇರಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಅವರು ಬೊಬ್ಬಿಹಾಕಿದರೂ ಬಿಡದೆಬಿಗೆದು ಮಾಡಿವಾಡಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ದೋಷಿ ಅಂಗಿಯ ನೇರೆ ಅಂಗಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಲಿಯು ತ್ತಿದ್ದರು. ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇದ್ದ ಪುಂಡರ್ಗಾ ಇವನ್ನು ತೊಡಿಸಿ ಆಸಂದವಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರ ಕೇರಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರೊಡನೆ ನಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನಿಟ್ಟಪನ್ನು ಹೊಡಿದು ಓಡಿಸಿ ಇವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರೊಡನೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುರಾನೆ ಗಳೊಡನೆ ಕೂಡುವಂತೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರನ್ನು ಇವರು ಬತ್ತಾಯಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಬೀದಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರನ್ನು ಆ ಬೀದಿಯವರೊಡನೆ, ಆ ಬೀದಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರನ್ನು ಈ ಬೀದಿಯ ವರೊಡನೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕೂಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಟ್ಟಪನ್ನು ಹುಡಿದು ತಗರು ಕಾಳಗ ಆಡಿಸಿ ಗೇಳಿಕುಂಡೆಯು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರನ್ನು ನೆನೆದು ಸೂಕ್ಷ್ಮಯರೆಲ್ಲ ತತ್ತ್ವರಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡಿ ಬೆಳ್ಡ ಪರೆಲ್ಲರೂ ಇವರಿಗೆ ಲಲಿತಾಂಗನ ಗುಂಪಾಗಿ ಕಾಣಿ ವಂತೆ ಇವರು ಭಾರ್ತಾರೆದರು. ಇವರು ಕಂಗೆಟ್ಟಿರು. ಕಂಗಾಲಾದರು.

“ರಾಜನು ಪುತ್ರವಾಗ್ಯನೋಹೆಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕೆ ತನ್ನ ಮಗನ ಅವಾಂತರವನ್ನು ಕಂಡೂ

ಕಾಣದಂತೆ ತೆಪ್ಪಿಗಿರುವನು. ಈಗ ಲಲಿತಾಂಗನು ತಪ್ಪಿದೆ ಗಡಿಗೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಇಲಿಯಂತಿರುವನು. ಇಡೀ ನಾಡಿಗೆ ನಾಡೇ ಇನ್ನಾಗಿ ಅವಾಂತರದಿಂದ ತತ್ತ್ವರಿಸುವಂತಾಯಿತು!" ಎಂದು ಪಟ್ಟಿಣಿನೆಲ್ಲ ಉಲ್ಲೇಖ್ಲೀಲಕಲ್ಲೀಲವಾಯಿತು. ಇನರಿಗೆ ಮೂಗು ಬಾಯಿ ಏರಡನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದುತ್ತಾಗಿ ಒಡ್ಡಾಡಿದರು. ಇಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಅರವುಸೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಬಾಯಿ ಬಡಿದುಕೊಂಡರು. ಆರವುಧನು ಇನರನ್ನು ತನ್ನ ಬಳ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು "ಪಕೆ ಜೊಬ್ಬಿ ಹಾಕುತ್ತಿರುವಿರಿ?" ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

"ಮಹಾಪ್ರಭು, ತಮ್ಮ ಮುಗ ಲಲಿತಾಂಗನು ಅಸಾನ್ವೇಲಿಗಳ ಜೊತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕಾಡುಕಿಚ್ಚಿಗೆ ನಗರವನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವನು. ಇವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಾಕು ಜನರು ಗಡಿಗಡ ನಡುಗುವರು. ಇಬ್ಬರು ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಲು ಮಾತನಾಡಲು ಹೆದರುವರು. ವಿಟರು ಸೂಕ್ತಿಯನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅಂಚುತ್ತಿರುವರು. ಉಲ್ಲಿಯಾರೂ ವಿರಗಾಭೀಯನ್ನು ಈಗ ಲಲಿತಾಂಗನ ಭಯದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ತಾಂಬಾಲ ಮಾರುವನನ್ನು ಲಲಿತಾಂಗನು ಕೋಡಂಗಗಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿ. ಹಿಂಸುವನು. ಸುಂದರ ಪುರುಷರ ಬಾಯಿಗೆ ಧೂಳು ತುಂಬಿಸುವನು. ಕೊಬಿಂದರವನ್ನು ಹಿಡಿಸಿ ಸದೆಬಡಿಯುತ್ತಿರುವನು. ವಿರರು ಗಳಿಸಿದ ನ್ನು ಕಿಂದಿಯೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನು. ಕೊರರನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವರ ಗಂಟಲಿಗೆ ಗಾಳಿಹಾಕುವನು. ಇವನು ಮುಂದರ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಸೀಳಾಚಿ ಸ್ವೀನ್ಯಾದಂತೆ ಬೀದಿಬೀಡಿಗೂ ನುಗ್ಗಿ ಇನರನ್ನು ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಕಂಡ ಕಂಡ ಬಣನೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯಿಟ್ಟು ಇವನು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿರುವನು. ರಕ್ಷಕರನ್ನು ಕಾಣದೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಗಡಿಗಡ ನಡುಗುತ್ತಿರುವರು. ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ ಪುರಾಂತರಿ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಇವಳಿಯಾದ ಹರದೀತಿ ಗಳಿಂತೆ ಹೆದರುತ್ತಿರುವರು. ಬಳಿಗಾರರು ಕುಸಿದು ಹೋಗಿರುವರು. ಕಂಚುಗಾರರು ಮಿಂಚನ್ನು ಕಂಡ ಮಂಗುವಿನಂತೆ ಅಂಜರುವರು. ಒಕ್ಕುಲಿಗರು ಸಾಪ್ತೀಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಿ ಪರಂತೆ ಗಾಬರಿಗೊಂಡಿರುವರು. ಭಂಟರು ನಂಬಿರನ್ನು ಕಂಡ ಕಡುಂಡವರಂತೆ ಒಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವರು. ಮಿಂಡರು ದಂಡತೀತ್ತ ಒಕ್ಕುಲಿಗರಂತೆ ಎದೆಬಿಡ್ಡಿರುವರು. ಬೇಡರು ತಮ್ಮ ಬೀಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡುತ್ತಿರುವರು. ಲಲಿತಾಂಗನು ಅವರಿವರೆನ್ನದೆ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಸೂರೆ ವಾಡಿ ತನ್ನ ಜೊತೆಯಿರುವ ಪುಡಂಡಿಗೂ ಪ್ರೇಕ್ಷಿಗೂ ಹಂಚುತ್ತಿರುವನು.

ಪಾಶೀಯಗಾರರ ಸ್ವೀನ್ಯಾಹ್ಲಿಯನ್ನು ಶಾತ್ಮುವರಿದಂತೆ, ಕುರಿ ಮಂದಿಗೆ ತೋಳಹೊಕ್ಕಂತೆ, ಗೂಗಿಯನ್ನು ಕಾಗಿಗಳು ಮುಸುರಿಕೊಂಡಂತೆ, ಹೂ ಬಿಟ್ಟಿ ಮರವನ್ನು ಕೋತಿಗಳು ಹತ್ತಿದಂತೆ, ಕಬ್ಬಿನಕೊಟ್ಟಿಕ್ಕೆ ಆಸೆಗಳು ನುಗ್ಗಿ ದಂತೆ, ಬೆಕೆದ ಫಸಲಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ತಗುಲಿದ ಹಾಗೆ, ಮಂಡುವೆಯ ದಿಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಕಳಿಜ ಮುತ್ತಿ ಕಾಡಿದಂತೆ, ಸಭೀಯೋಳಗ್ಗಿ ದಾವು ನುಗ್ಗಿ ದಂತೆ, ದಸುವುಕ್ಕೆಳನ್ನು ಗೂಳ ಅವಿದಂತೆ, ಹತ್ತಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿಡ್ಡಂತೆ, ಹಸುಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ಹುಲಿ ನುಗ್ಗಿ ದಂತೆ, ಜೋಳದ ರಾಶಿಯ ಮೇಲಿನೆ ನಿರಿನ ಪ್ರವಾಹಂ ಬಂದಂತೆ, ಬೆಳ್ಳಿದ ಮೂರಿಗೆ ಇಲಿ ಬಿಡ್ಡಹಾಗೆ, ಕಲಸಿದ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಕಾಗಿಗಳು ಮುಸುರಿಕೊಂಡಂತೆ, ಲಲಿತಾಂಗನು ಉರನ್ನೆಲ್ಲ ಗೋಳಹೊಯ್ದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನು. ಇನರು ಹೆಗಲು ರಾತ್ರಿ

ಲಲಿತಾಂಗನನ್ನು ನೇನೆಡು ಹೆದರುತ್ತಿರುವರು ಎಂದು ಉಂಟಿನ ಹಿರಿಯರು ಮಹಾರಾಜ ನಿಗೂ ಮಹಾರಾಣಿಗೂ ಲಲಿತಾಂಗನ ಮೇಲಿನೆ ದೂರು ಹೇಳಿದರು.

ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಮಗನ ಮೇಲಿ ಅಸಾಧ್ಯ ಕೋಪವುಂಪಾಗಿ "ನೀವು ಇವರ ದಾಂಥಲೆ ಇಷ್ಟ್ವಾಂದು ಬೆಕೆಯುವ ತನಕ ಏಕೆ ಸುಮೃಸ್ವಿಂದಿರಿ? ನೊದಲೇ ನವಾಗೆಕೆ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ? ಆದ್ದರಿಂದ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಹೆದರಬೆಳಿದಿ. ನಾವು ನಿವೃನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವೇವು" ಎಂದು ರಾಜನು ಬಂದವರಿಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದನು. ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯರು ಕೆಂಡಿಸಿದ್ದು ಎನ್ನದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಷ್ಟಾರ ವಿಶಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ ಗೌರವವಾಗಿ ಬೀಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು.

"ಮತ್ತಾ ಸನ್, ಕರ್ಕನಿ ವುತ್ತು ಕರ್ಜ ಇವನೊಡನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ದುರೀಕ್ಷಿಧನನು ನಾಶಹೊಂದಿದನು. ದುರ್ಜನರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಹಾಳಾಗದವರುಂಟೇ? ಹಂದಿಗಳ ಗುಂಪಿ ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡ ಹಸುವಿನ ಕರ್ವಾ ಹೇಳು ತಿನ್ನ ಪುದನ್ನು ಕಲಿಯಿರಿದು. ನಂದಿಗಳ ಸಿಹಿನೀರು ಸಮುದ್ರ ಸೇರಿ ಉಪ್ಪಾಗುವುದು. ನಾವು ದಂಡಿಸದೇ ಇದ್ದರಿಂದ ಕುವಾರನು ಧಾರ್ತಾನಾದನು. ಓದಿರೆ, ಮುಸಿಗಳ ಪ್ರವಜನ ಕೇಳಿದರೆ ನಮ್ಮ, ಮುಗ ಬಡವಾಗು ವನೆಂದು ನಾವು ಅವನನ್ನು ಮುದ್ದುವಾಡಿದ್ದು. ಈಗ ಅವನು ನೀಚರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಹಾಳಾಗುತ್ತಿರುವನು. ಯಾವ ಕ್ರಿಕ್ಕಣವನ್ನು ಕೊಡಿದೆ ಇವನನ್ನು ಸಾಕಿದ್ದೆವು. ಆದರಿಂದಲೇ ಇವನು ಹಾಡಿ ತಪ್ಪಿರುವನು. ಮಾಗನನ್ನೂ ಶಿಪ್ಪಿಸಿನ್ನೂ ಆಗಾಗ ಶಿಪ್ಪಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಮೋಹದವರಳು ಓದಿಯಾದಳು ಎನ್ನ ವಂತೆ ಮಾಗನನ್ನು ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ನಾವು ತಿದ್ದಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಅರಿಮಧನನು ರಾಣಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ತನ್ನ ಮುಗ ಲಲಿತಾಂಗನನ್ನು ಕರೆಸಿ "ರಾಜ್ಯವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ಪುಂಡರನ್ನು ದಂಡಿಸಿ, ಸಫ್ರಮಂವನ್ನು ನೀನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕ್ಷಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ನೀಚರನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿ ಅವರಿಂದ ದಂಡವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಿಂಡರನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಬಂದಿಸಬೇಕು. ತಿಪ್ಪರ ಇವ್ವಾಧಾವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನೀರನೇರಿಸಬೇಕು. ಧಾರ್ತಾರನ್ನು ಬುಡೆಸಿತೆ ನಿನಾವು ಮಾಡಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲ ರಾಜನ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿನೆ. ಭೂಮಂಡಲವನ್ನು ರಾಜನೇ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದಂತೆ, ಮಾಗುವನ್ನು ಮಾತೆ ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ, ದೇವ ಲೋಕ ಬರುಸಿದವನ್ನು ಕಾರಿತ್ವವನ್ನು ತೀಲಿಲವನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಂತಹ ಲೋಭಿಯ ಪಶ್ಯಾಯಾವನ್ನು ಜೋಪಾನ ಮಾಡುವಂತೆ ರೈತನು ಬೆಕೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ, ತಕ್ಷಾರನು ಉರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಂತೆ, ಮಜಾಪುರವರು ತಮ್ಮ ಸದ್ಗಂಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಂಡು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ರಾಜನು ಜನಾನುರಾಗವನ್ನು ವ್ಯಾಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜಂದ್ರನ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನೆಕ್ಕತ್ತುಗಳು ಮಿನುಗುವುವು. ಸಾರ್ವನಿರು ಇವು ತೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದುಷ್ಪ ಶಿಕ್ಕೆ ಶಿಪ್ಪರ ರಕ್ಷಿತ್ಯಾಗಿ ಉಸಿರಾಟಿವಾಗಬೇಕು. ನೀನು ಲೋಳಿಸರದ ಮೇಲಿ ಚಕ್ರ ಉರುಂದಂತೆ ಉರನ್ನು ಧ್ವನಿಸ ಮಾಡಿರುವೆ, ಅಗಿದು ಆಗಿಕೊಯಿತು. ಮುಂದಾದಾರನೂ ನೀನು ಯೋಗ್ಯನಾಗಿರಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ನೀನು ಹಾಡಿತಪ್ಪಿದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮಾಗನೇ ಅಲ್ಲ

ವೆಂದು ಭಾವಿಸುವೇನು. ಸ್ವರ್ಪಿಕದ ದೋಷಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು ತುಂಬಿದಂತೆ ನಿವಾರಣಾದ ಜಿನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾವು ಜಿನಿಸಿರುವು. ಇನ್ನಾದ್ದರೂ ನಿಇಚರ ಸಂಗವನ್ನು ಬಿಡು. ನಾನ್ನಾಂತರ ವಂದು ಮಾರ್ಗವಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ವಾದ ಹೇಳಿ ಕೆನ್ನೆ ರಕ್ಷ್ಯ ಉದುಗೊರೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ತೆಂಗಿನ ಹುರಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಬಿಯನ್ನು ಅರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಕಟ್ಟಿದರೂ ನಾಯಿಬಾಲ ಸೇರವಾಗುವುದೇನು? ಲಲಿತಾಂಗನು ನುತ್ತಿ ತನ್ನ ಹಕ್ಕಿಯ ಜಾಳಿಯನ್ನೇ ಮಾಂದುವರಿ ಸಿದನು. ರಾಜನು ಬೇರೆಹುಗಾರರಿಂದ ಮಾಗನ ಚಲನವಲನವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಕುಸಿತ ನಾಗಿ ಲಲಿತಾಂಗನನ್ನು ಬರನಾಡಿಕೊಂಡು ಹಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಲಂಡಿಸಿದರೆ ವಸಡನ್ನು ಧೈರ್ಯ ತಿಂದಹಾಗೆ ನೀನು ಮಾಡಿದ ನಿಇಚಕ್ಕುತ್ತರ್ಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಮೋಹಿಸಿದ್ದಂತೆನು. ನಾನು ಸಹಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನು. ನೀನು ಗಾಳಿಯು ನೇರಪು ಪಡೆದು ಜ್ಯಾಲೆಯಾಗಿರುವೆ. ಹಿಂದಿಗಿಂತಲೂ ಈಗ ನಿನ್ನ ಅವಾಂತರ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ನೀನು ನನ್ನ ಆಪ್ತತಿ ಸೀರಿ ವರ್ತಿಸಿರುವೆ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೆಂಡತಿ ಹೈವಧಿ ಕುಡಿದ ನೂರೆಲ್ಲೆಯು ದಿನವೇ ಗಂಡ ಸತ್ಯನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಉಳಿದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಡೆಗಳಿಗೆ ನಿನಗೆ ದಟ್ಟಕಟ್ಟಲು ನಾನು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನು. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೀನು ತುಂಬ ನೋವು ಮಾಡಿರುವೆ. ಓಡನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಕೈಯೆಲ್ಲ ಮಾಸಿ ಯಾಗುವಂತೆ ದುಜಾಸರನ್ನು ಸನಿಹದಲ್ಲಿಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಸದ್ಗುಣವೂ ಹಾಳಾಗುವುದು. ನಿನ್ನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮನಸೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೆನಾದರೆ ನಾನು ಇಹಸರನೆ ರಡಕ್ಕೂ ಎರವಾಗುವೇನು. ಇನ್ನು ನೀನು ನನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತೊರೆದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ತೊಲಗು ಎಂದು ಅರಿವಾಥನನು ಮಾಗನನ್ನು ಹೇದೆಸಿದನು.

ಲಲಿತಾಂಗನು ತಾಯ ಒಳಗೆ ಬಂದು ತಾನು ದೇಶಪ್ರಸ್ನಾಗುವುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು “ನುಗು, ಅವರು ಎಷ್ಟು ಮುದ್ದುಮಾಡಿ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದರು. ನೀನು ಮಾತ್ರ ಮುದ್ದಿಸಿದನ್ನು ಹಾಳಾಗುತ್ತಾ ಬಂದೆ. ನಾನೂ ಆಗಾಗ ನಿನಗೆ ಕೈಮಾಗಿದು ಈ ನಿಇಚರ ಸಹವಾಸ ಬೇಡನೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೆ? ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಹಿತವಜನ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ? ಈಗ ಎಲ್ಲರ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನೂ ನೀನು ನಿರ್ಗಳಂಡಿರುವೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಪಡೆದು ನಾನು ಧನ್ಯಾಳಾದಂತಾಯಿತು! ನೀರೂ ಎಷ್ಟೀ ಕುದಿದರೂ ಮನಸೆಯನ್ನು ಸುಪ್ತಿಗೇ? ನಿಮ್ಮ ತಂಡ ಕೂರ್ಪಗೊಡು ಮಾತನಾಡಿರುವನು. ಮತ್ತೆ ಆತನಲ್ಲಿ ಮರುಕ ಹುಟ್ಟಿಬಹುದು. ನೀನು ಮಾಂದಾದರೂ ಯೋಗ್ಯನಾಗಿ ಬಾಳು” ಎಂದು ತಾಯ ರುಳಾದ ಸೌಂದರ್ಯ ಮಾನಸಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ವಾದ ಹೇಳಿದಳು. ಮಾಗ ತಾಯಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ “ನಂಬಿದ ಎನ್ನು ಕೊಣಿಸಿದ್ದು ಈ ಹಾಗಾಯಿತು! ದುಷ್ಪರ ಸಹವಾಸ ಮಾಡಿ ನೀನು ಹಾಳಾದೆ. ಹೆಂಡ ಕುಡಿದವರ ಹಾಗೆ ಸೋಕ್ಕಿರುವೆ. ದಂಟಿನ ಹಾಗೆ ಕೊಬ್ಬಿರುವೆ. ಬಾಲಚಂದ್ರನಂತೆ ಪಕ್ಷನಾಗಿರುವೆ. ಮುಕ್ಕಿನ ಮೊನೆಯಂತೆ ಕೂರ್ಪನಾಗಿರುವೆ. ಉಂಟಾದ ಯಂತೆ ದೆಲವು ಬಣ್ಣ ಮನ್ನು ತಾಳಿರುವೆ” ಎಂದು ತಾಯಿಯು ಮಾಗನ ಬಾಳಿಗೆ ಅಸಹ್ಯವಟ್ಟಿಪ್ಪುಕೊಂಡಳು.

ಲಲಿತಾಂಗನು ವಿಜಯಪುರವನ್ನು ತೊರೆದನು. ಕಾಕ್ಕಿರ ದೇಕಂದ ಹೊರಟು

ನೇವಾಳ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ನೈಯೆಲ್ಲ ವಿಷ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕ್ಷಮ್ಮರ ಬಳಗದಲ್ಲಿ ಲಲಿತಾಂಗನೂ ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ರಾಜವಂತದ ಸದಾಚಾರಕ್ಕೆ ಏಳು ನೀರು ಬಿಟ್ಟುನು. ದುರೂಹಾರಿಯಾಗಿ ನೋಡಲು ಹುಟ್ಟಿದ ಕಿವಿಗಂತ ಆನೇಲೆಹುಟ್ಟಿದ ಕೊಂಬೆ ಹರಿಪ್ರಾಯಿತು ಎನ್ನುವಂತೆ ಇವನು ಹಿಂದಿನ ಕ್ಷಮ್ಮರೆಖ್ಲಿಗೂ ನಿಗಿಲಾದೆನು. ಅಂಜನ ಘೋಷಿಕೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಇದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆದೃಶ್ಯನಾಗಿ ಕರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಕರಿದೆನಾದನು. ಇನ್ನ ಇವನನ್ನು ಅಂಜನಚೋರ ಎಂದು ಕರಿಯುವಂತಾಯಿತು!

ಅಂಜನಚೋರನು ಚೋರಿತಿಬಾನುಣಿಯಾದನು. ಜೂಜಕೋರಣಾದನು. ನೋವನು ಇವನಿಗೆ ಪಂಚಾಂತಾವಾಯಿತು. ಬೇಳಿಯಾದುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಳಣಾದನು. ಕಂಡಕಂಡ ಹೆಣ್ಣಿಗೆಳಿಯಾದನೆ ಕಳಡಿದನು. ಹೆಂಡ ಕುಡಿದು ಸೂಕ್ಷೇಯರ ಸಹವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದನು. ನನ್ನ ವ್ಯಾಸನಿಯಾಗಿ ಸದಾಚಾರವನ್ನು ಮರಿತೆಬಿಟ್ಟುನು. ಏನೋಡ ಇರುವ ಕಡೆ, ಮಿರು ಇರುವ ಕಡೆ, ದುಷ್ಪರು ಇರುವ ಕಡೆ, ಸೂಕ್ಷೇಯಲ್ಲಿ, ಬೇಡನ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಲಲಿತಾಂಗನು ಮನೋರಂಜನೆ ಪಡೆದನು. ಲಲಿತಾಂಗನು ನಿಂತ ಕಡೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಒಮ್ಮೆ ರಾಜ್ಯಹಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೂಕ್ಷೇಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದನು. ಮನ್ಯಾಧನ ಮಾಸಿದ ಕತ್ತಿಯಂತಿದ್ದ ಅಂಗಸೌಂದರಿಗೆ ಇವನು ಮರುಳಾದನು. ಹೆಗಲು ರಾತ್ರಿ ಅವ ಇನ್ನು ಆಗಲಿಲಾರದೆ ವಿಲಿವಿ ಒದ್ದಾಡಿದನು. ನಿಧಿಯನ್ನು ಕಾಯುವ ಹಾವಿನಂತೆ ಇವನು ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರದೆ ಅವಳು ಬರುಸಿದಷ್ಟು ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ರವಿಸಿದನು.

“ದೇವೇಂದ್ರರೂಪ ನಿಗಿಲಾದ ರಾಜರನ್ನು ಕುಚೇರಿಸಿಂತಲೂ ಶ್ರೀಮಂತರಾದ ಸೈಕ್ಷರನ್ನೂ ನಾನು ಕಂಡಿರುವೆನು. ಏರಾಧಿವಿರರ ಸಂಗವನ್ನೂ ಮಾಡಿರುವೆನು, ಅವರಾರೂ ಈ ಲಲಿತಾಂಗನಿಗೆ ಬೆದಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಫಿಯಾಗರು. ಇವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೆ ಕೋಶವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ರಾಜಿರಾತ್ರಿ ಬಂಗಾರ ಇವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ದೊರೆಯುವುದು?” ಎಂದು ಅಂಗಸೌಂದರಿ ಸೋಜಿಗೆಳಿಂಡಳು. ಇವನ ಒಳಗುಟ್ಟಿನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಕಾತರಗೊಂಡಳು. ಸುಳ್ಳ ಸೇನಮನ್ನು ಸರ್ಪಿಸುತ್ತೆ ಇವನನ್ನು ಮರುಳಾ ಮಾಡಿದಳು. ಲಲಿತಾಂಗನು ಕ್ರಾಂತಾಲ ಮೃಮರೆತು ಅಂಜನರಹಸ್ಯ ಇಂಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟುನು.

ನೂರಿನೆಯ ದಿನ ಮಾಹಾರಾಜನು ರಾಣಿಯೊಡನೆ ಜಲಕ್ಕೇಡೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ವಾದ್ಯಗಳು ಮೊದೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಣಿಯ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಜೊತ್ತುತ್ತಿಪ್ರಭಾ ಪದಕ ಸೂರ್ಯ ಪ್ರಭಿಯನ್ನೂ ಚಂದ್ರಕಾಂತಿಯನ್ನೂ ನೀರುವಂತೆ ನಿಗಿನಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಅಂಗಸೌಂದರಿಗೆ ಮರುಳಾದ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪಕ್ಷನಾಗಿರುವೆ. “ಲಲಿತಾಂಗನಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಈ ಪದಕವನ್ನು ತಂಡು ಕೊಡಿದಿರುವುದನು” ಎಂದು ಇವಳು ಅಲೋಚಿಸಿದಳು.

“ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಣಪದಕ ಎನ್ನುತ್ತಿರುವೆ. ಇದು ನಿನ್ನ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾಹಾರಾಜಯ ಕೊರಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಕವನ್ನು ನನಗೆ ತಂಡುಕೊಡಬೇಕು”

ಎಂದು ಲಲ್ಲಿ ಗರೆದು ಬೀಡಿಕೊಂಡಳು.

“ಪ್ರಿಯೆ, ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬೇಡ. ಪದಕ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿ ಮೇಲೆ ನಿನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಅದನ್ನು ಧರಿಸುವೆ. ರಾಜನಿಗೆ ಈ ಸುಧಿ ತಿಳಿಯಲೆಂದರೆ ಅವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಲ್ಲಿಸದೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಪದಕವನ್ನು ನುತ್ತಿ ಅವನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆಂದೆ ಬಿಡುನು. ಪದಕದ ಹಂಬಲ ತೋರಿದರೆ ನಿನಗೆ ಶ್ರೀಯಸ್ವಾಗುವುದು” ಎಂದು ಅಂಜನಚೋರನು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿದನು.

ಅನಂಗಸುಂದರಿಯು ಅಂಜನಾಚೋರನನ್ನು ಕುಸಿತಳಾಗಿ ಒದ್ದುಬಿಟ್ಟಾಗೆ ಅವನು ಸುಂಚಿದಿಂದ ಕೆಳಗುರುಳಿದನು. ಬಿಡ್ಡ ವರ ನೇರೆಲೆ ಇವಳಿ ಬಿದ್ದು ಬಾಸುಂಡೆ ಬರು ವಂತೆ ಹೊಡಿದಳು. ದಂತದ ಪಾದಕೆಲಿಂದ ಬಾರಿದಳು.

“ನನ್ನ ಬಳಿ ಲಕ್ಷ್ಯ ಹೊಸ್ಸಿನ ಅಭರಣಗಳಿಗೆ ಕೂರತೆಯಿಲ್ಲ. ಪದಕ ತಂದುಕೊಡಲು ಇವುವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನು ನಿನುಹುದೆರಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ನಾನು ಹುಟ್ಟಿ ಸೂಕ್ಷಿಯಾದರೂ ತಾಯಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡದೆ ಬಂಧುಗಳ ಹಿತೋಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿದೆ ನಾನು ನನ್ನನ್ನೇ ನಿನಗೆ ಸೈವೇದ್ಯವಾಗಿ ಅರ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರವಾದವಸಿಗಿಂತಾಯಿತು; ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ತನಕ ನನ್ನ ವಿಟಪುರುವರೆಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರೌಢಿ ಸೂತ್ರಾ ಬಂದಿರುವರು. ದನಗಾಹಿ ಅರಸನಾದಾಗ ಕೊಡೆಯನ್ನು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಹಿಡಿದ ನೆಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ನಾನು ನನ್ನ ನೈಯೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಅರ್ಷಿಸಿ ತಪ್ಪಿ ವಾಡಿದೆನು” ಎಂದು ಇವಳಿ ಕೊವಮಿತ್ತಿತ ಕೃಂಗಾರವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಂದ ಸೂಸಿದಳು. ಬಿಸಿಲು ಮಳೆಯಂತೆ ಕೊನಗೆ ವ್ಯಾದಭಾಷಿಯಿರುವುದು.

ಅಂಜನಾಚೋರನು ಇವಳಿ ರಂಸಾಟನನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರಿದನು. ಇವಳಿ ಪಾದ ಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಲೆಯ ನೇರಿಟ್ಟಿಕೊಂಡನು. “ನನ್ನ ಅರಿಸಿಯೇ, ಮುಸಿಯ ದಿರು. ಈ ಪದಕವನ್ನು ತರುವುದು ನನಗೆ ಯಾವ ಮಹಾ ನಿನಗೆ ತಂದುಕೊಂಡುವೆನು. ನಾನೇ ಕೈಯಾರೆ ಅದನ್ನು ನಿನಗೆ ತೊಡಿಸುವೆನು” ಎಂದು ಅಂಜನಚೋರನು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿನು.

ಕಳ್ಳಿನಿಗೆ ಬೆಕುಂದಿಂಗಳಿಂದರೆ ಆಗದು ಎಂಬ ಗಾದೆಯನ್ನು ನಿಜಮಾಡುವಂತೆ ಇವನು ಕುಕ್ಕಾ ಪಕ್ಕೆ ವುಗಿಯಾವ ತನಕ ತೆಪ್ಪಿದ್ದನು. ಕೃಂಗಾರಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟುವಿಯಂದು ಇವನು ಎಂದಿಗಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಂಜನವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಅದ್ದುಕ್ಕಿನಾಗಿ ಬೇಗ ಅರಮಾಸಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಪದಕವನ್ನು ಕದ್ದನು. ಉತ್ತಾಪಣೆಗಾಂಡು ಇವನು ಸೂಕ್ಷಿಯ ವಾನೆಯ ಕಡೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಜ್ಯೋತಿಪ್ರಭಾ ಪದಕವು ಕೊರ್ಕೆ ಸುತ್ತಾ ಸುತ್ತಾಮುತ್ತಾ ಪ್ರಭಿಯನ್ನು ಸೂಸಿತು. ಉಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಗಿಸ್ತು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ತಳವಾರನು ಈ ಪ್ರಭಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಿದನು. ಅಂಜನವಿದ್ದೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ದಂಡಕನೆಂಬ ತಳವಾರನು ತಿಳಿದ್ದನು. ಕೂಡಲೇ ಇವನು ಅಂಜನ ಚೋರನೆ ಅಂಜನ ವಿದ್ದೆಯನ್ನು ಭೇದಿಸಿದನು. ಅಂಜನಚೋರ ಜ್ಯೋತಿಪ್ರಭಿಯು

ನಡುವೆ ಎಲ್ಲಿರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳುವಂತಾಗಿ ಕೆಟ್ಟಿಸೆಂದು ಪದಕವನ್ನು ಬೀದಿಗೆ ಸಿದು ನಗರದ ಕೊಡಿಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥರಕರಣ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಲಂಭಿಸಿ ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟು ನಾಗಾಲೊಟಿವಿಂದ ಒಬ್ಬ ಕೊನಗೆ ಕೃತಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಕೃತಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ದೀಪ ಖಾಯಾತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಲದ ಪರದ ಕೊಂಬೆಗೆ ನೂರೆಂದು ಕಾಲುಷ್ಯ ನೆಲುವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಅದರದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಳ್ಳಿ, ಭೂಜ, ಕುಟೀ, ಗಡೆ, ಚಕ್ರಾಯುಧ, ಸುರಗ, ಶಾಲ, ಗಂಡುಗೊಡಲ ಮುಂತಾದ ಮೂನತ್ತಿರುದು ಹರಿತವಾದ ಅಯಂಥಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುಂಟಾಗಿ ಹೊಳ ಪೂಜೆಮಾಡಿ, ನೆಲುವಿನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಲು ಹೇರುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ನುತ್ತಿ ನೆಲುವಿನಿಂದ ಇಳಿಯುವುದು ಹತ್ತುವುದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಕವನ್ನು ಅಂಜನಚೋರನು ಕಂಡನು. ಸಾಧಕವನ್ನು ಇವನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು “ನೀನು ಯಾರು? ಏನನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವೆ? ಇವನ್ನು ನಿನಗೆ ಯಾರು ಉಪದೇಶಿಸಿದರು? ಬೇಗನೆ ಹೇಳಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಗಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಬಿಡುವೆನು” ಎಂದು ಇವನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಅವನ ಕೊರಳ ಬಳಿಸಿಸಿದನು.

ಸಾಧಕನು ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ತತ್ತ್ವರಿಸಿದ್ದೋದನು. “ಮಹಾರಾಯ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ನನ್ನನ್ನು ವರಕೇನ ಎಂದು ಕರೆಯುವರು. ನಾನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಗಗನಗಾಮಿ ವಿದ್ಯಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮಲ ಚಾರಿತ್ರವಂತನಾದ ಜಿನ ದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯು ನನಗೆ ಈ ನಿದ್ದೆ ಸಾಧಿಸಲು ಮಂತ್ರೋಪಸದೇಶ ವಾಡಿದನು” ಎಂದು ವರಕೇನನು ಹೇಳಿದಾಗ “ಜನದತ್ತಸೆಟ್ಟಿಯು ವೆದು ಇ ಸಮುದ್ರನಾಗಿರುವನು. ಸದಾ ಮಾನವಾಸಾಗರಕ್ಕೆ ಅವನು ಪೂಜಾಚಂದ್ರನಾಗಿರುವನು. ಆವನಿಗೆ ಸತ್ಯ ಒಂದು ಕಣಾ ದರೆ ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಣಾ ಗಿಡೆ. ಅಂಥ ಮಹಾಪುರುಷನಿಂದ ಉಪದೇಶ ಪಡಿದೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಆಚಲವಾದ ಕೃಧ್ವ ಮೂಡಲಿಲ್ಲ! ನಿನು ಹುಟ್ಟಿಕೇಡಿ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡು ಈ ನೆಲುವಿನ ನೂರೆಂದು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕತ್ತಲಿಸುವೆನು. ನಿನು ಚಂಜಲನಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ ಹತ್ತುವುದು ಒಮ್ಮೆ ಇಳಿಯುವುದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ! ಭಯ ತೋರಿದು ನೆಲುವಿನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸು” ಎಂದು ಅಂಜನಚೋರನು ವರಕೇನನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿದನು.

“ಅಯಾ, ಕಾಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಆಶೀಪಟ್ಟಿ ಕೈಲಿರುವ ಸುಖವನ್ನು ತೋರಿಯುವುದು ಯಾವ ನಾಯಾಯ? ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬತ್ತಿದ ರಂತಿ ನೋಡಿ ಎಚ್ಚರಾದವೇಲೆ ಗೋಣಿಕೆಂಬ ಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿಂತೆ ಆಗಬಾರದಲ್ಲ. ಸತ್ಯನೇರೆಲೆ ಸಿಗುವ ಸ್ತಗರ್ಹಿಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇದ್ದಾಗ ಪಡಿಯುವ ನರಕನೇ ನೇರಿಲ್ಲವೇ? ಜೀವ ಒಂದು ಗಟ್ಟಿಗೆದ್ದರೆ ಕಾಡಿಬೇಡಿ ಹೇಗೆನೇ ಬದುಕಬಹುದು, ಮಾರಿಯಾ ಬಳಾರಿಯಾ ಬೇಕಾವರ ಸಾಯಲಿ. ನಾನು ಸಾಯಲು ನಿದ್ವಾನಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ವರಕೇನನು ವಿವರಿಸಿದನು.

ಅಗೇಕ್ಕೆ ಕಾಕಿದ ಏಡಿಯೇ ಉದ್ದವನ್ನು ದೇಖಬ್ಲಿವರಾರು? ಮತ್ತೊಳ್ಳನ್ನು ಹೇತು ವಳಸ್ತು ಮಂದುವೆಯಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದೇ? ಪಟ್ಟಕ್ಕೇರಿದ ರಾಜನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವುದು ಸರಿಯೇ? ಕುಂತಿಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದವನನ್ನು ಕೆಂಡು ಇವನು ನಾಯು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದನೇರೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಏಕೆ? ಪರವರ್ತವನ್ನು ಎತ್ತಿದೆನ ಸಾಹಸವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಬೇಕೇ? ಫಮುದ್ರವನ್ನು ಲಂಧಿಸುವವನ ಕಶ್ತಿಯನ್ನು ಅಕೆಯು ಬಹುದೇ? ಇಂದ್ರನಲ್ಲಿ ಇನಭಕ್ತಿ ಇದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಅನುಮಾನೆಂಬೇ? ಬಹುದೇ? ಕಾಮವನ್ನು ಪಶೀಕರಣ ಮಾಡಿದವರೆ ಸೋಬಿಗಿನ ಬಗೆ ಸಂದೇಹವೇಕೇ? ಜಿನದತ್ತನು ಜಿನಪದಕವಲದಲ್ಲಿ ದುಂಬಿಯಾಗಿ ದ್ಯುಂಕರಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಪಾಷಗಳಿಗೆ ಇವನು ಕಾಲಿ ಚಾಗ್ರಿರುವನು. ಸಜ್ಜ ಸರಲ್ಲಿ ಇವನು ಪರಮೈಷ್ಟಿನಾಗಿರುವನು. ಇವನು ಜೀವಕೋಟಿಗೆ ಹಿತಟಿತಕನಾಗಿರುವನು. ಮೇರುಪರವರ್ತದಂತೆ ಉತ್ತಮವು ಕ್ಷಮಾತೀಲನೂ ನಿರ್ವಾಲನೂ ಇವನು ಸಂಪನ್ಮೂಲನೂ ಆದ ಜಿನದತ್ತನು ಜಿನಾಗಮ ಪಾರಂಗತನು. ಸತ್ಯಾತೀಲನಾದ ಇವನು ಉದಾರಿಯ್ಯಾ ಆಗಿರುವನು. ಲೋಕವೆಳ್ಳ ಇವನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವುದು. ಇವನು ಉದಾರಿಯ್ಯಾ ಆಗಿರುವನು. ಇವನು ವಾಕ್ಯಲ್ಯಾ ರತ್ನಾ ಕರನೆನಿಸಿ ರುವನು. ಇವನು ಒಂದು ಇರುವೆಗೂ ನೋವು ಕೊಡಲಾರನು. ನಾನು ತಳವಾರನ ಕ್ಯಾಲಿ ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆತ್ತ ಗಗನಗಾಮಿನಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದೇ ಲೇಖು” ಎಂದು ಅಂಜನ ಜೋರ್ ನಿಧರಿಸಿದನು.

“ವರಸೇನ, ಬೇಗ ನನಗೆ ಮಂತ್ರೀವರದೇಶ ಮಾಡು ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಆಗಲೇ ದಿಗ್ಲಿಗೆಹಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಇವನು ಅಭಿಭಿಡಿದನು. ಹೇಡಿಯು ನೇಲಿ ಹಾನು ಎಸಿದಂತಾಗಿ ವರಸೇನನು ಬೆರಿದನು. ಜಿನದತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯು ತನಿಗೆ ಬೇಗ ಉನಡೆತ್ತವಾಡಿದನೇರೇ ಆದೇ ರೀತಿ ಇವನು ಅಂಜನಚೋರಿನಿಗೆ ಮಂತ್ರೀವರದೇಶ ಮಾಡಿದನು.

ಅಂಜನಚೋರನು ಆದರಪೂರ್ವಕ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡನು. ಜಿನದತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಂಸ್ಪಿಸಲ್ಲಿ ವಂಧಿಸಿದನು. ಜಿನೇಂದ್ರನಿಗೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಪಂಚಣ ಮೇಲೂಕಾರನನ್ನು ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಜಿಸಿದನು. ಮಂತ್ರೀಜ್ಞಾರ್ಥಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ನೇಲು ಮೇಲೂಕಾರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿತನಾಗಿ ಕತ್ತಲಿಸಿಕಾರಿದನು. ನೇಲುವಿನಿಂದ ಇವನು ಜಾರಿ ಆಯುಧ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯಿತನಾಗಿ ಕತ್ತಲಿಸಿಕಾರಿದನು. ನೇಲುವಿನಿಂದ ಇವನು ಜಾರಿ ಆಯುಧ ಗಳ ನೇಲಿ ಬಿಳಿಯನ್ನು ನುಣ್ಣನೇ ಆಕಾಶಗಾಮಿನಿ ವಿದ್ಯೆ ಇವನಿಗೆ ಸಿದ್ಧಿ ಸಿತು. ವಿದ್ಯು ಗಳ ನೇಲಿ ಬಿಳಿಯನ್ನು ನುಣ್ಣನೇ ಆಕಾಶಗಾಮಿನಿ ಇವನಿಗೆ ಸಿದ್ಧಿ ಸಿತು. ದೇವತೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಭಾಗಿ ಇವನಿಗೆ ಕೈಮಾಗಿದು “ವಿನಷ್ಟಣೆ?” ಎಂದು ಬೆಸಗೆಂಡಿತು.

“ದೇಳುವುದೇನು, ಆಗ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನನ್ನು ಇನಡತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಳಿಗೆ ಕರಿದು ಕೊಂಡು ಹೋಗು “ಹೋಗು” ಎಂದು ಅಂಜನಚೋರ ಆಕಾಶ ಪಿಸಿದನು. ಆಕಾಶಗಾಮಿನಿಯು ಇವನನ್ನು ಮೇರುಪರವರ್ತದ ಭದ್ರಸಾಲನಂದನವನಕ್ಕೆ ಕರಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಜಿನದತ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಳಿಗೆ ಇಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದು.

“ಮೇರುಪರವರ್ತವು ಬ್ರಹ್ಮಸಿಂದ ರೂಪಗೊಂಡ ಭಕ್ತಿಯು ಮಾನಸ್ಯಂಭದಂತೆ ಕಾಣುವುದಲ್ಲ! ಕೆಂಪು ಉಗಿರು ತುಂಬಿದ ಮಾವು. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಪರ್ಗ ಮತ್ತು ಸುರ ಹೊನ್ನೆ ಗಿಡಗಳು. ಮನ್ಮಥನ ಬಿಡಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ದ್ವಿಜಗಳು ಹಾರಾದುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಗೋಳಿಸುವ ಜಿಗುರಿದ ಅಕೋವ್ಯಾಸಕಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ನಾಗಸಂಸಿ ಹಾಗೂ ಹರಿಭಂದನ ತರುಗಳು ಇದ್ದ ಮೇರುಪರವರ್ತವು ಶೃಂಗಾರದಾಗರವಾಗಿ ಕಂಗೋಳಿಸುವುದು. ರೈಖಿಂಕ ರಿಸುವ ದುಂಬಿಗಳು. ಕಲರವಗ್ಗೆ ಕೊಗ್ಗಿಲೆಗಳು. ಬೀಸುವ ದಷ್ಟಿಂ ಮಂದಮಾರುತ. ಈ ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ನಡುವೆ ಅಲ್ಪಲ್ಲಿ ಉತ್ತಾಪುಂಜಗಕಲ್ಲಿ ದೇವದಂತಿಗಳು ಬಬ್ಬಿ ರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಸ್ತಿಕೆಂದು ಮುದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಹೀಜರಿಗಳೂ ಈ ಬನದಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯಾಳ್ಳಿ. ಗರಿಗದರಿ ನಿಲಿಗಳು ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಿರುವು” ಎಂದು ಬೆರಿಗಾಗಿ ಅಂಜನ ಜೋರನು ಮೇರುಪರವರ್ತದ ಪ್ರಕೃತಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ಪ್ರಕೃತಿ ಮಾರ್ಪಾದಿಸಿದನು.

ನಂದನವನದಲ್ಲಿ ಕುಂಡಿ ವಾದ ಸ್ವರ್ಪಿಕದ ನೇಲಗಟ್ಟಿಂದ ಪಕ್ಷಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ ಕಂಬಗಳು, ಒಂದ್ರಕಾಂತಶಿಲೆಯು ಬೋಧಿಗಳು, ಇಂದ್ರನೀಲವನ್ನೇಯಿಂದ ರೂಪಿಸಿದ ನಾಗಪಟ್ಟಿಕೆ, ಪಜನಿಮಿತ ಸೋಪಾನಗಳು, ಹವಳದ ಕೀಲುಗಳು, ಬಂಗಾರದ ಗೋಡಿಗಳು, ಸೈಧಾರ್ಯದ ಬಾಗಲುಗಳು, ಸೂರ್ಯಕಾಂತ ಸಮಿತ ಬಾಗಿಲ ವಾಡಗಳು, ಪದ್ಮರಾಗದ ಕಲಗಳು, ಪ್ರಷ್ಣರಾಗದಿಂದ ಸಮೇದ ಮಕರತೋರಣಗಳು, ಮತ್ತಿನ ಗೊಂಡಲುಗಳು, ನಾಲೋಕ್ಕದಿಂದ ಕಡಿದ ಪ್ರತಿನೋಜು ಇವುಗಳಿಂದ ನಯಿಸಿ ಮನೋದರವಾದ ಜಿನಾಲಯಗಳನ್ನು ಅಂಜನಚೋರನು ಕಣ್ಣಂಬ ನೋಡಿದನು. ಜಿನಬಿಂಬಗಳನ್ನು ಮನಕಾರೆ ಪೂರ್ಜಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಜಿನಾಲಯಗಳನ್ನು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಎರಗುತ್ತಿದ್ದ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾಧರರನ್ನೂ ಕೆಂಡು ಇವನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಉತ್ತಿ ಉತ್ತಿಸನ್ಯಾಸಿಗಾಯಿತು. ಕಾಲಕೆಯೆಡಿ ಇವನು ಬಹುಬೇಗ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಬಳಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದನು. ದುಂಬಿಗಳು ಅಶೋಕವ ಜಿಗುರಿಗೆ ಮುನುಕುವಂತೆ ಇವನು ಸೆಟ್ಟಿಯು ಪಾದಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ತಲೆಯಿಟ್ಟಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುವಾಗ ಇವನ ಮುಂಗುರುಳ್ಳಿ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಪಾದಗಳು ಸೆರೆಯಾದಂತಾಯಿತು!

“ಸುನ್ನನೆ ಕುಂಡಿಯುವನಸಿಗೆ ತಮಿಯಿವನು ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ, ಭಾಮುಂದಲವನ್ನೇ ದೊಱಬಿವ ಈ ಅಂಜನಚೋರಿನಿಗೆ ಗಗನಗಾಮಿಯೂ ಸಿದ್ಧಿಸಿರುವುದಲ್ಲ! ಈ ಸದ್ವಿದ್ಯಿಯನ್ನು ಇವನು ಯಾರಿಂದ ಪಡೆದನೋ? ಮಾಗಿಸಿದಲೇ ನೇಲವನ್ನು ಉಳ್ಳಿತ್ತದ್ದನ ನಿಗೆ ನೇಗಿಲು ಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತಲ್ಲ! ಗಾಳಿಯನ್ನು ತಿನ್ನುವ ವನವ ಬಾಯಿಗೆ ಆವಲಕ್ಕಿಡಿದು ಕಾಡಿದುತಾಯಿತಲ್ಲ! ಬಡಿದು ಕೊಲೆವಾಡುವ ಕೊಲೆಗಾರನಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತಲ್ಲ! ಹಗಲುಗಳುಗಿ ಬಚ್ಚಪ್ಪ ನಿಧಿ ತೆಲ್ಲಾರಿಸಿದಂತಾಯಿತಲ್ಲ! ಸೆರಿಹಿಡಿಯಲು ಬಂದವನಿಗೆ ಕೈನಿಂದಿಂದಂತಾಯಿತೇ? ಅಂಜನಷ್ಟಿಕೆಯ ನೆರವಿನಿಂದ ಇವನು ಜನರನ್ನು ವಂಚಿಸಿದೆ ಬಿಡನು” ಎಂದು ಜಿನದತ್ತ ಬರಲಿರುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತು ಹೇದಿ

ಕೊಂಡು. “ಅಯ್ಯಾ, ನಿನಗೆ ಜಗತ್ತೊಜ್ಞವಾದ ಗಗನಗಾವಿನಿ ಹೇಗೆ ಬಲಿಯಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅಂಜನೆಚೋರನು “ಜನದತ್ತ, ನೀನೇ ನನಗೆ ಪರೋಕ್ಷ ಗುರು. ನಿನ್ನ ಮಾತೇ ನನಗೆ ಜನವಾಟಿ ಎಂದು ನಾನು ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬಿದೆನು. ಈಗ ನಾನು ನಿನಗೂ ಜನೇಂದ್ರಸಿಗೂ ಶರಣಾಗಿರುವೆನು. ತೀವ್ರವಾದ ಕರ್ಮಫಲ ಸನ್ನನ್ನ ಕಾಡಿತು. ಮಾತಾಪಿತರ ಹಿತವಚನವನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ತೊರೆದುಬಿಟ್ಟೇನು. ಯಾವುದನದ ಸೂಕ್ತಿನಿಂದ ನಾನು ನಿಷರ್ಗ ಸಮವಾಸದಲ್ಲಿ ನಿಕ್ಷೇಪಾಕ್ಷಿಕೆಂದಿದೆನು. ಕೆಟ್ಟು ಕರ ಹಿಡಿದಿನು. ನನಗೆ ಬಂಧುಭಾಧವರಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮವೂ ನನಗೆ ಗೋತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನು ದುಷ್ಪರ ಸಹವಾಸ ಮಾಡಿ ಸದ್ಗುರುಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿರುವೆನು. ನಾನು ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಯಾವ ಕಟ್ಟಕಾರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಮಹಾಸಾಪಿ. ಅಮೃತ ನಿಕ್ಷೇಪರೂ ಅದನ್ನು ನಾನು ಕಾಲಲ್ಲಿ ಬಿಡುರುವೆನು. ನಾನು ಸದ್ಗುರುವಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರೂ ಹುಳು ಮುಟ್ಟಿದ ಗಿಡವಾದಿನು. ನಾನು ಹುಲ್ಲಿನಂತೆ ಹುಗುರವಾದಿನು. ಹುಟ್ಟಿ ಕುರುದನಂತೆ ಏನನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ನಾನು ಹಾಳಾದೆನು” ಎಂದು ಅಂಜನಚೋರ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಬೈದು ಕೊಂಡನು. ಸಮೃದ್ಧ ಉಡಾವಣೆಯಾದ ಜನದತ್ತ ಬೆಟ್ಟಿಯ ಮಂತ್ರದಿಂದ ತನ ಗುಂಬಿಂದ ಶ್ರೀಯಸ್ವನ್ನೂ ದೇಹಕೊಂಡನು. “ನೀವು ವಂಚಣಮೋಕಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅನ್ಯವಂತರಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗುವರಿಲ್ಲ. ಜಿನೇಂದ್ರಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿಷ್ಪಾತಿಕ್ಕೆ ಎರುಗುವವರೂ ಅಲ್ಲ. ಸಮೃದ್ಧ ಉಡಾವಣೆಯಿಸಿದ ನಿಮಗೆ ಈ ಗಗನಗಾವಿನಿಯೇ ಹೇಗೆ ಬಲಿಯಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ. ನಾನು ಜನಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅನ್ಯದ್ವೈವಕ್ಕೆ ಎರಗಿನು. ವಂಚನವಾಸ್ವಾರವೇ ನನಗೆ ವಂಚವಾಣವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಗಗನಗಾವಿನಿ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಸೂಕ್ತರೂಪವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. ಜನಪನೆಂಬ ದೇಶವಿನಿತ್ತ. ಈ ನಾಡಿಗೆ ತಿಲಕದಂತೆ ಭಂಗಿತಿಲಕ ನಗರವಿದ್ದಿತು. ನಗರವಾಲನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ರಾಜಶ್ರೀಷ್ಯಾ ಸೌಂದರ್ಯ. ಸಂಸಂದೆಯು ಸಹಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಈ ದಂಪತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅರುಜನ ಮಹಕ್ಕೆ ಇದ್ದರು. ಶ್ರೀವರ್ಮ, ಜಯವರ್ಮ, ಜನವರ್ಮ, ಜನದತ್ತ, ಬಿನಂದಾಸಮತ್ತ ಧನ್ಯಂತರಿ ಎಂಬ ಪುತ್ರರಿದ್ದರು.

ರಾಜನ ಪುರೋಹಿತ ಸೀರೋಮವರ್ಮ. ಇವನ ಪತ್ನಿ ಅಗ್ನಿ. ಈ ದಂಪತ್ತಿಗಳ ಪುತ್ರ ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮ. ಧನ್ಯಂತರಿಯಾ, ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನೂ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ವ್ರಾಣ ಕೊಡುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಣ ಕೊಡುವ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತರಾದರು. ಇವರ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತವೆಂದರೆ ಹಾಲೂ ನೀರೂ ಬೆರಿತಂತೆ ಇದ್ದಿತು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ದುಜನರ ಸಹವಾಸ ಮಾಡಿ ಜೂಜಾಕೋರಿರಾದರು. ಹೆಂಡಗುಡಕ ರಾದರು. ಪಶ್ವನ್ಯಸನಿಗಳಾದರು. ತಂಡೆತಾಯಿಯರ ಮಾತನ್ನೂ ಇವರು ಕೇಳಿದೆ ಹಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು, ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಮನೆಯಿಂದ ಒಳಿಸಿದರು.

ಇವರು ಅರವನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ದಿವ್ಯರಕ್ತಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ತಳವಾರನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡ್ದರು. ರಾಜನು ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನಗರದಿಂದ ಹೊರಗಿಕಾಕಿದನು. ಇವರ ತಾಯಂದಿರು ಪುತ್ರ ವ್ಯಾನೋಹದಿಂದ ಈ ಕಳ್ಳರ ಜೊತೆಯಾಗಿ ತಾಪೂ ದೇಶಭ್ರಷ್ಟರಾದರು. ಇವರ ವಾಡಿಯರೂ ನಂಬಿರಷ್ಟರೆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದೆ ತನ್ನ ಗಂಡೆದಿರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು.

ಈ ಕಳ್ಳರು ತನ್ನವರೀಡನೆ ಗಜಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆಲ್ಲಿ ತಳವಾರನ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತಿ ಬೀಳಿಸಿದರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿಬ್ಬನೂ ಇನ್ನರೂ ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪಿಗೆ ನಾಯಕನಾದನು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಳ ದೇಶಗಳಿಂದ ದೋಚಿತಂದ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಇವರು ಸುಖಪಟ್ಟಿರು.

“ಧನ್ಯಂತರೀ, ನಿನು ಬಸದಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಮೊದಲು ಬಿಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಮುನಿಗಳಾಡನೆ ಮಾತಾಡುವುದನ್ನೂ ತೊರೆಯಬೇಕು. ನಿಕ್ಷೇಪದರೆ ದೇವ-ಗುರು. ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಇವು ನಮ್ಮ ಹಾದಿಗೆ ಮಂತ್ರಗುಣವು. ನಮ್ಮ ಭೋಗವಿಲಾಸಕ್ಕೆ ಈ ಪರಿಸರ ಅಡಜಣಿಯಾಗುವುದು” ಎಂದು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನು ತನ್ನ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತನನ್ನು ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಈ ನಿಂಬಂಧನೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗುಷ್ಟಿಸಿದನು.

ಒಮ್ಮೆ ಧನ್ಯಂತರಿ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮ ಇವರು ಕೆರೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಮುದೆವಿದ್ದ ಒಂದು ಆನೆ ಕಂಡವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಲ್ಲಿತ್ತಾ ನುಗ್ಗಿ ಬಂಡಿತು. ಸ್ವೇಚ್ಛಿತಿರಿಬ್ಬರೂ ಆನೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಸಹಸ್ರಕಾಣಿ ಜಿನಾಲಯವನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು. ಆ ವೇಳಿಗೆ ಜಡಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲು ಬೇರೆ ಅಪರಿಸಿತು. ಉರಿನ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮಾಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿರು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಉಲಿಗೆ ಹಿಂದಿರಿಗಳೆ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಬಸದಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಬೇಕಾಯಿತು. ಕೆವಿಗೆ ಹತ್ತಿ ಇಟ್ಟಿಕೊಡು ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಮಲಿಗಿದರು.

ವರಧಮಂ ಮುನಿಗಳು ಬಸದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಚನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜನಧರ್ಮವನ್ನು ಶರ್ವಪರಿಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಧನ್ಯಂತರಿ ನೆಲ್ಲಾನೆ ಎದ್ದು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮ ಗಾಢ ಸಿದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕಿಯೆಳಗಿಂದ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿದನು. “ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಕಿವಿಗೊಡದವನು ಅಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲನು, ಕೇಳಿದ ನೀಲೆ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವವನು ಹುಟ್ಟಿ ಕಿವುದನು” ಎಂದು ವರಧಮಂ ಭಟ್ಟಾರಕರು ವಿವರಿಸಿದ್ದನ್ನು ಧನ್ಯಂತರಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇವನಿಗೆ ಕಾಲಿಬಿಂದಿದ್ದಿತು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ವರಧಮಾನ ಭಟ್ಟಾರಕರ ಬಳಬಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಿ ತನ ಗೀಂದು ವ್ರತವನ್ನು ಅಸಂಗ್ರಹಿಸುವಂತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಇವನು ಆಸ್ತ್ರಭವ್ಯ ನೆಂದು ಭಟ್ಟಾರಕ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು “ದಿನವೂ ಬೋಳುತ್ತೆ ಕಂಡ ಹೊರತು ಉಂಟನೂದ ಬೇಡ” ಎಂಬ ವ್ರತವನ್ನು ಅಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಮುನಿಗಳು ಕೆಟ್ಟಿ ವ್ರತವನ್ನು ಸಾಲಿಸುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಒಂದು ದಿನ ಮರೀತು ಉಂಟಕ್ಕೆ ಉಳಿತಾಗ ಇವನಿಗೆ ತಟ್ಟಿನೆ ಪ್ರತಿದ ನೆನಪಾಯಿತು. ಪಕ್ಕದ

ಮನೆಯು ಕುಂಬಾರನು ಬೋಳುತ್ತೇಯವನೆಂದು ಇವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದೀತು. ಅವನನ್ನು ದರ್ಶಿಸುತ್ತೇವೋಣವೆಂದುಕೊಂಡು ಅವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದು. ಮಣಿ ತೆಗೆಯಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಗುಳಿ ತೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದೂರದಿಂದಲೇ ಅವನ ಬೋಳುತ್ತೇಯನ್ನು ಕಂಡು ಧನ್ಯತೆಯು ಕುಂಡನು ಕುಂಡನು ಎಂದು ಹಷಗೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಉಂಟಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅತ್ಯ ಕುಂಬಾರನಿಗೆ ನಿಧಿ ಸಿಕ್ಕಿದಿತು. ಇದು ಧನ್ಯಂತರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿರುವುದೆಂದು ಕುಂಬಾರನು ವೆದರಿಕೊಂಡು ನಡುರಾತ್ಯಿಲ್ಲಿ ಬಂದು ಧನ್ಯಂತರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಂಗಾರ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬಾರದೆಂದು ಅಂಗಲಾಚಿದನು.

ಧನ್ಯಂತರಿಗೆ ಮಂಬಿಯು ಬಗ್ಗೆ ಭಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. “ಮಂಬಿಂದ್ರರ ಪ್ರತವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ನಾನು ಶ್ರೀಮಂತನಾದೆನು” ಎಂದು ಇವನು ಭಾವಿಸಿ ಮತ್ತೊಂದು ಬಸದಿಗೆ ಬಂದು ನಧವಾನ ಭಟ್ಟಾರ್ಥಕರನ್ನು ಕಂಡು ತನಗೆ ಲಭಿಸಿದ ಸಂಪತ್ತಿನ ವಿವರವನ್ನು ಹೇಳಿ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ರತ ಕೊಡುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

“ಮಗನೇ, ಎಷ್ಟೇ ಹಣಿವಾಗಿರಲಿ ಹೇಸರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣಿನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಡ” ಎಂಬ ಪ್ರತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರು. ಮಾಹಾಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಇವನು ಪ್ರತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನೂ ಧನ್ಯಂತರಿಯೂ ತಂತಮ್ಯ ಬಲದೊಡನೆ ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ದೋಷಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಂಗಿದರು. ತಿನ್ನಲು ಇವರ ಬಳಿ ಏನೂ ಇಲಿಲ್ಲ. ಹಣವಿನಿಂದ ಕಂಗಿಟ್ಟು ಪನಾದರೂ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣುಗಳಿರುತ್ತಾರು ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಣ್ಣಿ ಎಂದು ಸೇವಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಕಾಂಟೀರ ವೃಕ್ಷಗಳಿದ್ದವು. ಕುಂಕುಮ ವಣಿದ ಹಣ್ಣುಗಳು ಜೀವತೆಬಿಡಿದ್ದವು. ಪಚ್ಚಕ್ಕೂರದವಾಸನೆಯಿಂದ ಇವು ಗಮನಗಮಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಸೇವಕರು ಹೇರಳವಾಗಿ ಈ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಕ್ತುಕೊಂಡು ತಮ್ಮಪಾಳಿಯಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಣ್ಣ ಕೂರು ಸುವಾಸನೆಗೂ ಮರುಖಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೊಟ್ಟಿ ಬಿರಿಯುವಂತೆ ತಿಂದರು. ಈ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೇಸರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಇದ್ದುದಿಂದ ಧನ್ಯಂತರಿಯು, ಪ್ರತಿ ಪರಿಪಾಲನಾಗಿ ಉಪಾಸವಿದ್ದನು. “ಸಾವಣಿ ಮಾತಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮರುಖಾಗಿರುವ ಸವಣಿಲ್ಲರೂ ಮಾಯಾವಿಷಯ. ಈ ಹಣ್ಣು ಎಷ್ಟು ಚಂದವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಧನ್ಯಂತರಿ ಹಣ್ಣಿನ್ನೂ ತಿನ್ನಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನೂ ಹಣ್ಣುನ್ನೂ ತಿನ್ನಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ವರು ಇವರಿಬ್ಬರ ನೇಲುಲೂ “ನಿಮಗೆ ಸವಣ ಸೀಳಾಚಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಹಾಗೇ ಸಾಯಿ” ಎಂದು ರೇಗಾಡಿ ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ವೀವೇರಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸತ್ತೀರ್ಹೋದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸತ್ತುದು ಇವರಿಗೆ ಉಭಯಾಯಿತು. ಹಣವನ್ನೇಲ್ಲ ಇವರಬ್ಬರೇ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನಿದೆ ತಾವು ಬದುಕಿದೆವು ಎಂದು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಹಟ್ಟಿಣಿಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ನಧವಾನ ಭಟ್ಟಾರ್ಥಕರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಪ್ರತವಾಲನೆಯಿಂದ ಉಭಯಾದುದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರತವನ್ನು ಕರುಣಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. “ಎಂಥ ಸಮಯವಲ್ಲಿ ಹಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮಾಡಿ ಮಾಟದ ವತ್ತನ್ನು ಬಂಡಿಯನ್ನೂ ತಿನ್ನಬಾರದು” ಎಂಬ ಪ್ರತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನೆಗನೆ ಹೋಗಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಹೆಣ ದೋಷಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದನು. ಹೆಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಇವರೂ ಇವರ ಭಟ್ಟರೂ ಕಾಗಳಾದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂಮು ನಾಗದೇವಾಲಯವಿವ್ವತು. ಅದರ ಬಳಿ ತಾವರೆಕೊಳ್ಳಿದಿತು. ತಾವರೆಕೊಳ್ಳಿದಲ್ಲಿ ಇವರು ನೀರು ಕುಡಿಸು ಬಾಯಾರಿಕೆ ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಜನರು ನಾಗಪೂಜೆಮಾಡಿ ಹಿಟ್ಟಿನ ಎತ್ತುಗಳನ್ನೂ ಬಂಡಿಗಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲೇ ತೊರೆದುಹೋಗಿದ್ದರು. ಧನ್ಯಂತರಿ ಇವನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನು ಇವನ್ನು ತಿನ್ನಬುದ್ದು ಬೇಡನೆಂದನು. ಉಳಿದ ಕಳ್ಳುರೆಲ್ಲರೂ ಹೆಸಿವು ತಾಳಲಾದೆ ಹಿಟ್ಟಿನ ಎತ್ತುಗಳನ್ನೂ ಬಂಡಿಗಳನ್ನೂ ಬಕಬಕನೆ ತಿಂದರು. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ವಿಷ ಸರ್ವ ಬಂದು ಈ ಒಟ್ಟಿನವೇಲೆ ವಿಷವನ್ನೂ ಉಗುಳಿ ಹೋಗಿದ್ದಿತು. ತಿಂದವರೆಲ್ಲರೂ ಸತ್ತರು. ಎಲ್ಲ ಹೆಣವನ್ನೂ ಧನ್ಯಂತರಿ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಂಚಿಕೊಂಡು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ನಧವಾನ ಭಟ್ಟಾರ್ಥಕರನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರತವಾಲನೆಯಿಂದ ತಾನು ಶ್ರೀಮಂತನಾದ ಬಗೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರತಕೊಡುವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. “ಅನ್ನಮೀ ಮತ್ತು ಚತುರ್ಥಿಯಿಂದು ಹೆಂಡವನ್ನೂ ಮಾಂಸವನ್ನೂ ತಿನ್ನಬಾರದು” ಎಂಬ ಪ್ರತವನ್ನು ನಿಡಿದರು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನನ್ನೂ ತಮಿಬ್ಬಿರು ದಳವನ್ನೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಬೇಕಾದನ್ನು ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ದೋಷಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ತಂಗಿದನು. ಈ ಗುಂಪು ಹೆಂಡವನ್ನೂ ಮಾಂಸವನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ಅಸೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಬಳಿದ್ದಿತು. “ಹೆಂಡ ಮತ್ತು ಮಾಂಸ ಬಿಟ್ಟಿರೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾಜವಂಟು?” ಎಂದು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನು ನಾಲ್ಕುರು ಭಂಟಿರನ್ನೂ ಬೇಡರಹೆಂಗೆ ಹೆಂಡವನ್ನೂ ಮಾಂಸವನ್ನೂ ತರಲು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಧನ್ಯಂತರಿಯೂ ತನ್ನ ಭಟ್ಟರನ್ನೂ ಈ ಕಾಯೂ ಕಾಗ್ಯೇ ನಿಯೋಜಿಸಿದನು.

ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನ ಭಂಟಿರು “ಈ ಹೆಂಡದಲ್ಲಿ ಮಾಂಸದಲ್ಲಿ ವಿಷ ಬೆರಿಸಿದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕುಡಿದು ತಿಂದು ಸಾಯಿ ಸಾಯಿ. ಹಣನೇಲ್ಲ ನಮಗೆ ಸಿಗುವುದು” ಎಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೀವ್ರಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ವಿಷ ಬೆರಿಸಿದರು. ಧನ್ಯಂತರಿಯ ಭಂಟಿರ ತರೀಯಲ್ಲೂ ಇದೇ ದುರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅವರೂ ತಾವು ತಂದುದರಲ್ಲಿ ವಿಷ ಬೆರಿಸಿದರು.

ಆದಿನ ಚತುರ್ಥಿಯಾದಿ ಎಂಬುದು ಧನ್ಯಂತರಿಗೆ ನೇನಸಾಯಿತು. ಹೆಂಡ ಕುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತೆ ಇವನು ಮಾಂಸವನ್ನೂ ತಿನ್ನಿಲ್ಲ. ವೃಣಾವರ್ತದಿಂದ ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನೂ ಆ

ದಿನ ಹೇಂಡ ಮತ್ತು ನೂರಾಂಸರೆಳನ್ನು ತೋರಿದನು. ಒಂದು ಗುಂಪು ತೆಂದ ಹೆಂಡ ಮತ್ತು ಮೂರಾಂಸವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಗುಂಪು ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬಟ್ಟಾರೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸಕ್ತಹೋದರು. ಇವರೆಲ್ಲರ ಕೋಬರವನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ನೇಹಿತರಿಬ್ಬರೂ ಸೋಜಿಗಿಗೊಂಡರು. “ಪ್ರತದ ಮಹಿಳೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಹೆಚ್ಚೆ ಗೂ ಕಾಣಾತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ! ಸ್ವೀಗಿಕ್ಕಿಂತ ಮಿಲಿಂದು ಏನುಂಟು?” ಎಂದು ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಪುಲಕಿಕಾಗಿ ಇದ್ದಬದ್ದದು ಸ್ನೇಹಿತನೊಂದನೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡನು.

ಮಾರನಿಯು ದಿನ ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಜನಾಲಯಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನರಧರ್ಮ ಭಟ್ಟಾರೆಕಾಗಿ ಸಾಷ್ವಾಂಗಂರಿಗಿದನು. ಪ್ರತದ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಪಂತೆ ಇವನು ವಿವರಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರತವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡನು. “ನಿನಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯು ಮೇಲಿಂದರೂ ಕೋಷಬಂದಾಗ ಏಳಾಹೆಚ್ಚೆ ಹಿಂಡಕ್ಕೆ ನಡೆದು ಅನಂತರ ನಿನಗೆ ತೋರಿಸಿದೆ ಮಾಡಬಹುದು” ಎಂಬ ಪ್ರತವನ್ನು ಮುನಿಗಳು ಇವನಿಗೆ ತೋಟಿರು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಕಳಿಂಗದೇಶದಲ್ಲಿ ಆರು ತಿಂಗಳು ನೀಲಿಸಿ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಹೇರಳವಾಗಿ ಧನಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿರುತ್ತಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯರ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಪರರ ಧನವನ್ನು ದೊಡ್ಡಾಗಿ ಉತ್ತಿಸಿ ನನ್ನ ಅಯಿಸ್ತು ಕೆಂದುಹೊಯಿತು. ನನ್ನ ದೇಹದಿಯರ ಮೇಲೂ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೇಲೂ ಕಣ್ಣಿ ಹಾಕುವವರು ಇರಬಾರದೇಕೆ? ಇದನ್ನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಸಬೇಕು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಐದಾರು ದಿವಸ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಇವನು ಗಜಪುರಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿ ಕೆಲವಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇದ್ದು ಒಂದುದಿನ ಪರ ಉಳಿಗಿ ಹೊಗಿ ಬರುವೆನು ಎಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿ ಜಿನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿ ನಡುರಾತ್ಮಿಯ ತನಕ ಜಿನರಾತ್ಮಿಯ ಪ್ರಜಾವೈಭವದಲ್ಲಿ ಮೃಮರಿತು ಆನೇಲಿ ತನ್ನ ಮನೆಗಿ ಬಂದು ಜಮಾತ್ಯಾರವಾಗಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದು ತಾನು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೋನೆ ಯೋಳಗಿ ಇಂಜಿ ನೋಡಿದನು. ಹಾಖಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಮಾಲಿಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಕೋಧಿಂದ ಕುಡಿದನು. ಮುನಿವಾಕ್ರಿ ನೆನವಾಗಿ ಏಂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಆ ವೇಳೆಗಿ ಇವನ ಮಂಡವಿಗೆ ಎಕ್ಕುರವಾಗಿ “ಅತ್ಯಿ, ತುಂಬ ಸಕ್ಕಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿದು ಮಾಲಿಗಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದ ನನ್ನ ಧನ್ಯಂತರಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಈ ವೇಳೆಗಿ ಇವನ ತಾಯಿಯೂ ತಾನು ಹೊಡಿದ್ದ ದನ್ನು ಓದನಾಡಿದಳು. ಅತ್ಯಿ ಸೋನಿ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಕಂಡು ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಚಕ್ಕಿಕಾದನು! ‘ಮುನಿವಾಕ್ರಿ ಇವನು ಸಂಪ್ರತಗಳನ್ನು ಕೂಟಿರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರತದಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಶ್ರೀಯಾಸ್ವಯತ್ವಾಯಿತು’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಮಂಡಿಸಿದನು. ‘ಮುನಿಗಳು ತೋಟಿ ಪ್ರತದಿಂತಾಗಿ ನಾನು ಏಳು ಹೆಚ್ಚೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯದೇ ಹೊಗಿದ್ದರೆ ಎಂಥ ಅನಾಮೆತವಾಗುತ್ತಿದ್ದತೋ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಬಸುರಿಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ನಾನು ಕೊಂಡು ಹಾಕಿ ದುರ್ಗತಿಗೆ ಪಕ್ಷಾಗುತ್ತಿದ್ದನ್ನು! ಹಿಂದಿನ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರತಗಳಿ

ಗಿಂತಲೂ ನಿಡನೆಯು ಈ ಪ್ರತವು ಮಹತ್ವರವಾದಾದು. ಈ ಪ್ರತದಿಂದ ಇಹದ್ವಾರೆ ಶ್ರೀಯಾಸ್ವಯ ಪರದಲ್ಲಾ ಶ್ರೀಯಾಸ್ವಯ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾಯಿತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಕೂಲೆವಾತಕನಾಗಿ ಇಹದಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪದೆ ಪರದಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪದೆ ಹಾಳಾಗುತ್ತಿದ್ದನ್ನು!” ಎಂದು ಧನ್ಯಂತರಿಯು ತನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಸ್ತುತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೂ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಕೂಟಿರು. ನಿಗರ್ತಿಕರಾಗಿದ್ದ ಶಾರವಕರಿಗೂ ಸ್ವಾಜನ ವಾತ್ಸಲ್ಯಾದಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಹಂಟಿದನು. ಜಿನಾಲಯಗಳಿಗೂ ದಾನಧರ್ಮ ಮಾಡಿದನು.

ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಜಿನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪರಧರ್ಮ ಭಟ್ಟಾರೆಕರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿಡ್ಡು ‘ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ತಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಿಖು ಹೆಚ್ಚೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದುದರಿಂದ ನಾನು ಮಹಾ ವಾತಕದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದಿರುವೆನು!’ ಎಂದು ಸಡಿದುವನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿ ‘ಪ್ರಭು, ನನ್ನನ್ನು ತವ್ಯಾತ್ಮಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ’ ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿದನು. ‘ಮಂಗ ಪಾವಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಪ್ರಾಯಿತ್ವತ್ವ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದ್ದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಶ್ರೀಷ್ವಾದಾದುದು’ ನೀನು ಈ ಉರಿನಲ್ಲೇ ತಪಸ್ಯಿಯಾಗುವುದು ಬೇಡ. ಪರಂ ಇಕ್ಕೆ ಹೊಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡು. ಧರಣೀ ಭೂವಣವೆಂಬ ಪರವತನ್ ಏಕಾಂತ ಸ್ವಾನವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಧನಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮಂತಿ ಭಟ್ಟಾರೆಕರುವರು. ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೊಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸು. ಅವರೇ ನಿನಗೆ ದೀಕ್ಕೆ ಕೊಡುವರು’ ಎಂದು ಮಾಗಾದರೂ ನೀಡಿವರು.

ಬಂದರೆ ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮವನನನ್ನು ಧರಣೀಭೂವಣ ಪರವತಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡು ವಂತೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಶ್ರೀಮಂತಿ ಭಟ್ಟಾರೆಕರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಭಟ್ಟಾರೆಕರು ಇವನಿಗೆ ಕೊಡಲ್ಲೇ ಜಿನದಿಕ್ಕೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದರು.

ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮವನು ಧನ್ಯಂತರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬೆಟ್ಟಿದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ನನ್ನ ಸ್ವೇಂಧಿತನ ಗತಿಯೇ ನನ್ನ ಗತಿ ಎಂದು ತೀವ್ರಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇವನು ಬಂದಾಗ ಆ ತಪಸ್ಯಿಗೆ ಸಿಂತಿದ್ದ ಧನ್ಯಂತರಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸಹಸ್ರಜಿಟಿ ಎಂಬ ತಾಪಸೆನು ಇವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಇವನು ಎಷ್ಟುಬಾರಿ ಕೂಗಿದೂ ಧನ್ಯಂತರಿಯು ಮಾರ್ಪಾಯಿತಾ ತಪಸೆಸಿದನು. ಇವನಿಗೆ ಇವನು ಸಹಸ್ರಜಿಟಿಯ ಶಿಷ್ಯನಾದನು. ಮಾರನಿಯು ದಿನ ಧನ್ಯಂತರಿಯು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮವನನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ನೇನ್ನೆಯ ಕೋಪ ಇನ್ನೊಳಿದಿಲ್ಲವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮವನು ಹೌನ ಧರಿಸಿ ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿಸಿದನು. “ಮಿತ್ರ, ನಾನೂ ತಪಸ್ಯಿಯಾಗಿರುವೆನು. ನೀನೂ ತಪಸ್ಯಿಯಾಗಿರುವೆ. ಯಾರ ಮಾರ್ಗ ಶ್ರೀಷ್ವಾದೆಂಬನ್ನು ಕೆನೆಯಾಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸೆನ್ನು”. ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇವನು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮವನ್ನು ತೋರಿದು ಪರವತಿಗೆ ಸವಾಧಿವರಣ ಪಡೆದನು. ಇವನು ಆಚುಕ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅಪಿತ ಪ್ರಭನೆಂಬ ದೇವ

ನಾದನು. ವಿಶ್ವಾಸುಲೊಮನ್ನೂ ತಪಸ್ಯಾಗುತ್ತಾ ಸತ್ಯ ವ್ಯಂತರಲೇಕದಲ್ಲಿ ನಿಡ್ಯು ಶೈಭನೆಂಬ ವಾಹನ ದೇವನಾದನು.

ಒಮ್ಮೆ ನಂದಿಶ್ವರ ದ್ವಿಪಕ್ಷ ಅವಿತಪ್ರಭನು (ಧ್ಸೃಂತರಿ) ಅಗಮಿಸಿದನು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿಡ್ಯುತ್ತಭನ್ನೂ (ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮನು) ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಇವನ್ನು ಕಂಡು ಅವಿತಪ್ರಭನು ಸನಿಹಕ್ಕೆ ಕರೆದಾಗ ನಿಡ್ಯುತ್ತಭನು ನಂದುಗುತ್ತಾ ಬಂದು ಇವನಿಗೆ ಸಾಷಪ್ಯಂಗವೆರಿಗದನು. ಅಗ ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮೇಲೆತ್ತಿ ‘ತಾವು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಮರ್ಶ್ವನೇ? ನನ್ನ ಗುರುತು ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದಾಗ ನಿಡ್ಯುತ್ತಭನಿಗೆ ಕಕ್ಷಾಕ ವಾಗಿ ಏನೂ ತೋಚದೆ ಬೆವ್ವಾದನು!

‘ನಾನು ದಿಗಂಬರನಾಗಿ ತಪಸ್ಯಾಗಿ ಇಂದ್ರನಾಗಿರುವೆನು. ನೀನು ಮಿಥ್ಯಾತಪಸ್ಸ ನಾಡಿ ಅಫ್ಲೋಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕೇಳಾದ ವಾಹನ ದೇವನಾಗಿರುವೆ’ ಎಂದು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ನಾಡಿದನು.

‘ನೀನೇ ಶ್ರೀವೃಂಢ. ನವ್ಯಾಲ್ಲಿ ಶ್ರೀವೃಂಢರುವರು. ನನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕಂಡು ನಮ್ಮ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ್ನೇ ಶರಸ್ವಾರ ನಾಡಬೇಡಿ’ ಎಂದು ನಿಡ್ಯುತ್ತಭನು ಸಾಂಪ್ರದೇಯ ವಂತೆ ನಾತಾದಿದನು.

‘ಹಾಗಾದರೆ, ನಿವ್ಯಾನಾಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀವೃಂಢರವರನ್ನು ತೋರಿಸಿ’ ಎಂದು ಅವಿತಪ್ರಭನು ಮಾನಾದಲಿಸಿದನು.

‘ಕರಹಟಿನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಿಕಾರಣ್ಯವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಜವನದಗ್ನಿ ಮುನಿಗಳರುವರು?’ ಎಂದು ವಾಹನದೇವನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಜಟಾಧಾರೀ ಜವನದಗ್ನಿಯ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕೆ ಹುತ್ತೆ ಬೆಳೆದು ಅಲ್ಲೇ ಬಂದು ಲತಾಕುಂಜ ಸಹಕವಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದ್ದು. ಇವರನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ವಾಹನದೇವನು ‘ಇಂಥ ನುಹಿನಾವಂತರು ಇನ್ನಾರುವರು?’ ಎಂದು ನೋಡಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು. ‘ಬಡವನ ಸಂಖ, ಹೇಡಿಯ ಕೋಪ, ಮುಗಿಲ ನೇರಳು, ಸ್ತ್ರಿಯರ ಮುನಿಸು, ಮಹಾವಾಖ್ಯನ ತಪಸ್ಸ ಇವಾವೂ ಸ್ವಿರಘ್ರ?’ ಎಂದು ಇಂದ್ರನು ನಷ್ಟನು. ಅಗ ನಿವ್ಯಾತಪಸ್ಸಿಯನ್ನು ಪರಿಕ್ಷೇಸೋಣ ಎಂದು ಇವನು ಎರಡು ಗೀಜಗ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಯಾಕ್ಷಣ್ಯಿಂದ ಸ್ವಿಷಿದನು. ಈ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಜವನದಗ್ನಿಯ ಕಂತೆಬೋಂತೆ ಯಾಗಿದ್ದ ಗಡ್ಡೆದಲ್ಲಿ ಗೂಡು ಕಟ್ಟಿದವು. ಮಹಿಳೆಂದು ಗೀಜಗ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ‘ನಾನು ಹೇರಿಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಗರುಡನ ಮಾದುವೆಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನು. ನೀವೂ ಬಿನ್ನಿ’ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾ. ಅಗ ಗಭಿಣಣಿತ್ಯಾಗಿದ್ದ ಗೀಜಗ ಮಾದುವೆಗಿ ಹೊರಡಲು ಕಾತರಿಗೊಂಡಿತು. ‘ನೀನು ತುಂಬಿದ ಬಷುರಿ. ಪ್ರಯಾಣ ಸಲ್ಲದು’ ಎನ್ನಲು ‘ನನ್ನನ್ನ ನಂಬಿಸಿ ನೀವು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದರುವಿರಿ. ನೀವು ಬೇರೆ ಹಕ್ಕಿಯಾಡನೆ ಕೂಡಲು ನಾನಿದ್ದರಿ ತೋಂದರೆಯಾಗುವೆ?’ ಎಂದು ಹೇಳು ಹಕ್ಕಿ ಮಾನಾದಲಿಸಿತು.

‘ನಾವು ಅಂಥ ನೀಚರ್ಭೂ. ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದುವಿನ ಆಸೆಯಿದುವೆನು’ ಎಂದು ಗಂಡು ಹಕ್ಕಿ ತಿಳಿಸಿತು.

‘ಅನೋಣಿ ಏನೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನ ನಂಬಿಸಿ ನೀನು ಬೇರೆಹಕ್ಕಿಯಾಡನೆ ಕೂಡಿದರೆ ನಿನಗೂ ಈ ಜವನದಗ್ನಿಯ ಗತಿಯೇ ಇಂದಿದೆ’ ಎಂದು ಹೇಳು ಹಕ್ಕಿ ನೂಡಿದಾಗ ನಾಯಾ ಗೀಜಗನು ತನ್ನ ರೆಕ್ಕೆಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಎರಡು ಕಿವಿಗಳನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು.

‘ಅಡಬಾರದ್ದನ್ನು ಆಡುತ್ತಿರುವೆ. ಸತಿಕಾರಿಯಾದ ನೀವಿಬ್ರಂಜ ಜವನದಗ್ನಿಯಂತೆ ದುರ್ಗತಿಗಳಿರುವಿರಿ!’ ಎಂದು ನಿಬ್ಬಾಪಿ ನುಡಿಯಿತು:

ಹಕ್ಕಿಗಳ ನಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಜವನದಗ್ನಿಯು ಕೂಸಿತನಾಗಿ ಆ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಕ್ರೀಯಲ್ಲಿ ಹೊಸೆದು ಕೊಂಡುಹಾಕಲು ಪ್ರಯುತ್ತಿಸಿದಾಗ ಆ ನಾಯಿಯ ಹಕ್ಕಿಗಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾಬಿದವು. ‘ಇವು ಹಕ್ಕಿಗಳಲ್ಲ, ಇವು ದೇವತೆಗಳೇ ಇರಬೇಕು’ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಜವನದಗ್ನಿಯು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಪಾಡಕ್ಕೆರಿ ‘ಹಕ್ಕಿಗಳೇ, ನೀವು ಉಂಟಿಸಿದ ನಾನು ಪಾಸಿಯೇ ದಿಟ್ಟ. ಕೇಳುಧರಿಸಿಂದನು. ಅಗ ಕ್ರೂರು ಉದಯಿಸಿದೆ. ಹಂದೆ ನಾನು ರಾಜಷಿರ್ಯಾಗಿದ್ದೆನು. ಅಗ ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮಷಿರ್ಯಾಗಿರುವೆನು. ನಾನು ಹಡೆಯುವ ಗತಿ ನಿನುಗೇಕೇ ಬೇಡ?’ ಎಂದು ಮಹಿಳೆ ಕೇಳಿದನು—‘ನೀನು ಅಷ್ಟತ್ವನಾಗಿರುವೆ. ಎಷ್ಟೇ ತಪಸ್ಸ ನಾಡಿದರೂ ಅಪ್ತತ್ವನಿಗೆ ಸದ್ಗತಿಯಾಲ್ಲಿ ಎಂಬ ವಾಕ್ಯ ಸುಖಾಗುವುದೇನು? ಅದರಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಗತಿ ನಮಗೆ ಬೇಡವೆಂದವು?’ ಎಂದು ಪ್ರಕ್ಕಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದವು.

ಜವನದಗ್ನಿಯು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಹೀಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ಹಕ್ಕಿಗಳಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪ್ರದ್ವಿಷ್ಟಿ ನಾಡಿದನು. ನಿವ್ಯಾಕ್ಯಾಸೆಯಿಂದ ನಾನು ಸದ್ಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಂಡಿನು’ ಎಂದು ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಅರಿಸಿ ಇವನು ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ನಾವನಾದ ಪೂತಿ ಮಹಾರಾಜನ ಬಳಗೆ ಬಂದು ಕಾಡಿ ಬೇಡಿ ಅವನ ಮಹಿಳನ್ನು ಮಾಡುವೆ ಯಾದನು.

ಅಜ್ಯಾತೀಂದ್ರನು ನಂಬಿನಗುತ್ತಾ ‘ಬ್ರಹ್ಮಷಿರ್ಯಾದ ಜವನದಗ್ನಿಯ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪ ವನ್ನು ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಬುಡನೇಲು ನಾಡಿದನು. ಮಿಥ್ಯಾಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವೆಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ನೇರಿಂದ ಹೇಳಿ ಹೇಳಲೇ ನೇರಿಂದ ಕೂರುವುದು. ನೇರಿಂದ ಕಪೂರವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೂ ಅದು ಹೇಳಲ್ಪಡು ಬಿಟ್ಟು ಬರಲಾರದು. ಅಜ್ಯಾನಿಗಳು ತಪಸ್ಸನಾಡಿದರೂ ಅಪ್ರೇ ತೋರಿದರೂ ಅಪ್ರೇ’ ಎಂದು ಇವನು ಅಕ್ಷೇಪಿರಿಯಂತೆ ನಷ್ಟನು.

‘ನಿವ್ಯಾ ಮುನಿಗಳ ನಾತು ಹಾಗಿರಲಿ ಬಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ಜ್ಯೋತಿಂಗ ನಂಬಿಲ್ಲವನ್ನು ನಿಂತು ಅಲುಗಾಡಿಸಿದರೆ ನೀನೇ ದೊಡ್ಡವನೆಂದು ನಾನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವೆನು’ ಎಂದು ಪಣತೆಬಿಟ್ಟನು.

ವಾಹನದೇವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಕೆರಿತು. ಮುಗಿಲಾಗಿ ಗುಡುಗಿದನು. ಮಿಂಚಾಗಿ ಮಿಂಚಿದನು. ನಿಡಿಬಾಗಿ ಎರಿದನು: ಚಂಡಮಾರುಕವಾಗಿ ಬಿಂಧಿದನು. ಹಾವಾಗಿ, ಜೀಜಾಗಿ, ಹುಲಿಯಾಗಿ ಸಿಕಾಚಿಯಾಗಿ, ಕಾಳ್ಜಿಚ್ಚುಗಿ, ಕಾಡಾನೆಯಾಗಿ, ಜೇನುಹುಂಗಳಾಗಿ ವಾಹನದೇವನು • ಪ್ರತಿನಾಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಾಪಕವನ್ನು ಶಾಂತಿದನು. ಹೇಳಿ ಬೀಳುವ ಬೇಡರ ಪಡೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಚೂಬಿಟ್ಟಿನು. ರಾಕ್ಷಸದೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ತಿಕಾವಣ ವಾಹಿದನು. ಕಣಜ ಗಳಿಂದ ಕಡಿಸಿದನು. ಪ್ರವಾಹನವನ್ನು ಇವನ ಹೇಳಿದನು. ಏನೇ ಬಂದರೂ ಶ್ರಾವ ಕೆನ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗ ಅಲ್ಲಾಗಾದಲ್ಲಿ. “ಮಾಹಾರಾಜನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಲಂಟಿ ಮಾಡಿದನು. ನಿನ್ನ ಹಿರಿಯಮಂಗ ಸತ್ತುಹೋದನು” ಎಂದು ಗಾಳಿಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹೆಬ್ಬಿ ಸಿದನು. “ಸಾಮಾನ್ಯ ಶರ್ವಪಕ್ಷನೇ ಇಷ್ಟ್ವೇಂದು ದೃಢತ್ವಾನಾಗಿ ತಪಸಸಗುತ್ತಿರುವನು. ಇನ್ನು ಮಾಹಾಮುನಿಗಳ ತಪಸ್ಸು ಹೇಗೆರಬೇಡ” ಎಂದು ವಾಹನದೇವನು ವಿನ್ಯೋಗಿ ಶ್ರಾವನಾಗಿ ಏಫಾರ್ಕತ್ವವನ್ನು ತೊರೆದು ಸಮ್ಮಾನ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಾದನು.

ಅಚ್ಯುತೋದ್ದರುನು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನನಗೆ ಈಗಗನಾಮಿನೀ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಅಸಂಗ್ರಹಿಸಿ “ಜಿನದತ್ತ, ನೀನು ಅಸಂಕ್ಷಿಪ್ತನಾಗಿರುವೆನೆ. ಐಹಿಕ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ತಿಲಮಾತ್ರವು ಆಶೀರ್ಯಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ತಿನಾನ್ನಿಗಿ ಬಲ್ಲಿಸು. ಜನೇಂದ್ರಪದಮಂಕಜದಲ್ಲಿ ದುಂಬಿಯಾಗಿರುವ ನಿನೆನು ವರದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೃತ್ತಿಮುಖಿಯಾಗಿ ದರ್ಶನಾದ ಮಾಡಲು ಈಗಗನಾಮಿನಿ ವಿದ್ಯೆಯು ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೆಳಪ್ಪಿ ಅವನು ಅಜ್ಯಾತ್ಸುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ನನಗೆ ಈ ರಿಂತಿಗನಗಾಮಿ ನಿಯು ಪಾತ್ರಪ್ರವಾಯಿತು. ನಾನು ನಮ್ಮ ಜಿನಾಲಯದ ಬಾಲಕನಾದ ವರಸೇನನಿಗೆ ಮಾಹಿತಿಯಿಂದ ಗಗನಾಮಿನೀ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದೆನು” ಎಂದು ಜಿನದತ್ತತ್ವೇಷ್ಠಿ ಪೂರ್ವವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

“ಅಚ್ಯುತೋದ್ದರುನು ಸ್ವಾಗಾಧಿಭಕ್ತ! ಜಿನದತ್ತ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶ್ರಾವಕ. ಇಂಥನಿಗೆ ಅಚ್ಯುತೋದ್ದನೇ ನಮಸ್ಕರಿಸಿರುವನಳ್ಳಿ! ಭೂಲೋಕವಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಕ್ಕೆಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ದುಯಾವುದಿದೆ?” ಎಂದು ಅಂಜನಕೊರನು ವಿನ್ಯೋಗಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ “ಜಿನದತ್ತನು ಗುಣನಾಗರ! ಅವನು ಯಾವ ಜೀವಿಗೂ ಕೇಡೆವಿಸನು” ಎಂಬ ಸದ್ಬ್ರಾವನೆಯಿಂದಲೇ ನಾನು ಈ ಗಗನಾಮಿನಿಯನ್ನು ವರವಾಡಿಕೊಂಡೇನು. ಇನ್ನು ದೇವಾದಿದೇವನಾದ ಜನೇಂದ್ರ ನನ್ನೂ, ಜಿನಾಗೆಮನನ್ನೂ ಸಂಶಯರಹಿತನಾಗಿ ನಂಬಿದಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಉನ್ನತ ಸುಖ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು, ಕಾಣುವ ಮಾಹಾಮುನೆಯನ್ನು ಅಂತು ಇಂತು ಉಂತು ಎನ್ನು ಬಹುದೇ? ” ಎಂದು ಅಂಜನಾಚೀರನು ಜಿನಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯನ್ನು ತಾಳಿದನು. “ಹುಂಡೆಲ್ಲ ನೀಜನಾಗಿ ದುಜರ ಸಹವಾಸ ನಾಡಿ ಹಾಳಾದುದೇ ಸಾಕು. ಇನ್ನು ನಾನು ದುಜರ ಸಹವಾಸವನ್ನು ತೊರೆಯುವೇನು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನು ಜಿನೇಂದ್ರನ

ಚರಣಕವುಲಗಳಲ್ಲೇ ತಂಗುವೆನು” ಎಂದು ಅಂಜನಚೀರನಲ್ಲಿ ಘನ್ಯಂತರಿಯ ಪ್ರಕರಣವು ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ನಾಂದಿಕಾಡಿತು.

ಅಂಜನಚೀರನು ದೇವಸಿಗಳಿಂಬ ಚಾರಣರ ಬಳಿ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆದನು. ಇವನು ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುಂತೆಯೇ ಇವನಿಗೆ ಚಾರಣಕುದ್ದಿಯೂ ಪಾತ್ರಪ್ರಯಾಯಿತು. ಇವನು ಅಷ್ಟಾದ ಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ದ್ವಾದಶತತಸ್ಸನ್ನು ಕ್ರಮಾಬಧಿನಾಗಿ ಆಚರಿಸಿ ಅಷ್ಟುಕವುಗಳನ್ನೂ ನಷ್ಟಗೊಳಿಸಿ ಸಿದ್ಧಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೇರೆಸಿದನು.

ದಿಗಂಬರ ದಾವನಾದ ಸರ್ಯಾಸೇನ ಮಹಾಕವಿಯು ಹಳಗ್ನುಡಿದಲ್ಲಿ ಜಂಪೂರಾಪವಾಗಿ ಧರ್ಮಾರ್ಪ್ಯತ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ದರ್ಶನದ ನೂದಲನೆಯ ಅಂಗವಾದ ನಿಶ್ಚಯ ಅಂಜನಚೀರನ ಕಥೆಯನ್ನು ಬಿಕ್ತರಿಸಿರುವನು. ಇದನ್ನು ‘ಚೇಳಿನಿ’ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಾದಂಬರಿಯ ರಚನಾಕಾರ ಜಿ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರವಾದ ನಾನು ಶ್ರೀ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಿಗನ್ನು ದದಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡರಾಪವಾಗಿ ಭಾವಾನುವಾದ ನಾಡಿರುವೆನು (26-12-1994).

ಅನಾಸಕ್ತ ಅನಂತಮತಿ (ನಿಷಾಂಕ್ಷೆಯ ಕಥೆ)

ಅಂಗದೇಶವು ಭೂದೇವಿಗೆ ತಿಲಕವಾಗಿರುವುದು. ಈ ನಾಡಿನ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲಿ ಹೆಗೆ ರೆಗಳಿನೆ. ಅಳ್ಳಲ್ಲೇ ಶರೀರಾಜ ಸದೀಽನರಗಳಿನೆ. ಜೊಲಗದ್ದುಗಳಿಂದ ಕಾಡು ತೋಭಿ ಸುಖುದು. ಕಾವಾಧೇನಾಗಳಿಗೆ ಸಮನಾದ ಗೋವಂಕುಲವಿನೆ. ಕುಚೀರನೆನ್ನು ನೀರಿಂಧನ ಒಕ್ಕಳಿಗಿರುವುದು. ಈ ನಾಡು ಸಂಡರ್ಶ ಬೇಡಾಗಿದೆ. ಉದ್ಯಾನೇಗಳ ನಾಡಾಗಿದೆ. ಭೂದೇವಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ರನ್ನು ಗನ್ನಿಡಿಯಂತೆ ಈ ನಾಡಿನ ಚಂಪಾಪುರವು ತೋಭಿಸುವುದು. ಜಿನಮಂದಿರಗಳ ಆಗರವಾಗಿ ಈ ನಗರವು ಕಂಗೊಳಿಸುವುದು.

ಜಿನಧರ್ಮವೆಂಬ ಮಹಾಸಾಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರಣಾಂದ್ರನಾಗಿ ಸ್ವರ್ಯದತ್ತಸ್ವಿಷ್ಟಯು ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನ ಸ್ವರ್ಯತಮ್ಮ ಅಂಗಮತಿ. ಇವರ ಸ್ವೇಮುದ ಪ್ರತಿ, ಅನಂತಮತಿ. ಚೆಲುವೆಯಾದ ಇವಳಿ ಸದುಳಗಳಿಂತೆ ಆಧುತ್ವಾ ಆಧುತ್ವಾತ್ಮ ಬೆಳೆದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಇವಳಿ ತನ್ನ ಸ್ವೇರಿತೆಯಲೋಡನೆ ಆಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಮಾದುವೆಯು ಆಟ ಕಟ್ಟಿದಳು. ಒಂದು ಚೊಂಬಿಗೆ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಸಿಗಿರಿಸಿರು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲಯ ತಿಲಕವಿಟ್ಟಿರು. ಒಂದಾರದ ಟಿಲಿ ತೋಡಿಸಿ ಹೂವಾಗಿ ಹಾಕಿಸಿರು. ಆ ಚೊಂಬಿಯನ್ನೇ ಮಾದುವಣಿಗೆ ಸೆಂದು ಕಾರಿಸಿ ಅವರ ಬಳಿ ಮಾದುವಣಿಗೆ ನೀರಾಗಿ ಆಂತರಮತಿಯನ್ನು ಕಾರಿಸಿ ಹುದುಗಿಯಲ್ಲರೂ ಜವ್ವಾಂಕಟ್ಟಿತ್ವಾ ಆನಂದಜಟಿಪ್ಪಿರು.

ಸ್ವಿಯದತ್ತನು ದೇವರೆಡಕೆಸಕ್ಕೆಂದು ಬಸದಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದವನು ಮಹ್ಯಾಳ ಮಂದುವೆಯಾಟವನ್ನು ಕಂಡು ಅನಂತವುತ್ತಿಯನ್ನು ಆಕ್ಷರಿಯಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮಂದಾಡಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ತೀರ್ಥಾರಣ ಕಟ್ಟಿದ್ದನೇ? ಮಂಗಳವಾದ್ಯ ಮೊಳಗಿದ್ದನೇ? ಬಂದುಬಾಂಧವರು ಬರಬೇಡನೇ? ನಿನ್ನನ್ನು ಸಾಂಸಾರಿಕ್ಕೆ ಗೋಂದ ಸಿಂಗಂಧಿದ್ದನೇ? ವೈಭವದಿಂದ ನಿನ್ನ ಮಂದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಣ್ಣತುಂಬ ನಾವು ನೋಡಬೇಡನೇ? ನೀನು ನಮಗೆ ಶಂಪುಕೊಡದೆ ಸ್ವೀಕಿತಾತ್ಮನೊಡನೆ ಕದ್ದು ಮಂದುವೆಯಾದುದು ಶರಿಯಿ? ಎಂದು ಪರಿಕಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಮಂಗಳೊಡನೆ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಬುದನು. ಜಿನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿದನು. ಅಂದಿನ ನಿತ್ಯವುತ್ತವನ್ನು ಆಚರಿಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಘರುಕ್ಕೆ ನಾಡಿದನು. ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ‘ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮಿಜಿ, ಈ ನನ್ನ ಮಂಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದರೆ, ತನ್ನ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತೀಯೊಡನೆ ಸೇರಿ ಮಂದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರುವಳು. ಹೋಗಲಿ ಮಂದುವೆಗೆ ಮುನ್ನ ಜಿನಪ್ರಾಜೆಯನ್ನೂ ಇವಳು ಮಾಡಿಲ್ಲ ವಲ್ಲ! ಇವಳಿಗೆ ತಾವು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಪ್ರತವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು’ ಎಂದು ಸ್ವಿಯದತ್ತನು ವಿನೋದಕ್ಕೆ ದೇಳಿದನು. ‘ನಿನಗೆ ಇಂದು ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಪ್ರತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು’ ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಫೋರ್ಜಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರು.

ಅನಂತವುತ್ತಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಪ್ರತ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಒಂದು ಸಿರಿ ಸಿಕ್ಕಿದಪ್ಪು ಸಂತನವಾಯಿತು. ‘ಬಡವ ರಾಜನಾದಂತೆ, ಕಾರುಡಿನಿಗೆ ಕಣ್ಣ ಬಂದಂತೆ, ರೋಗಿಗೆ ಸಂಚಿವಿನಿ ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆ, ಭವರೋಗಿಗೆ ಪ್ರತ ಸಿಕ್ಕುವುದು ಅವಾಯವನಾವಾದುದು. ಮಂಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗಂಧಿ, ಸಕ್ಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರ, ಶಿಲೆಗಳಲ್ಲಿ ರತ್ನ, ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ದೇವನೇಂದ್ರ, ಹೇಗೆ ಶ್ರೀಷ್ವರೋಹಾಗಿ ಜಿನೇಂದ್ರ ದೇವಸಮಾಂದರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಶ್ರೀಷ್ವರಾಗಿರುವನು. ಪ್ರಾವ ಪುಣ್ಯಾದಿಂದ ಜಿನೇಂದ್ರನು ನಮ್ಮ ಮನದ್ವೇಪವಾಗಿರುವನು. ವೈರಾಗ್ಯರೂಕ್ತಿ ತವಸ್ಸು, ಅಯಸ್ಸು ಪದದೆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ, ಸಮೃದ್ಧಿಕಾಸರೂಕ್ತಿವಾದ ಪ್ರತ ಇವನ್ನು ಪದೆದವರ ಭಾಗ್ಯವೇ ಭಾಗ್ಯ. ನನಗೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಮಾಗ್ರಣ ಲಭಿಸಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಪ್ರತವನ್ನೂ ಮುನಿಗಳು ಕರುತ್ತಿರುವರು. ನಾನು ಅಲಸ್ಯಾದಿಂದ ಪ್ರತಭಂಗ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡರೆ ಮತ್ತೆ ಇಂಥ ಪುಣ್ಯ ಪದದೇನೆ?

ಕೀರಿಯನ್ನು ಒಡೆದು ನದಿಗೆ ನೀರು ಹರಿಸುವ, ಮನೆ ನಾಕವಾಡಿ ಬೇಲಿಕಾಕುವ ತುಷ್ಯವನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿ ಸಗಳಿ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ, ದಡ್ಡ ರಹಾಗಿ ನಾನು ಸಮೃದ್ಧಿಕಾಸನವನ್ನೂ ಪ್ರತವನ್ನೂ ಹಾಳುವಾಡಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಹಾಳಾಗಿದೆನು’ ಎಂದು ಅನಂತವುತ್ತಿ ಸಂಭ್ರಮಾದಿಂದಲೂ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಏರಿ ಮನಗೆ ಬಂದು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು ಇಂದಿನ್ನಿಂದಿಲ್ಲ. ಮನದೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಇವಳಿನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಳಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ತಾಯಿ ಮಗುವನ್ನು ಕಾಷಿದುವಂತೆ, ಜಿಪ್ಪಣನು ಬಂಗಾರವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸುವ

ಹಾಗೆ, ಪತಿಪ್ರತಿಯು ತನ್ನ ಶೀಲವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಕೆನುಲಾನನೆಯಾನ ಅನಂತ ಮತಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಪ್ರತವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂಡಳ್ಳ.

ಒಂದು ದಿನ ಜೊತೆತ್ತ ಕಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನಂತಮತಿಯು ತನ್ನ ಜೊತೆಗಾತ್ರ ಯವರೊಡನೆ ಉದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಳ್ಳ. ತನಗೆ ಸ್ವಿಯವಾದ ಪ್ರಸ್ತಾವನ್ನು ಕೆತ್ತ ಅವನ್ನೇ ಆಭರಣವಾಗಿ ಇವಳು ಧಾರಿಸಿದಳು. ಮಾವಿನಮಾರದ ಕಳಗೆ ಬಂಗಾರದ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳು ಕುಳಿತೆಳು. ಜೊತೆಯವರು ಉಯ್ಯಾಲೆಯನ್ನು ತಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿನಡಕಾಗಿ ಅದಿದೇವನ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಉಯ್ಯಾಲೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕುಂಡಲವುಂಡಿತ ವಿದ್ಯಾಧರನು ವಿಜಯಾಧ ಪರಮತದ ದಕ್ಷಿಣ ಶ್ರೀಐಯು ಕೆನ್ನರ ಗೀತನಗರದಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಮದಿ ಸುಕೀರ್ತನಿ. ಈ ದಂಪತಿಗಳು ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಾಮ ವಿವಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಬಿದ್ದರು. ಕುಂಡಲಮಂಡಿತನು ಉಯ್ಯಾಲೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಕಾಮ ವಿಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದನು. ಇವನ ವೈಬಿಸಿಯಾಯಿತು. ಇವನ ಮನಸ್ಸು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಯಿತು. ‘ಅನಂತಮತಿಯ ಸೋಷಿದಲ್ಲಿ ಕೊಬ್ಬಾನುಕೋಷಿ ಕುಸುಮಾಯಾಧರು ಹುಟ್ಟಿತ್ತಿರುವರಲ್ಲಿ’ ಇವಳ ಅಂಗಾಂಗಳು ಕಾವಬಾಣಿಗಳ ಬತ್ತಲೆಯಾಗಿವೆಯಲ್ಲ! ಎಂದು ಇವನು ಸಂತಾಪಗೊಂಡನು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಗೊಂಡಲ ಸುಕೀರ್ತನಿಗೆ ಕಾಬಾರದು ಎಂದುಕೊಂಡು ಇವನು ಬೇಯುವ ಅಕ್ಷಯಂತೆ ಕೊತಕೊತ ಕುದಿದನು. ದಗೆಯೇರಿದ ಮಂಗನಂತೆ ಸಂಕಟಪಟ್ಟಿನು. ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿತವಾದ ಹಾವಿನಂತೆ ಬುಂಗಾಂಟಿದನು. ನಯ ವಂಚಕಾದ ಇವನು ತನ್ನ ಪತ್ತಾಯನ್ನು ಅಸ್ತಿಕೊಂಡು ಲಲ್ಲಿಗೆಯಿತ್ತಾತ್ತು. ‘ರಮಣೇ, ನಾವು ತಪ್ಪಿದಾರಿ ಹಿಡಿದೆನ್ನ. ಇತ್ತ ರಮಣೇಯ ಪ್ರದೇಶಗಳಾವುವೂ ಇಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡೋಣ. ನೀನು ಜೀನಾಂಬರಗಳನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮ ನುಂತಿನಾಭರಣಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಿ ನೆನ್ನೊಂದನೆ ಬರುವೆಯಂತೆ’ ಎಂದು ಮರುಞುಗೊಳಿಸಿ ಇವನು ಪತ್ತಿಯೊದನೆ ತನ್ನ ಸಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

“ನಾನು ಸೇರಿದಲೇ ಹೋಗಿ ನೇರುಸರ್ವತದ ಸುತ್ತಮಾತ್ತ ಇರುವ ಸುರತ ಶ್ರೀಡೇಗಿ ಪ್ರತಿಸ್ವಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುವೆನು” ಎಂದು ದೇಳಿ ವಿದ್ಯಾಧರನು ಉತ್ತರಾಭಿನಾಂವಾಗಿ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಿ ಅವೇಂತಿ ದ್ವೈಜಾಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಚಂಪಾಪುರದ ಉದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಣದಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡನು. “ಬ್ರಹ್ಮನ ಕಲಾವಂತಿಕೆಗೆ ಇವಳು ನಾದರಿಯಾಗಿವುವಳು. ಎಳೆಯ ಬ್ಲೂಯಿಂದ ಇವಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವನು. ಇಂಥ ಆರ್ಜಣ ಸುಂದರಿ ನನ್ನ ವಶವಾಗಿರುವಳು. ವಿದ್ಯಾಧರಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಂಥ ಭಾಗ್ಯ ಯಾರಿಗಿದೆ? ಉತ್ತರ್ಯಾ ರೂಪ, ಕಡೆಯ ಜೆಲುವು ಸಮರಸ್ಯಗೊಂಡಂತೆ ಇವಳು ಕಂಗೊಳಸುವಳು. ಇವಳ ಮುಖ ಕವುಲ, ಇವಳ ಪೆರೆನೋಂಸಲು ಮನೋಹರವಾಗಿದೆ. ಕಾಮ

ಜಾಣಗಳೇ ಇವಳ ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆಳುಗಳಾದಂತೆ ಕಾಣುವುದ್ದಲ್ಲ. ಅನೇಕರೊಡನೆ ರಮಿಸಿರುವೆನು. ಆದೆ ಇಂಥ ಕನ್ನೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಇವನು ಕುಸಾರಿಯ ಹಾವಕ್ಕೂ, ಭಾವಕ್ಕೂ, ವಿಲಾಸಕ್ಕೂ, ವಿಭ್ರಮಕ್ಕೂ ಮರುಳಾದನು.

ಇತ್ತೀಚ್ಚಿತ ಅನಂತಮತ್ತಿ ಅಪೋಯಿವನ್ನೂ ಮರೆತು ಪಂಚ ನಮಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನ ಖಾದಳು. ಮುಖ್ಯ, ಗಿಡದ ಕೆಳಗಿರುವ ಲತೆಯಂತೆ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿದಳು. ಹೆದರಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು.

ಆತ್ಮ ಸುಕ್ಕೆತಿನಿಯು ತನ್ನ ಪತಿ ಹೋಗಿ ಬಹು ಹೊತ್ತಾಯಿತಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ಏಕೆ ತಡ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು ಎಂದು ಅನುಮಾನಗೊಂಡು ತನಗೆ ಒಲಿದಿದ್ದ ಅವಲೋಕಿಸಿ ಯಾನ್ನು ಶ್ರೀರಿದಳು. “ನನ್ನ ಪತಿಯು ಏಕೆ ತಡಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದು ಅಜ್ಞಾ ಸ್ವಿದಳು. ವಿದ್ಯೆಯು ಬೇಳರನ ಚಲನವಲವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು ಬಂದು ಚಾಚಿತಪ್ಪದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಕ್ಕೆತಿನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿತು. ಈ ಸುದ್ದಿಯಾನ್ನು ಕೆಳಿ ಇವಕ್ಕು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕೆಡಿಗಾರಿದಳು. “ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರನನ್ನೂ, ಅವನ ಪ್ರಿಯತಮೆಯಾನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿದುವೆನು. ಇಂದಿನಿಂದಿಂದ ನಾನು ಬೇಳರಿಯಲ್ಲಿ ಗೀಚರಿ” ಎಂದು ಕುಸಿತ್ತಾಗಿ ವಜ್ರ ದಂಡವನ್ನು ರಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟಿಟ್ಟಿಬ್ಬುಕೊಂಡಳು. ಖದ್ದಿನನ್ನು ರುಳಿಸಿಸುತ್ತೆ ಇವಳು ರಾಕ್ಷಸಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥರನು ದೂರದಿಂದಲೇ ಗಮನಿಸಿ “ಈ ಕನ್ನೆಯಾನ್ನು ಜೋವಾನವಾಗಿ ಸುರಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇಳಿಸಿ ಬಾ” ಎಂದು ಪಣಾಲಫುವಿದ್ದೇಗೆ ಅಜ್ಞಾ ಸ್ವಿದನು. ಆ ದೇವತೆಯು ಅನಂತಮತಿಯಾನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಭೂಮಿಗಳಿಂಃ ಭೀಮ ವನದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮಾವಿನ ತೋಸಿನ ನಡುವೆ ಇರಿಸಿತು.

ವಾಸಿಯ ಮುಖದಂತೆ ಆ ಕಾಡು ಕರ್ಗತ್ತಲೆಯು ಬೀಡಾಗಿದ್ದತು. ಕಾಳಿ ಚ್ಚು ಸುತ್ತಲೂ ವ್ಯಾಸಿಸಿದ್ದತು. ಹೆಬುಲಿಗಳು ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಬೀಳನಾಯಿಗಳು ಸುತ್ತಲೂ ಹೊಂಚುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದವು. ಅನಂತಮತಿಯು ದಿಕ್ಕು ತೋಳಿದಂತಾಗಿ ಗಾಬಿಗೊಂಡಳು. ಸಂಕಟದಿಂದ ತಕ್ತರಿಸಿದಳು. “ನಾನು ಹೀಂದೆ ನಾಡಿದ ಪಾವದ ಫಲ ಈ ರಾಘವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಮಾಗು ನೆಡೆದೆ ಕಾಲು ನೋರುಯವುವು ಎಂದು ಅಕ್ಕರೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ತಾಯನ್ನೂ, ಮುದ್ದಾಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತಂಡೆಯನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿ ಪಾತ್ರರಾದ ಸೋದರರನ್ನೂ ನೆನೆದು ಕಂಬನಿ ಮಿಡಿದಳು. “ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಬಂಧುಭಾಗೆ, ಅಜ್ಞ ಪಜ್ಜ, ನೋದರವಗ್ಗ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಭಾವ್ಯಂತಿಜನ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳು ಎಂದು ಜನೇಂದ್ರರು ಹೇಳಿರುವ ಮಾತ್ರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಂತಾಯಿತು. ಕೇಡು ಬರುವಾಗ ಯಂತ್ರಗಳೂ, ಮಂತ್ರಗಳೂ, ತಂತ್ರಗಳೂ ನಿರ್ವಿರ್ಯಾವಾಗುವುವು. ಅನೇಯ ಸ್ವೀನ್ಯ ನನ್ನುನ್ನು ರೈಸಿಸಲಾರದು. ಅಕ್ಕಸ್ವೀನ್ಯ ನನ್ನು ನೆರಿಗಿ ಬಾರದು, ಪದಾತಿಯೂ ನನ್ನುನ್ನು ಕಾಡಿಸಲಾರದು. ಗಿರಿದಾಗ್ರಗಳೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸಲಾರವು. ಯಾನು ರಾಜನು ನನ್ನು ಮೇಲೆ ವರಿಗಿಂದಾಗ ಧರ್ಮವೈಂದೇ ನನುಗೆ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಲ್ಲದು ಎಂದು ಜನವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಡಿನೆ?

ನವೋದ್ಯದನೆ ಯಾರೂ ಬರಲಾರಲು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಭಾವಭವದಲ್ಲೂ ಒಂಟಿಯೇ. ಜೀವ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿ, ನರಕದಲ್ಲಿ ಬೇಯಲಿ, ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ ಸವೆಯಲಿಯಾರೂ ಜೋತಿಗೊಡರು. ಜೀನ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಸುಖದುಖ ಅನುಭವದಬೇಕು ಎಂದು ಜಿನೇಂದ್ರರು ಹೇಳಿರುವುದು ಎಂದಿಗೂ ಸುಖಾಗಂ. ರಾಜ್ಯ, ರಾಜು, ಸೌಂದರ್ಯ, ಪತ್ರಕ್ಕೆ, ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ, ಯೋವನ ಇವೆಳ್ವಷಾ ಒಡಿದ್ದ ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ ನಶ್ವರವಾಗಿನೆ ಎಂದು ಜಿನವಾಗಿ ಸಾರಿರುವುದು ಸುಖಾದಿತೆ? ಶ್ರೀಮಂತ ಬದವನಾಗುವನು, ಬದವ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗುವನು, ಪಾಪ ವಶದಿಂದ ಜೀವವು ದುಖಿವನ್ನು ಭೋಗಿಸುವುದು” ಎಂದು ಅನಂತಮತಿ ಸಂಸಾರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನುತ್ತೆ ಮೆಲುಕು ರೂಪಿಸಿದಳು.

“ದೇಹವು ಮಾಲಾತಿಯಾಗಿದೆ. ರೋಗಗಳಿಗೆ ಇದು ತೌರುಮನೆಯಾಗಿದೆ, ಎಲುಬು, ರಕ್ತ, ಮಾಂಸಗಳಿಂದ ಈ ದೇಹ ರೂಪಗೊಂಡಿದೆ. ಸರಕವನ್ನು ನೇನೆದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ನಾನಾ ದುಖಿವನ್ನು ಜ್ಞಾಸ್ವಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಮೈನಡುಕ ಬರುವುದು” ಎಂದು ಅನಂತಮತಿ ಭವರೋಗಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಜಿನ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಶರಣಾದಳು. ಅನೇಯು ಕಾಡನ್ನೂ ನೇನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ದುಂಬಿಗಳು ಕವಲಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಸರೋವರವನ್ನು ನೇನೆಯು ವಂತೆ, ಮಾಗು ತನ್ನ ತಾಯಿಗಾಗಿ ಹಂಬಿಸುವಂತೆ, ವಸಿತೆಯರು ಪತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಅನಂತಮತಿಯು ಇಂದ್ರ ಸರೇಂದ್ರವಂದ್ಯನಾದ ಜಿನೇಂದ್ರನನ್ನು ವರ್ತಿ ಮತ್ತೆ ಶ್ರೀಸುತ್ತಾ ಸ್ತುತಿಸಿದಳು.

ಅನಂತಮತಿಯು ಜಿನಭಕ್ತಿಯ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಅನೆಗಳೂ ಸೀಂಹಗಳೂ ಜೋತಿಯಾಗಿ ಆಟಿವಾಡಿದುವು. ಹಾವುಗಳೂ ಸವಿಲುಗಳೂ ಮಿತ್ರರಾದವು. ವಿಶ್ವನೈತಿಕ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ವ್ಯಾಸಿಸಿತು. ಶಂಕಪುರ ವಾಸಿಯಾದ ಬಬ್ಬ ಬೇಡತಿಯೊಡನೆ ಬರುತ್ತು ಇರುವಾಗ ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ವನದೆವತೆಯಿರಬೇಕು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿವನು. ಇವಳ ಮುಂದೆ ಇಷ್ಟೆ ಹೊವನ್ನು ಪುಂಜವಾಗಿಟ್ಟು, ಬೇಲದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತ್ಯವಾಗಿ ಅಸೇಸಿ ಸಾಷ್ವಂಗವೆರಿಗಿದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಒಡಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಯಾರೋ ದೇವತೆ ಬಂದು ನಷ್ಟು ಭೀಮವನದಲ್ಲಿ ಕುಡಿತುವಳು ಎಂದು ಸುದ್ದಿ ಮಂಟಿಸಿದನು.

ಬೇಡರೊಡೆಯನು ಮಾವಿನ ತೋಟಿಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ಬೆಕ್ಕುಸಿ ಬೆಗಾಗಿ ನೋಡಿದನು. “ಈಕೆ ಕಣ್ಣ ಮಿಟ್ಟಿಕೆಸುತ್ತಿರುವಳು. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮುಂತೆ ಇವಕ್ಕೂ ಮಾನವಳು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅನಂತಮತಿಯ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾದನು. ಇವಕ್ಕನ್ನು ಅರಮಂತೆಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಸಿರಿಸಂಪತ್ತನ್ನು ನೋಡಿಸಿ ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. “ನಾನು ಮಹಾವರಾಕ್ರಮಿ. ನೀನು ಮಹಾರಾಜಾವಾಗಿ ನೋಡಿ. ನನ್ನ ಪ್ರೇಯಸಿಯಾಗಲು ನೀನು ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿರುವೆ” ಎಂದು ಶ್ರೀಗಾರ ಚೇಷ್ಟೆ ಸ್ವರಂಭಿಸಿದಾಗ ಅನಂತಮತಿಗೆ ಬಾಯಿ ಬತ್ತಿದಂತಾಯಿತು. “ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟು

ದರೂ ಪ್ರತಿವನ್ನು ದ್ವೀಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು” ಎಂಬ ದ್ವಾರಾ ಧಾರವನ್ನು ಇವಳು ಕೈಗೊಂಡಳು. ಮಹಾವ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಸಂಚ ಇವೋಕಾರವನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿದಳು.

ಬೇಡ ರಾಜನು ಈಕೆಯನ್ನು ಒಲಿಸಲಾರದೆ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಂಡನು. “ನನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆಲ್ಲ ನೀನೇ ಬಡತಿಯಾಗಿರು. ನನಗೆ ಒಲಿದುಬಿಡು” ಎಂದು ಪೀಡಿಸಿದನು. ಈಕೆ ಜಗ ದಿರಲು ಸಿಟ್ಟಾಗ್ನಿ ಇವಳಿನ್ನು ಹೊಡಿದನು. “ರಾತ್ರಿ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಂದು ಹಡಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊ. ಒಲಿಯಿದೆ ಒರಟಿತನ ಮಾಡಿರೆ ನಿನ್ನ ನ್ನು ಕೊಂಡೇ ಹಾಕುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಾವಲಿನವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇವನು ಹೊರಟಿ ಹೋದನು.

“ನಾನು ಸತ್ತೇನೇ ಹೊರತು ಪ್ರತ ಭಂಗಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೇನು. ಈ ಪಾಠಿಯು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡೇ ತಿರುವನು. ಇದು ನಿವಾರಿಸಲಾಗಿದೆ ಖಸಗ್ರವಾಗಿದೆ. ಇದು ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವ ತನಕ ನಾನು ಅನ್ನ ನೀರು ಮುಕ್ಕಿನು” ಎಂದು ಇವಳು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಆಗ ಯಾಕ್ಕಿರು ಆಗನ ಕಂಪನವಾಯಿತು. ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ತಾನೂ ಹಂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಯಾಕ್ಕಿಯು ಕಿರಾತನ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಳು. “ನನ್ನ ಪಶ್ಚಿಮ ಮುಂದೆ ದೇವಲೋಕದ ರತಿ, ರಂಭಿ, ತಲೋತ್ತಮೆ, ಉನ್ನಾಸಿಯರು ಕುರೂಪಿಯರೇ ಸರಿ. ನನ್ನ ರಾಣಿವಾಸದ ಪರಿಚಯ ನಿನಗೂ ಅಗಲಿ” ಎಂದು ಯಾಕ್ಕಿಯು ತಾನೂ ಸ್ವಷ್ಟಿಸಿದ ಸುರಜಾಂದರಿಯರ ಹಿಂಡನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. “ನಾನು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಮದೇವನಿಗಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿರುವೆನು. ಮಾನೋಹರಿ, ನನ್ನ ರೂಪ ವನ್ನು ಕಣ್ಣಂಬಿ ನೋಡು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅಭಿನವ ಕಾಮದೇವನ ರೂಪವನ್ನು ಇವಳ ಮುಂಬಿ ಸ್ವಷ್ಟಿಸಿದಳು.

“ಸಿ ಬಂದಾಗ ನೋಣಿಳಾಲು ಆಡ್ಡೆ ಏಟ್ಟಿರು ಎಂಬಂತೆ ಆಗಬಾರದು. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನು ಕೂರತೆಯಿದೆ? ಸುವ್ಯಾಸ್ನೆ ನನಗೆ ಒಲಿದು ಬಿಡು” ಎಂದು ಅಭಿನವಕಾಮ ದೇವನು ಇವಳನ್ನು ಪೀಡಿಸಿದನು.

“ಜನನ ಸ್ವರಕ್ಷಯಿಂದ ಕೈವಲ್ಯಲಪ್ಪೆತ್ತಿಯೇ ಒಲಿಯುವಳು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಉಳಿದ ನಿಗಿಂಗಳೂ ಸುಖಿಗಿಂತಾ ಲಭಿಸುವುದು ಯಾವ ಮತ್ತಾ?” ಎಂದು ಶಾಭಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಿ ಲೌಕಿಕ ಅಸಕ್ತಿ ತೊರಿದು ಮಹಾವ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಕುಳತವಳನ್ನು ಕಂಡು ಯಾಕ್ಕಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮಾಯಾ ಕಿರಾತ ರೂಪವನ್ನು ತೃಷಣಿ ಯಾಕ್ಕಿಯು ತನ್ನ ದಿವ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಭಾಗಿ “ಕನ್ನೆ, ನೀನೂ ಜನಭಕ್ತೇ, ನಾನೂ ಜನಭಕ್ತೇ. ನಿನ್ನ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗೇ ನಾನು ಬಂದಿರುವೆನು. ನೀನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿರು” ಎಂದು ಸಂತ್ತೀಸಿ ಯಾಕ್ಕಿಯು ಕಿರಾತನು ಮಲಗಿದ್ದ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಒದ್ದು ಏಕ್ಕಿರುಗಳಿಗೆ ರೂಪ ರೂಪವನ್ನು ಆವಾಗಿ ತೋರಿಸಿದಳು. “ಮುಖ, ನಾನು ಮಾನವಳಳ, ನಾನು ದೇವತೆ. ನೀನು ನನ್ನೊಡನೆ ನೀಜನಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರುವೆ. ನಾಳಿ ನಾನು ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಪರಿವಾರದವರೂ

ನನ್ನನ್ನು ಗೌರವಾದರಗಳಿಂದ ನಾಳಿ ಬೀಳೊಧ್ಯೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸಿ ನೀವು ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕು” ಎಂದು ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯಿಂದ ರುಕ್ಷಿಯು ಅಜ್ಞಾ ಸಿದಿದಳು.

ಬೇಡರ ರಾಜನಿಗೆ ತುಂಬ ಭಯವಾಯಿತು. ಮಾರನೀಯ ದಿನ ಇನನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೆಂದನೆ ಬಂದು ಅನಂತಮತಿಯ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿವನು. ಈಕೆಗೆ ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಇನನು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಈಕೆಯು ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ಒಂದು ಬಸವಿಗೆ ಬಂದು ಜಿನದರ್ಕನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಟಿಕನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಜಿನದರ್ಕನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದೂರದೇಶಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಂದು ತಂಗಿದ್ದನು. ಇನನು ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಗೌರವಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಈಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಆತಸ್ತುಗನುಗಳಾಗಿ ಸತ್ಯರಿಸಿ ಈಕೆಮು ಪೂರ್ವೋತ್ತರವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

“ದ್ವೈಯು ನನ್ನ ಸ್ವೀಹಿತೆ. ತೀಲುವು ನನ್ನ ಏಕ್ಕೆ ಪುತ್ರ, ಸದಾಚಾರವೇ ನನ್ನ ಒಳ ಇರುವ ಅಕ್ಕೆಯ ಸಂಪತ್ತು. ಪಿತ್ರಾನುಕಂಪವೇ ನನಗೆ ತಾಯಿ. ಸತ್ಯವೇ ನನ್ನ ಮುತ್ತಾತ್ಮಕ. ನನ್ನ ಅಣ್ಣಿತನ್ನುಂದಿರು ಎಂದರೆ ಸದ್ಗುಣಗಳೇ. ಜಿನಕಟ್ಟವೇ ನನ್ನ ಏಕ್ಕೆ ಪುತ್ರಿ. ಸಮೃದ್ಧವೇ ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ತಂಡೆ. ಸಂಯಮವೇ ನನ್ನ ಬಿಡಾರ. ಮೋಹನವೇ ನನ್ನ ದೇತ. ಜಿನವಾರಿಯೇ ನನ್ನ ಉರು” ಎಂದು ಅನಂತಮತಿಯು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟಳು.

ಪುಷ್ಟಿಕನು ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಪಶ್ಚಿಮನ್ನು ಕರೆದು “ನೋಡು, ಈಕೆಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗಳಿಂದು ಭಾವಿಸಿ ನಾನು ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವವರಿಗೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಹೋರಿಸುತ್ತಾದನು.

ಜಣ್ಣು ಮಂಜಾದವರು ನೋಡುವಂತೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಪಕ್ಕಿ ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಗಿತತಕ ಈಕ್ಕೆಸಿ “ಇಂಥ ಚೆಲುವು ಮಾನವರಿಗೆ ದೇಗೆ ಲಭಿಸುವುದು? ಬೇಳರಿ ಅಥವಾ ದೇವಕನ್ನು ಮಾನವ ರೂಪತಾಳಿ ಬಂದಿರುವಳು. ನಾನು ದಿನಕಕ್ಕಿಂತೆ ಯೋವನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಉಪಣಿ ಬತ್ತುತ್ತಿದೆ. ಹೆಗ್ಡಣವನ್ನು ಒಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮನ ಕಟ್ಟಿಪುಡು ಬುದ್ಧಿ ಮಂತಕೆಯಾಗದು. ನಾಳಿ ಇವಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಮುಳುವಾಗಿದೆಯ್ಲಾ” ಎಂದು ಸಂದೇಹಗೊಂಡು ಇವಳು ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ವ್ಯಾಳಯಿಂಬ ಕುಂಟಿಗಳಿಗೆ ಸಾಮಿರ ಹೊಸ್ಸಿಗೆ ನಾರೀಬಿಟ್ಟಳು.

ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ವ್ಯಾಳಯ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ತನ್ನ ಮನಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಡಳು. “ನಾನು ಕಳೆದ ಭವದಲ್ಲಿ ಸೀಜಕವರ್ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆನು. ಈಗ ನಾನು ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಏನೇ ದುಃಖ ಬಂದರೂ ನಾನಂತು ಹಿಡಿದ ಪ್ರತಿವನ್ನು ಬಿಡಲಾರಿಸು. ಸುಪ್ರತಕ್ಕೆ ಭಂಗ ತಾರೀನು” ಎಂದು ಇವಳು ಕ್ಷಣಿ

ಕ್ರಾತ್ಮಾ ದೃಢಚಿತ್ತಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಳು. ಒಂದು ವಾರ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕಳೆಯಿತು.

“ಮಾಡೆನಿ, ಹುಟ್ಟಿಯ ಹಾಗೆ ತಲೆಕದರಿಕೊಂಡಿರಬಾರದು. ಸಂತೋಷಚತ್ತಾಗಿ ಜಡ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿ. ನೀನು ಕವಲಾಪ್ತಿ ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದವರೊಡನೆ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಮಾತಾಡು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಾಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನಟಿಸಬೇಕು. ಬೇರೆಯರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಡೆಗಳ್ ನೋಟಿಸಿದಂದ, ಮುಗುಳ್ಗೆಯಿಂದ ವಶಿಕರಣ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಜೇನು ಹರಿಸಬೇಕು. ಸರಸ್ವಿಯಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಚಂಡಲಾಪ್ತಿ, ಎದೆಯ ಸೊಬಗನ್ನು, ಮುಖಕಮಲದ ವೈಭವ ವಹನ್ನು, ನೆಲ್ತೊಳಾಗಳ ಬೆಡಗನ್ನು, ನಿನ್ನ ಪಾದಪಲ್ಲವದ ಹಂಸಗತಿಯನ್ನು, ನಿನ್ನ ಕೂದಲ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾ ವಿಟಿಸನ್ನು ಮರಳಾಗೋಳಬೆಬೇಕು. ಮುಗುರಳನ್ನು ತೆನ್ನಾಗಿ ತಿದ್ದಿಕೊಂಡಿ. ಸುಗಂಧವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿ. ನಿನ್ನ ಸ್ತ್ರಿಯವಾದ ಬಂಗಾರದ ಒಡಗೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸು. ಪಟ್ಟಿಸೀತಾಂಬರವನ್ನು ಉಟ್ಟಿಕೊಂಡಿ. ಹಿಗಿ ನಿಂದ ಸುರಗೀಹೂವನ್ನು ಮುಡಿದುಕೊಂಡಿ. ಹುಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಿನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ಅಂದಗೆಡಿಸಬೇಡ. ರೂಪವಿಲ್ಲದ ವೇಶೀಯರೂ ಲತಾಂಗಿಯರಾಗಿ ಬಳ್ಳಕುತ್ತಾ ವಿಟರನ್ನು ಸವೆಷ್ಟ್ಯೋ ಹನಗೊಳಿಸುವರು. ನೀನು ರೂಪಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ವ್ಯಘಾವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಅಂದಚಂದವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ!

ಕೆಲವರನ್ನು ಕೈಬಿಸಿ ಕರೆಯಬೇಕು. ಅವರೊಡನೆ ನಗುನಗುತ್ತಾ ಕೂಡಬೇಕು. ಮಾನವಚನ್ನುದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಸುಖ ಇನ್ನಾವುದಿದೆ? ಹುಟ್ಟಿ, ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯಾ ಸುರಸಂದರೆಯಾಗಿರುವೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದವರೊಡನೆ ಕೂಡುವ ಸುಖ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸೂಕ್ಷಣಿಗಳಿಗಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ಇವರಿಗೆ ಎಲ್ಲನ್ನು ಹೊಸದು. ಹೊಸ ಹೊಸ ಅಭರಣಗಳು, ಹೊಸ ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳು, ನವನೂತನ ಸ್ತ್ರಿಯಕರರು ಈ ಭಾಗ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಸೂಕ್ಷಣಿಯಾಗಿಯೇ ಜನಿಸಬೇಕಳ್ಳನೆ? ಬೇಗ ಸ್ವಾನಮಾಡು. ಮನಿಸಸ್ತು ಧರಿಸು. ನಗುನಗುತ್ತಾ ಮಾತಾಡು” ಎಂದು ವ್ಯಾಳಿಯು ವೇತಾಗ್ಯಾತ್ಮ ವನ್ನು ಉಪದೇಷ್ಟಿಸಿದ್ದು.

“ಸೂಕ್ಷಣಿಯರು ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲ. ಆಗಸ ವಿಶ್ವಾ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಇವರು ಬೆಸೆಯುವರು. ಏಂಚುಗಳ ಕಂತೆ ಕಟ್ಟುವರು. ಶಿಲೆಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಹಗ್ಗಿ ಹೊಸಯುವರು. ಈ ಬಿನ್ನಾಗಿತ್ತಿಯರು ಬಿಸಲ್ಲಿ ದುರೀಪರಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡುವರು. ಮೇರುವರ್ವತವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅಣ್ಣಿ ಕಲಾಡುವರು. ಇವರು ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣಿ ತೆಗಿಯುವರು. ಈ ತಲೆಹಿಡುಕಿ ಎಮ್ಮೇ ತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿ ನಾನಂತು ಹೊನವನ್ನು ಮುರಿಯುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಅನಂತವನ್ತಿ ತೆಪ್ಪಿಗೆದ್ದಳು. ಕೆಲವ ದಿವಸ ಕಳೆಯಿತು. ಜವ್ವಯ್ಯ ಅಂದರೂ ಅನಂತ ಮತಿ ನೇತ್ಯಾಗಲು ಬಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

“ಚೆಲುನೆ ಹೊನವ್ವರ್ಕ ಹಿಡಿದಿರುವಳು. ಇವಳನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಅರ್ಥಿಸುವೆನು. ಈ ರೂಪಸಿಗೆ ದೊರೆ ನುರುಳಾಗೇ ಆಗುವನು. ನನಗೂ ಕೈತುಂಬ ಹಣ ಸಿಗುವುದು” ಎಂದು ವ್ಯಾಕಿಯು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಅನಂತವನ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ಉರಿನ ಸಿಂಹರಥನ್ನು ಕಂಡು “ಪ್ರಭು, ತಮಗೆ ಈ ಸ್ತ್ರೀರತ್ನವನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಅರ್ಥಿಸುವೆನು” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ರಾಜನು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಕುಂಟಳಿಗೆ ಸಾಕೆನ್ನು ವನ್ನು ಹಣಕೊಟಿಸುವುದು.

ಸಿಂಹರಥನು ಅನಂತವನ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಕ್ಷಣ ಕಾಮಬಾಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದನು. “ಸುಂದರಾಂಗಿ, ಇಂದಿನಿಂದ ಈ ಸಗರ ನಿನ್ನದು. ನನ್ನ ಕೊಳೆ ನಿನ್ನದು. ನನ್ನ ಪರಿವಾರವೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಅಧಿನೆವಾಗುವುದು. ಅಮ್ಮೇ ಏಕೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮನೋವಲ್ಲಭಿಯೂ ಅಗಿರುವೆ. ನೀನು ಪಳ್ಳಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂತು ಸಾಗುವಾಗ ಸುವಾಸಿನಿಯರು ಭಾವುರಿಬೇಷಣವರು. ಪರಿವಾರದವರು ಪಾಡುವರು. ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಸಾಮಂತರಾಜರಾಗಳೂ, ಯುವರಾಜರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆದರಿ ನಿನ್ನ ಸೇವಕರಾಗುವರು. ನೀನು ರಾಜ್ಯಲಪ್ತಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಮನದನ್ನೇ ಯಾಗಿರು” ಎಂದು ಸಿಂಹರಥನು ಅನಂತವನ್ತಿಗೆ ಭಾವೀ ವೈಭವವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸಿದನು.

ಅನಂತವನ್ತಿಯ ಕೈಯನ್ನು ಸೆಳೆದು ಅರಸನು ತನ್ನ ತಲೆಯ ವೇಲಪ್ಪಿಕೊಂಡು “ಕಾಮಬಾಣಗಳಿಂದ ನಾನು ತತ್ತ್ವರಿಷಿಕೋಗಿರುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು. ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಮಾತನಾಡು. ಕಾಮನು ನಿದರ್ಶನಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯತ್ವ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲ್ಲಿ ತ್ವರಿಸಿದನು. ಗಜಗನ್ನೆ, ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು. ನಿನ್ನ ಕೈಯಾರೆ ನನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ತಾಂಬಾಲವನ್ನು ನಿಡು” ಎಂದು ಮುದ್ದು ಮಾಡಿದರೂ ಈಕೆ ಹೊಸಿಯಾಗೇ ಇದ್ದಳು. ನಿಷ್ಪಾರ್ಯೀ ತೋರಿದಳು.

ಇವಳ ದೇಹವು ಎಕೆಬಿದಿನಂತೆ ಅಂದವಾಗಿದ್ದಿತು. ಇವಳ ಮುಖವು ಕಮಲದಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿತು. ಇವಳ ತುಟಿಗಳು ಆಲಿದಹಣ್ಣು ನಂತೆ ಕಡಗೆಂಪಾಗಿದ್ದವು. ಇವಳ ನೆಲ್ತೊಳಾಗಳು ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವಾಗಿ ಲತೆಯಂತೆ ಬಳ್ಳಕುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಸೊಬಗನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಈಂಟಿತ್ತಾ ಇವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೋಯಿಬಾರದೆಂದು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಸರಸೊಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಸಿಂಹರಥನು ಆಡಿದನು.

“ಶ್ರೀಗಂಧದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಕೂಳನ್ನು ಬೇಯಿಸಬಹುದೇ? ಸುರಲ್ಲಿಕದ ಕಲ್ಪರುವನವನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಅಲ್ಲ ಸಾಸಿನೆಯನ್ನು ಬಿತ್ತಿಬಹುದೇ? ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಕರುಡಿಸುವ ಮಹಾಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಬಿಡಬಹುದೇ? ಆಕಳಹಾಲನ್ನು ತೊರೆದು ಕಳ್ಳಿಯ ಕಾಲನ್ನು ಕಾಡಿಯುವವನೂ, ಇಂದಿಯ ಭೋಗಕಾಗಿ ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ತ್ರಜಿಸುವವನೂ ಹಂಚ್ಚರಲ್ಲನೇ? ಜನೋಕ್ತಿಯನ್ನು ತ್ವರಿಸಿ ಇಂದ್ರಿಯ ಲಾಲಸಯಿಂದ ಕಾಮಾಸಕ್ತರಾದವರು ಕೊನೆಗೆ ತಂತವನ್ನು ವಿನೋದಗಳಿಂದಲೇ ನರಕಾವಿಗಳಾಗುವರು. ಕಂಡೂಕಾಳಿದಂತಾಗುವ, ಕಾಮನಬಲ್ಲಿನಂತೆ ಕರಿಗೊಗುವ ಈ ನಕ್ಷರವಾದ

ಸೆಂಸಾರವನ್ನು ನೇಟ್ಟು ಸಮೃದ್ಧಿಕಾರ ನವನ್ನೂ, ಪ್ರತಿವನ್ನೂ ತೊರೆಯುವುದು ಮಾತ್ರ ತನವಾಗುವುದು” ಎಂದು ಈಕೆರುಗು ಪ್ರತಿವನ್ನೂ ರಕ್ಷಿಸುವ ಉಸಾಯುವನ್ನು ಬೆಂತಿಸಿದ್ದು.

“ಲತಾಂಗ, ಜಾಡಲಚಿತ್ತವನ್ನು ತೊರೆ. ನನ್ನೊಡನ್ನೇ ಕೂಡು ಬಾ. ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಬಗ ದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ದಿಗ್ಗಬಿಗಿಡುವೆನು” ಎಂದು ಅಭ್ಯರಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರೂ ಈಕೆರುಗು ಮಾತಿಯನ್ನು ತಿಂದು ರಾಜಾನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರಾಗಿಂದು ಏಡಿಸಿದರು.

ಹಂಡವು ಸರೋವರವನ್ನು ನೀನೆಯುವಂತೆ, ಹಂಡಮಗು ಹೊಲೆಡಾಲನ್ನು ನೀನೆಯುವಂತೆ, ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವವರು ತೌರನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ದುಂಬಿಯು ಕೆಂದಾವರೆಯನ್ನು ನೀನೆಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಜಿನೇಂದ್ರನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿ ಸುತ್ತಾ ಅಳಲವಾಗಿದ್ದು.

ಹಿಂಹರಧನು ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆದು ಇವಳನ್ನು ಕೊಂಡುಹಾಕಿ ಎಂದು ಗಜಿಸಿದನು. ಕಾಗೆಯಂತೆ ಕಷಪಾಗಿದ್ದ ದಾಂಡಿಗರು ಬಾರುಕೊಂಡನ್ನು ಹಿಡಿದು ನ್ಯೂಯಾರ್ಕ ರಕ್ತ ಚಿಮ್ಮಾವಂತೆ ಹೊಡಿದರು. ಈಕೆ ಹೆದರಲಿಬ್ಬ, ಕುಗ್ಗಲಿಬ್ಬ. ಶ್ರದ್ಧಾಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜನೇಂದ್ರನ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಕರಣಾದರು. ಬಾರುಕೊಂಡಿನ ಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಮಂತ್ರಿ ತನ್ನ ಪ್ರತಗಳ ಸಂರಕ್ಷಣಾಗಾಗಿ ಇವಳು ಪರಿತಪಿಸಿದ್ದು. ದೇಹದ ನೇರಿನ ಮಂಕಾರವನ್ನು ಮರಿತು ಹಂಚಣವೋಚಾರವನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿದ್ದು. ಆಗ ನಗರಾಭಿವಾನಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಂಥ ಕಂಪನವಾಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ದೃಢಪ್ರತೀಯಾದ ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದರು.

“ಆ ಕುಮಾರಿಯು ತಲ್ಲಿಣಿಸದೆ, ಕುಪಿತಳಾಗಿದೆ, ನೋವನ್ನೂ ಮರಿತು ಮಂಕಾರು ಲೋಕದ ಪ್ರಭುವಾದ ಜನೇಂದ್ರನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿರುವಳು. ಈ ವಾಹಿನೆಗೆ ಸಾಟಿಯಾವುದಿದೆ? ಜಿನೆನೆವೆಯಾಲ್ಲಿ ತತ್ತರಾದವರು ಮಹ್ಯಾಳಾದರೂ ಅನರು ಹಿರಿಯಿನಿಸುವರು. ನರೆಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ಹಿರಿಯರಾಗರು. ಕೆವಿ ಮುಂದಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅನಂತರ ಜನಿಸಿದ ಕೊಡಿನ ಮಹಿನೆ ಇಡಕ್ಕೆ ಬಂಡಿತಿ? ಕೇಳಾದವರು ಧಮಾರನು ರಾಗಿಗಳಾದಲ್ಲಿ ಅವರೇ ನೇಳಾಗಿವರು. ಧಮಾರನುರಾಗವಿಲ್ಲದೆ ನೇರಿನ ಅಂತಸ್ತುಳ್ಳ ವರು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೇಳಿಸಿಸುವರು. ಅನಂತಮತಿ ಕೇವಲ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರದ್ವಾರಾ ಇವಳಿಗ್ಗು. ಇವಳ ಮನೋನಿಧಾರ ಅಳಲವಾದುದು. ಈಕೆಯು ನಿಶ್ಚಯ್ಯೇ ಗೌರವಾನಿತಿಯು ಅನಂತಮತಿಯು ಅಂದಿನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನೊಳಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರೂ ಧಮಾರನುರಾಗಿಗಳಾಗಿ” ಎಂದು ದೇವದುಂದುಭಿಗಳು ನೋಳಿದವು. ದೇವತೆಗಳು ಜಯಕಾರವಾಡವನ್ನು ಕಂಡು ಜನರು ಬೆಕ್ಕಿಸಬಿರುತ್ತಾರು.

ರಾಜರು ಜ್ಯೂರ ಬಂದವರಿಂತೆ ಆಡ್ಡ ಬಿದ್ದರು. ರಾಣಿಯರು ಮಹ್ಯಾಳಾದಿದರು. ಪರಿಚಯರು ದೊಡ್ಡ ರೋಗ ಬಂದ ಎತ್ತಿನಂತೆ ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಹೊರಬಾಚಿದರು, ಬಾರುಕೊಂಡು ಹಿಡಿದವರು ವ್ಯೂಲಾರನ ಗೊರವರಿಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಬಡಿದು ಕೊಂಡರು. ಕರು ಸತ್ತ ಎವ್ಯಾಯಾಂತೆ ಯುವರಾಜರು ಅರಜಿದರು. ಜನಾಭಿಷೇಕವಾಗಿವಾಗ ಅಳಲವಾಗಿರುವ ಮಂದರವರ್ವತದಂತೆ ಅನಂತಮತಿ ನಿಶ್ಚಯಾಳಾಗಿದ್ದು. ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಂಬ ನೋಡಿ ನಗರದೇವತೆಗಳು ಅಕ್ಕೆಬಿರಿಯುವಂತೆ ನಿಶ್ಚಯಾಗಿದ್ದು.

“ಬಂದ ನೋವನ್ನೇಲ್ಲ ತಾಳ್ಳೆಯಿಂದ ನುಂಗಿಕೊಂಡು ಜಿನಸ್ಕ್ರಿನೆ ವಾಡುವ ಜ್ಯೋರಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದವರು ಯಾರಿರುವರು? ಏನೇ ಬಂದರೂ ಶಾಭವರಿಸಾವಾವನನ್ನು ಕಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುದ ಜಿನಾಗಮಜ್ಞಾರಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದವರು ಯಾರಿರುವರು? ಆಶೆ ಆವಿಷಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಧಾರ್ಮಿಕೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಮೇರೆನ ಜ್ಯೋರಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ವಿದ್ವಾನೆರಿರುವರೇ? ದೇಹ ನಕ್ಕರವೆಂದು ಬಿಡಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಧನ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲವೆಂದು ನಿಧಾರಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಪಾರಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತೃಜಿಸಿ ನಿರಂತರ ಸುಖ ಪಡೆಯುಬೇಕಾದರೆ ಜ್ಯೋರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯನೇ? ನೇರ್ವೈಕ್ಕೂ, ದೇವತೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಧನವನೇ ದಾರಿದ್ರ್ಯವೆಂದೂ ಅಜರಿಹುವ ದೊಡ್ಡ ಗಳಿಗೆ ಜ್ಯೋಸಲಾಗಿದೆ. ಕೆಲವರು ಬ್ರಹ್ಮರುವಾದಿದಿದೆ, ಕೆಲವರು ಯರ್ಹವನದ ಮದದಿಂದ ಕಾಳಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಇತ್ತೆ ಅನಂತಮತಯು ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಳಿಲ್ಲ!” ಎಂದು ದೇವದುಂದುಭಿಗಳು ನೋಳಿದವು. ದೇವತೆಗಳು ಜಯಕಾರವಾಡುತ್ತಾ ಅನಂತಮತಿಯ ಮೇಲೆ ಹೊವಿನಮಳಿಗಿದರು. ಇವರು ತನ್ನ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಇವರು ಅನಂತಮತಿಗೆ ಅಡ್ಡಿದ್ದ ಹೊರಟ್ಟಿಮೋದರು. ಈ ಪವಾಡವನ್ನು ಕಂಡು ಜನರು ಬೆಕ್ಕಿಸಬಿರುತ್ತಾರು.

ಮಹಾರಾಜನು ಇವಳ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಭಂಡಾರದ ಸಂಸಕ್ತನ್ನೇಲ್ಲ ಈಕೆಯು ಪಾದಕ್ಕಾಸಿಸಿದನು. ಅನಾಸಕ್ತೆಯಾದ ಅನಂತಮತಿಯು ಜ್ಯೋತಿಂಗದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನೊಳಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರೂ ಧಮಾರನುರಾಗಿಗಳಾಗಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಂದು ಕಿಲುಬಾಕಾಸನ್ನೂ ಮಹಿಟ್ಟಿದೆ ಅರಮನೆಯನ್ನು ತೊರೆದ್ದು.

ರಾಜಶ್ರೀಷ್ಟಿ ಜನೇಂದ್ರದತ್ತನು ಸ್ವಜನ ವಶ್ವಲನಾಗಿ ಅನಂತಮತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. “ನೀನು ನನಗೆ ತಾಯಿಗೆ ಸಮಾನ, ನಮ್ಮ ಮನೆತ್ತು ನೀನು ಸುಖವಾಗಿರು” ಎಂದು ಶ್ರೀಷ್ಟಿಯು ಪಾರ್ವತಿಸಿದನು. ಈಕೆಯು ನೇರವಾಗಿ ಜಿನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕವುಲಶ್ರೀ ಕಂತಿಯವರ ಬಳಿಗೆ ಕೊಂಡಳು. ತತ್ತಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನರೂಪಾದಕ್ಕು. ಜಿನಭಕ್ತರ ಪ್ರಣಿಕಳಿಗಳನ್ನು ಆಲಿಸಿದ್ದು. ನಾನಾ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಉತ್ತಾಪಕ್ಷಿಗಳಿಂದ ಪಾಲಿಸಿದ್ದು. ಅನಾಸಕ್ತಾಗಿ ಸದಾ ಜನೇಂದ್ರ ಸ್ವರಜೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ತರೂಪಾದಕ್ಕು. ಜನೇಂದ್ರದತ್ತನೂ ಇವನ ನುಡಿ

వచుదేవియుని, ఉల్లాన ఆర్జనో అరసియో ఆనంతమతియున్నా ఒబ్బ ఆయిఁకే
యీందే భావిసి భక్తి కొరిదారు.

ఆర్థించే భావిసి భక్తి తోరుయా. అత్కె చంపాకురదల్ని అనంతమితయిన్న కాణది శ్రీయదత్తునొ ఇవనె పుడది అంగముతియిల, బంధు బాంధపరు కంగాలాదరు. ఈశేయ రహస్యాలు అంగముతియిల, బంధు బాంధపరు కంగాలాదరు.

“జనస్తుచేయన్న సాభ్రమందింద మాడి, బంధుబలగవన్న కూడి కొండు, మంగళవాద్యగళు భోగించేయవాగా, బంగారద తోరణ కట్టి ధృజ పన్న కారిసి ఆనంతమతియ వివాహ మాడున పుష్టివన్న నాను తోలుకొండు బరలిల్ల. దినపూ ఇవళు బసదిగి హోగుత్తిద్దాలు. మునిగళిగి భక్తియింద పందిసి జనస్తుతి కాడుకీత్తిద్దాలు, మనిగి బందు మునిగళ ప్రవచనపన్న పందిసి జనస్తుతి కాడుకీత్తిద్దాలు. ఇంథ ముద్దగువరియన్న మత్తి ముద్దముద్దగు ఇవళు బగ్గె సుత్తిద్దాలు. ఇంథ ముద్దగువరియన్న మత్తి కండేనే ?” ఎందు అంగమతియు గోళాది ఆరెహుచ్చు ఇందశు. యావ బల్గ కండరూ అనంతమతియన్న కిట్టిద్దాలు. కమలగళన్న కండాగ అనంతమతియ కణ్ణగళన్న కండేయిన్న తీటిద్దాలు. జేనుగూడన్న కండాగ మగళ సోర్కుది యీందు భువేగోళు కిట్టిద్దాలు. గోళాదుత్తు లుద్దాసదల్లి ఇవళు తలిదశు.

ప్రియదక్తునూ తంగమతియాడూ హగలు రాత్రి మాగిన్నా లనుచూడు
మిదిదరు. ఆగ వరదక్తు ముసిగళు ఆగమిసి ఇవరన్ను సంక్లిశుతూ “దేవేంద్ర
నిగే పూవతనే వాడెన, ఇనన కైయాల్చి వజ్రాయుధమిరున్నదు, దేవతిగళు ఇవ
నిగి సేవకరు, స్వగ్రహే ఇవను నెలిసిరువ కొట్టి. ఇంథనిగే సాపు తప్పదిల్లి,
జక్కవత్తియు స్వభవవన్ను కేళువవరు, టేజిరు. దేవతిగళు ఈ జక్కవత్తిగే

పాదసేవకరాగుత్తారే, ఆరు ఖండగళు ఇవన అధినేదల్లిరుత్తనే, ఇవన గజ సేనే, ఇవన అక్కసేనే, ఇవన రాడవాస ఇవు లేక్కచే సిగదమ్మ దొడ్డువు. ఛీగిద్దు జిక్కపతి టూమన ముందే బాలబిజ్జలారను” ఎందు మునిగళు బాణం నశ్యరతెయిన్న వివంసిదరు. మునిగళ ప్రవచన కేళిదమేలే అనేత మతియ మూతాషితర సంకటి తగి తు.

స్త్రీయదక్కనిగే మంగళ ఆగలికే మాయఁడ గాయఁవాగిద్దితు. ఇవను సంకటి వన్ను తాళబారదే స్థు అ బదలావణీగాగి అయిలోభైగే బందు జీనదత్తసేప్పియు వునేయల్లి తంగిదను. వసుచేఎి ఇవన తంగి. తస్సు మంగళు కెళ్ళియాగిరు వుదన్ను వివరిసిదను. ఇదన్ను కేళి వసుచేఎియుల ఆనంకముతియ సద్గు ఇ గళన్న స్వర్షిసి గొళాదిదళు.

ମାରେନ୍ତିଯ ଦିନ ଶ୍ରୀଯାଦତ୍ତ ନୁ ଜୀନମୁଣ୍ଡରିକ୍ଷେ ଜିନଦଶ୍ଵରନକ୍ରାନ୍ତି ବଂଦୁ
ଅଂଗଳଦଲ୍ଲି ବିଜିନିଦ୍ଵୟ ରଂଗେଲୀଯାନ୍ତୁ କଂଦେନୁ. ସୁରତୁରାଗଳ ସାଲୁ, ମାରୀନ
ଗିଙ୍ଗଳ ଶମ୍ବନ୍ଧୁ, ଆରାଦ କମ୍ବଲ ଶରୋହର, ଅଳ୍ଲାଲୀଁ ଲତାକୁଞ୍ଜଗଳୁ, ଅଳ୍ଲାଲୀଁ
ବାବୁଟଗଳୁ, ହଣ୍ଡୀ ନିଂଦ ଜିଗିଦ ନୃତ୍ୟଗଳୁ, ଝନ୍ଦ୍ରପିନାନ, ହରିଚଂଦନଦ ଗୁଡ଼
ଗଳୁ, ସୁରଗିରାଗଳ ସାଲୁ, ହୋଇନିନମାଲୀଗଳୁ ଜପୁଗଳନ୍ତୁ କଳ୍ପିଗେ କଟିଛୁ ଵନ୍ତେ
ରଂଗେଲୀଯାନ୍ତୁ ଚିତ୍ରିତିରୁଥିବାନ୍ତୁ କଂଦୁ ଶ୍ରୀଯାଦତ୍ତ ନିରୀ ଏଇ ଚିତ୍ରାର ଆନନ୍ଦମନ୍ତର
ଯଦେ ଏହିକୁ. ଇଲ୍ଲେ ଏଲ୍ଲେନ୍ଦ୍ରୀ ନନ୍ଦୁ ମନଗଳୁ ଉରବେଇବୁ ଏମଦୁ ଲାଖିଦିନନୁ.
ନିଟ୍ଟୁ ପିରିବିଟ୍ଟୁନ୍ତୁ. ମନନ୍ଦ୍ରିନାଲ୍ଲି ପଂକ୍ତି ଲୁକ୍କେତୁ. କେବଳିଲି ଚିନ୍ତାକାର୍ଯ୍ୟ
ନାଦନୁ. କମ୍ବଲମୁଖିଯାନ୍ତୁ, କାମୁଦ ମନ୍ଦଗଜିଗମ୍ବେଯାନ୍ତୁ, ଆନନ୍ଦମନ୍ତର
ଯନ୍ତ୍ରୀ ମନଗଳନ୍ତୁ, ନେନେରୁଙ୍ଗାକୋ, ଗୋଇଲାକିଦିନନୁ.

వసుదేవియు ఆణ్ణ నన్ను సమాధానపడిశలు ప్రయత్నిసినాగ “ఇందు నాను మాడి బాటి, ఇందు నాను కాణుత్తిరువ రంగోలి ఇవేరడూ నన్ను మగళ క్షేపాడవన్ను నేనపిగే తరుత్తినే” ఎందు మత్తి ఇవను ఆక్రూను. వసు దేవియు దేవాలయందల్లిడ్ చుమారియన్న కరిసిదఱు. “ఇవళే నన్ను మగళు” ఎందు స్పృయదక్తును సంతసగించడను. మంచులొకపై క్యేగే బంధంతి ఇవను హింగి దను. అనుతమయిన్న తన్న తొదేయ మేలే కాబిసికొండు కేస్తే యన్న కచ్చిడను. బడవనిగే కొప్పరిగి హణ సిక్కుదంతి, తిరఁకనిగి రాజ్య సిక్కు దంతి ఇవనిగే ఆనందపాలింకు.

“ಕವಲಾನನೇ, ನಿನ್ನನ್ನ ಕಂಡು ನನ್ನ ಸೋವು ಮಾಯವಾಯಿತು. ಈ ತನಕ ನಿನ್ನನ್ನ ಕಾಣದೆ ನಾನು ಕೊತ್ತ ಕೊತ್ತ ಕುದಿದು ಹೋಗಿದೆನು. ಮಗಳೇ, ನಿನಿಲ್ಲದೆ ವನ್ನೆ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಸುಡುಗಾಡಾಗಿದೆತು. ಸಂಕಟವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ನಾನು ಬಾರಷ್ಯೇ ತೊರೆದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದಿನು” ಎಂದು ಇವನು ತಾನು ಪಟ್ಟ ಪಾಡನ್ನು

ಮನಮುಟ್ಟಿವಂತೆ ಬಳ್ಳಿ ನಿರನ್ನ. ಅನಂತವನ್ತಿಯೂ ನೊಂದು ಕಂಬಿ ಶೋಕತ್ವ ತಾನು ಪಟ್ಟಿ ಬವಣಿಯನ್ನೇಲ್ಲ ತಂಡಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದಳು. “ಎಂತೆಂಥ ಅಪತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ನಿಂತು ಬಿದಿರಗಂಟನ್ನು ಕಡಿಯುವಂತೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿರುವೆಯಲ್ಲ! ಈ ಆಪತ್ತಿಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಬದುಕಿರುವೆಯಲ್ಲ! ಮಗಳೇ, ನಿನ್ನ ಪುಣಿಕ್ಕೆ ಎಣಿಯುಂಬೀ?” ಎಂದು ಮಗಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನವಹಿಸಿ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಜಿನಪ್ರಾಣಿ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಏಳಿಂಟು ದಿವಸ ಕಳೆದನಂತರ ಸ್ತಿರುದ್ದತ್ತನು ಮಗಳ ಮನವೆ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಸೋರ್ದರಳಿಯನಾದ ಶ್ರತಾಗರಿಸಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ನಿಧರಿಸಿದನು. ಬಂಧುಬಾಂಧವರನ್ನು ಅವಸರವಾಗಿ ಕರೆಸಿಕೊಂಡನು. ವಿವಾಹವನುಂಟಿರುವ ಮಾಡಿಸಿದನು; ತಲ್ಲಿರುತ್ತೋರಣಗಳಿಂದ ಖಂಗರಿಸಿದನು. ರೇಷ್ಯೇಯ ದ್ವಾರಾ ಜಗಳನ್ನು ಹಾಡಿಸಿದನು. ಮನೆಯು ಉದ್ದೇಶಲದಲ್ಲಿ ಮುತ್ತಿನಾರಾಗಳನ್ನು ಇಳಬಿಟ್ಟಿನು. ಮನೆಯು ಅವರಳಿದಲ್ಲಿ ಹೋಸ ಹೊಸ ರಂಗನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು. ಜಿನಾಭಿವೇಕಕ್ಕಾಗಿ ಕಬ್ಬಿನ ಹಾಲು, ಮೋಸರು, ತುಪ್ಪ ಇವುಗಳಿಂದ ಭತ್ತಿರುವಾಗಿದ್ದ ಗಡಿಗಳ ಸಮೂಹ ಕಂಗಳಿಗಿತು. ಬಂಧುಬಾಂಧವರಿಗೆ ಮನ್ನು ಇವಾಡಲು ಪಟ್ಟಿಸಿತ್ತಾಂಬರ ಗುಪ್ತೇಗುಪ್ತೇಯಾಗಿ ದ್ವಿತು. ಬಡವರಿಗೆ ಹೆಂಡಲು ಬಿನ್ನುದ ನಾಣ್ಯವನ್ನು ರಾತಿಮಾಡಿದ್ದರು.

ಈ ಸಂಭ್ರಮ ಮತ್ತು ಸಡಗರವನ್ನು ಕಂಡು ಅನಂತವನ್ತಿ ಬೆರಗಾದಳು. ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಈ ಸಂಭ್ರಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಬೆಂಗಿಂಡಳು.

“ಮಗಳೇ, ಕವಿಗಳು ಕೊಂಡಾಡುವಂತೆ, ಅದರೋವಚಾರ ಕಂಡು ಬಂಧುಗಳು ಸಂತೋಷವಹಿಸಿದ್ದಂತೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಮನವೆ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಸ್ತಿರುದ್ದತ್ತನು ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದು ನಿವರಿಸಿದನು.

“ಅಪ್ಪಾಜೀ, ಜಿನೇಂದ್ರಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ, ಜಿನಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ನಿಂಬೇ ನನಗೆ ವರದತ್ತ ಭಂತ್ಯಾರಕರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ಪ್ರತವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿರುವಿರಿ! ಅದನ್ನು ಮರಿಯಬಹುದೇ? ನಾನು ಬಲವಂತಕಾಳ್ಳಿ ಪ್ರತ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿ. ಮನಸಾರೆ ಪ್ರತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಅಂಥ ಪ್ರತವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಿಡಲಿ?”

ಮಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ನೊಂಟ ಮುರಿದಂತಾಯಿತು. “ಬೆಷ್ಟೆ, ನಾನು ಅಂದು ಹುಡುಗಾಟಿಕಾಳ್ಳಿ ಮುಸಿಗಳ ಬಳಿ ಈ ಪ್ರತ ಕೊಡಿಸಿದ್ದು. ಅದನ್ನು ನಿಜ ವೆಂದೇ ನಿಂತು ನಂಬಿರುವೆಯಲ್ಲ. ನಿನ್ನಂಥ ದಡ್ಡಿ ಇನ್ನಾಂ ರಿಂದರು? ಎಂದು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದನು.

“ತಿರುಕೆನಿಗೆ ನಿಧಿ ನಿಕ್ಕಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಅಲಪ್ಪವಾಡಿ ಹೋಡರಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಭರವಿಂದಿರಾದ ಮಾನವನಿಗೆ ಧರ್ಮವು ತಾನಾಗೇ ದೊರೆತಾಗ ಸುಖ ದೊರೆಯುವುದೇ? ಕುರುಡನಿಗೆ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯದಿಂದ ಕಣ್ಣ ಬಂದಂತೆ ಸದ ಮರ್ವವು ಹೇಗೋ ನಿಕ್ಕಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಅಸರಿಸದವನೇ ಗಾಂಧನಿಂಬುವೇ? ಧರ್ಮದಿಂದ ಕೃಷ್ಣಲ್ಯಾ ಲಭಿಸುವುದು. ಅಧರ್ಮದಿಂದ ಸರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು. ಸಂಸಾರಸುಖ ನಶ್ವರವೆಂಬುದನ್ನು ನಿಂತು

ಬಲ್ಲಿರಿ. ನನ್ನ ಹೇಳಿನ ನೋಹದಿಂದ ನಿಂತು ಧರ್ಮವನ್ನು ಮರಿಯುತ್ತಿರುವಿರಿ ಎಂದು ಅನಂತಮತಿ ತನ್ನ ಮನದುವೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದಳು.

“ಮಾಡಿನ ಮಗಳೇ, ನಿಂತು ನವರತ್ನಗಳಿಂದಲೇ ಜಿನಾಲಯವನ್ನು ಮಾಡಿಸು. ಜಿನಮುಂದಿರಗಳಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಕಲಿಕಳನ್ನು ಹಾಕಿಸು. ಮುನಿ ಸಮಾಂತರಕ್ಕೆ ಪಡ್ಡೆಯಲ್ಲಿವಾದ ಆಹಾರ ದಾನ ಮಾಡು. ಆದರೆ ಮನದುವೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬೇಡನೆನ್ನು ಬೇದ.”

“ತಂದೆಯೇ, ನಿಂತು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲವೂ ಪುಣ್ಯಪ್ರದವಾದುದೇ. ಅವನನ್ನು ಮಾಡೋಣ. ಆದರೆ ಹಿಡಿದ ಪ್ರತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡಲಾರೆನು” ಎಂದು ಅನಂತಮತಿ ಕೊನೆಯ ನಿಧಾರ ತಿಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರು.

“ಮಾನು, ಹಿಡಿವಾಡಬಾರದು. ಮೂಳುಖಾಗಿ ಹಿಡಿದ ಪಟ್ಟನ್ನೇ ಹಿಡಿಯಬೇಡ. ನಿಂತು ಕೂಸಾಗಿದಾಂಡಿಗ ವಿನೋದಕಾಗಿ ಪ್ರತ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಮನಿತು ಮನದುವೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೋಳಿ” ಎಂದು ಭಾವಿ ಮಾನವಾದ ಜಿನೇಂದ್ರದ್ದತ್ತನೂ ಭಾವಿ ಆತ್ಮಯಾದ ವಸುದೇವಿಯೂ ಅನಂತಮತಿಗೆ ಬುದ್ಧಿವಾದ ದೇಹಿದರು.

“ಇದು ಸಾರ, ಇದು ಅಸಾರ ಎಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ವಿನೇಕವಿಂದ ಕೃಗೋಂದ ಪ್ರತವನ್ನು ವಿನಾಕಾರಣ ಬಿಡಬಹುದೇ? ದ್ವಾರ ಪ್ರತವನ್ನು ನಾನು ಉದ ಹಿಡಿದ ಹಾಗೆ ಹಿಡಿಯುವೆನು” ಎಂದು ಇವಳಿ ದ್ವಾರಂಕಲ್ಪನನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದಳು.

ಹಿರಿಯರನ್ನು ಅನಂತಮತಿ ಬಿಸ್ಪಿ ಜಿನ ಪುಜಾನಂತರ ವರದತ್ತ ಭಟ್ಟಾರಕ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಕಂತಿಯವರಿಂದ ಆಯ್ಯಿಕೆಯ ದೀಕ್ಕೆ ಪಡೆದಳು. ಇವಳಿ ಕಣಸಿನಲ್ಲಿ ಲೌಕಿಕ ಸುಖಕ್ಕೆ ಎಳಗಳಿಲ್ಲ. ಸದಾಕಾಲ ಮನದಲ್ಲಿ ಜಿನೇಂದ್ರನನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಸಿಕೊಂಡು ಭಾವವ್ಯಾಧಿ ಮಾಡಿದಳು. ಹರಿಷಂಗಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಹೆದರದೆ ತರನೆಸಿದಳು. ಕಷ್ಟಜ್ಞರಿಂದ ಮಿಥ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಸದಾ ದೂರವಿಟ್ಟಳು. ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಒಡಿಸಿದಳು. ಜಿನಾಗಮಗಳನ್ನು ಒಡಿಕೊಂಡಳು. ಕರ್ಮದ ಉಬ್ಬರವಿಲಿಗಳನ್ನು ಆಧರವಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಜ್ಯೇಷ್ಠ ಕಲಾಕಾರಪುರಾಣ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತಾ ಧರ್ಮ ಧ್ಯಾನವೆಸಿದಳು.

ಕರ್ಮರಾಜನ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಗದಂತೆ ಮಲಧಾರಿಯಾಗಿ ದೇಹವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಳು. ನಾನೇ ಬೀರೆ, ದೇಹವೇ ಬೀರೆ ಎಂಬ ನಿಶ್ಚಯ ದ್ವಾರಿಸುವನ್ನು ಸೆಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೋರಿದಳು. ದೇಹವನ್ನು ಅಲಪ್ಪಮಾಡಿ ಕೈಪಲ್ಪಿದ ಕಡೆ ಕಣ್ಣ ಟ್ರಿಳು. ಉಪವಾಸಗಳಿಂದ ದೇಹವನ್ನು ಸವೆಸಿದಳು. ತವಸೆಸಗುತ್ತು ಶುಭ ಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಿ ಅನಂತಮತಿಯು ಸಮಾಧಿಧಿಯಿಂದ ದೇಹತ್ವಾಗ ಮಾಡಿದಳು. ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಹಸ್ರಾರ್ಥ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಇವಳಿ ಸುಕಾಂತವೆಂಬ ಮಹತ್ತರ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದಳು. ಹದಿನೆಂಟು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಅಯಂತ್ಸು ಲಭಿಸಿತು.

ರನ್ನು, ಕೊಲೆಸಾತಕರನ್ನು ದುರ್ವಸ್ಯಸನಿಗಳನ್ನು, ಕಳ್ಳರನ್ನು, ಯೂರೋ ನೆಂಬರು, ಲೋಕಿದಲ್ಲಿ ಪಾಪನ್ನು ಸಹಿಸಿದವರನ್ನು ಧರ್ಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಸೀರಿಸಂತೆ ಖಚುವಾಡುವರನ್ನು ಲೋಕ ಮೆಚ್ಚಿ ರಾಧಿ ಹೆಗಳುವುದು. ಧರ್ಮಕ್ಕಾಂತ ವಿಗಿಳಾದು ಯಾವುದಿದೆ? ಧರ್ಮವು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ನೀಡಿದರೆ ಅತ್ಯಾಧಿಕಾರ (ಪಾಪವು) ಜೀವಿಗಳನ್ನು ನೆರೆಕ್ಕಾನ್ನು ತಿರುಗ್ಗಿಗೂ ಎಳೆದೊಯ್ದು ಪ್ರಾಯದು.

ಸಮೃದ್ಧಿಗ್ರಾಮಾದ ಹೊಲೆಯರನ್ನು ಲೋಕ ಮೆಚ್ಚುವುದು. ಅದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಗಿಂತ ಆಚರಣೆಯೇ ಮಿಗಿಲಾದುದು. ಸತ್ಯಲದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿಯೂ ದುರ್ವಸ್ಯಸನಿಯಾದವ ನನ್ನು ಯಾರು ಗೌರವಿಸುವರು? ಚಾರಿತ್ರಣನ್ನು ರಸ್ತೀಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಸದ್ಗುರುವೇನಿಸುವುದು. ನಾನವ ಕುಲನೆಲ್ಲ ಒಂದೇ, ನಾನವರಲ್ಲಿ ಕೇಳು ಮೇಲು ಎಂಬುದಿಲ್ಲ. ಶುದ್ಧಿ ಚಾರಿತ್ರಣವು ವಿಸ್ತರಿಸಿದರೆ, ದುರೂಹಾಗಳು ಕೀರಾತರೆಸಿದರು. ಧರ್ಮವು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಗುಣವಂತಿಗೆ ಸದ್ಗುರು ರುಚಿಸುವುದು. ದುರ್ವಸ್ಯಸನಿಗಳಿಗೆ ಧರ್ಮವು ರುಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂದೇಹಪಡದೆ ಸದ್ಗುರುದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾದವರು ಸುಖಿಗಳಾಗುವರು.

ಸಸಿ ಬೆಕ್ಕಿದು ಹೆಮ್ಮೆರವಾಗಿ ಫಲ ನೀಡುವಂತೆ ಕಾವ್ಯದುರ್ವಾ ಕ್ರಮವಾಗಿ ವ್ಯಧಿಯಾಗಿ ಸತ್ಯಲ ನೀಡುವುದು. ಸದ್ಗುರುವಿಯು ಅಸರಂಜಿಯಂತಿರುವನು. ಬೆಳ್ಳಿದಂತೆ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅಳಲನಾಗಿರುವನು. ತಪಸ್ಯಿಯಂತೆ ದಯಾಕರನಾಗಿವನು. ಪ್ರತಿಘಳಾವೇಕ್ಕಿಯಂತ ದಾನವಾಗಿದರೆ ಅದು ನಂಬಿಗೆ ಕೊಡುವ ಮುಯ್ಯಾ ಎನಿಸುವುದು.

ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆಂತ ಮಿಗಿಲಾದುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯೇ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ತಾಯಿ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಘಳ ಬಯಸದೆ ಪಾಡುವ ದಾನವು ಮುಂದೆ ಅಕ್ಕೆಯ ಸುಖ ನೀಡುವುದು” ಎಂದು ಸೌಧನೇರ್ಣಂದ್ರನಃ ಪ್ರವಚನ ನೀಡಿದನು.

“ರಾಜ್ಯ ಭದ್ರವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಜತುರಂಗಸೇನೆ ಸಜ್ಜಾಗಿರಬೇಕು. ಮುಂತಾರ್ಲೋಜನಿಗೆ ಜತುರೋಪಾಯಗಳಿರಬೇಕು (ಸಾಮ, ಭೀಧ, ದಾನ, ದಂಡ). ದಾನವೂ ಜತುಮುಖವಾದುದು (ಆಹಾರ-ಅಭಯ-ಪೈಷಧಿ-ಕಾಸ್ತ್ರ ದಾನಗಳು). ವೋಕ್ಕುಲಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬಲಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದೆ ಶಾಸ್ತ್ರದಾನ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಶಾಸ್ತ್ರಭಾಷಣ ನಾಡಿದರೆ ಮನಸ್ಸು ನಿಮ್ಮಲಭಾಗವುದು, ಬುಧಿ ಹರಿತವಾಗುವುದು. ಶಂಖಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಪಾಪ ಕೊಳ್ಳಬೇಗಾಗುವುದು. ಪಾನವಿನೋಜನೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕೈನಲ್ಪು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೃಪಾಕಟ್ಟಾಕ್ಷರದೆಯುವುದು ಸಂಖ್ಯಾವಾಗುವುದು. ಅನ್ನದಾನದ ಮಹಿಮೆಗೆ ಇತಿನಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಮಹಾವಾಸಿಗೆ ಹುಂಡೆ ಶ್ರೀವೇಣನು ಆಹಾರದಾನವಾದಿದ್ದಂದ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೇ ಕಾಂತಿ ತೀಥಂಕರನಾದನು. ಅದರಿಂದ ಅನ್ನದಾನವೂ ಶ್ರೀಷ್ಟವಾದುದೇ. ಜೀವಕೋಪೀಯೆಂಬು ನನ್ನ ಬಳಗನೇ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಶ್ರೀರೀಯಂದ ಸುರಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಅಭಯದಾನವಾದಿ ರುಕ್ಷಿಣಿಯು ಸದ್ಗುರಿ ಪಡೆದಳು. ಆ ಜಾತಿ ಈ

ದಿಗಂಬರ ದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿವರ್ಯ ಹೆಳಗನ್ನುದಲ್ಲಿ ಚಂಪುರೂಪವಾಗಿ ಬಿಕ್ತಿರಿಂದ ಧರ್ಮಾವೃತ ಮಹಾಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅನಾಸಕ್ತಿ ಅನಂತಮತಿ ನ್ಯಾತ್ತಾಂತವನನ್ನು ನಿಷ್ಠಾಂತಿಗೆ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದನ್ನು ‘ಜಕ್ಕೆಲ್ಪ್ರೀ’ ಎಂಬ ಪಕ್ಷಿಹಾಸಿಕ ಕಾದಂ ಬಿಂಬಿ ದಜನಾಕಾರರಾದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯಾಗಾಗಿ ತಳಗನ್ನುದಲ್ಲಿ ಗದ್ಯ ಬಿಂಬಿ ದಜನಾಕಾರರಾದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯಾಗಾಗಿ ತಳಗನ್ನುದಲ್ಲಿ ಗದ್ಯ ರೂಪವಾಗಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವನು(ಮಂಜುಸೇನು ಆಶ್ವಾಸ)29-12-1994.

ಮುನಿಭಕ್ತ ಬದ್ದಾಯನ—ಪತಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರಭಾವತಿ

(ನಿರ್ವಚಿತಕ್ಕಿಗೆ ಪಾಠದಿ)

ಇಂದ್ರ ಕಚ್ಚದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜಧಾನಿ ರೌರವಪುರ. ಇಲ್ಲಿ ಮಹಾಮಾಂಡಲೀಕನಾಗಿದ್ದ ಒದ್ದಾಯನನು ರಾಜನಾಗಿವ್ಯಾಪ್ತಿ. ಇವನು ಶರಣಾಗತ ನಾಜುಪಂಚರನಾಗಿದ್ದನು. ಶತ್ರುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ರಾಜನಾಗಿವ್ಯಾಪ್ತಿ. ಇವನು ಮುಂದೆ ಸೆನತ್ತುನೂರ ಜಕ್ಕೆವರ್ತಿಯೂ ಸಿಳ್ಳಿಲಾರನು. ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತ. ಇವನು ಮುಂದೆ ಸೆನತ್ತುನೂರ ಜಕ್ಕೆವರ್ತಿಯೂ ಸಿಳ್ಳಿಲಾರನು. ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತ. ಇವನು ಮುಂದೆ ಸೆನತ್ತುನೂರ ಜಕ್ಕೆವರ್ತಿಯೂ ಸಿಳ್ಳಿಲಾರನು. ಪ್ರಸ್ತಾಫವು ದಾನ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಗಾಗಿ ಸಿಳ್ಳಿತ್ತುನಾಗಿದ್ದನು. ಪ್ರಸ್ತಾಫವು ದಾನ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಗಾಗಿ ಸಿಳ್ಳಿತ್ತುನಾಗಿದ್ದನು. ಸಾದ ಶ್ರೀಯಾಂಧನ್ನು ಒದ್ದಾಯನನ್ನು ಜತುವಿರ್ಧಿ ದಾನದ ಮುಂದೆ ಏನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇವನು ಸ್ವಿಯತಮೇ ಪ್ರಭಾವತಿ.

ಗುಣವಂತಿಯಾದ ಪ್ರಭಾವವಿರ್ಧಿಯಾದ ಶಚಿಯೂ ಮುಂಕಾಗುವಳು. ಜನಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇವಕ್ಕು ರೋಹಿಣಿಗೆ ಮುಮ್ಮುಡಿಯಾಗಿದ್ದಾಗು. ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇವಕ್ಕು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಯಾವುದ್ದಾಯಾಗಿದ್ದಾಗು. ರೋಹಿಣಿಗೆ ಮುಮ್ಮುಡಿಯಾಗಿದ್ದಾಗು. ಶಿಲ್ಬಿಲದಲ್ಲಿ ಸಿಳ್ಳಿತ್ತುನಾಗಿದ್ದಾಗು. ಶಿಲ್ಬಿಲದಲ್ಲಿ ಸಿಳ್ಳಿತ್ತುನಾಗಿದ್ದಾಗು. ಒಂದು ವಾಲು ವಾಲು.

ಒಮ್ಮೆ ಸೌಧರ್ಮ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸೌಧರ್ಮೇಂದ್ರಯನು ಒಡ್ಡೊಂಗಡಲ್ಲಿದ್ದನು. ದೇವಾಂಗನೇಯರು ಇವನಿಗೆ ಕಾಮವರ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುರಂಗನೇಯರು ಸಂಗೀತದೇವಾಂಗನೇಯರು ಇವನಿಗೆ ಮುನಿವರ್ಯ ದೇವತಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಸಮಸ್ತ ದೇವತಿಗಳೂ ಸುರೇಂದ್ರನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ಪಂದಿಸುತ್ತಾರು ಮನ್ಯಾದುದ್ದಾಯಾದ ಜನಧರ್ಮವು ಕೈನಲ್ಪು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಂಗಳಸೂತ್ರ “ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಜೀವನಿತಕಾರಿಯಾದ ಜನಧರ್ಮವು ಕೈನಲ್ಪು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಂಗಳಸೂತ್ರ ವಾಗಿದೆ. ತಾವು ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಕುಂತು ಪ್ರವಚನ ನೀಡಬೇಕು” ಎಂದು ವಾರ್ಥಿಸಿದರು.

“ಜೀವಕೋಪಿಗೆ ಸದ್ಗುರುವೇ ಶರಣಾಗಿದೆ. ಅನ್ಯವಿವರ್ಯಗಳು ಎಂಬಿಗೂ ಹಿತ ಪಾದನಾದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಂತರು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕು. ಸುಳ್ಳಾಗಾರವಾದುದ್ದಾ. ಅದರಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಂತರು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿದ್ದಾಗಿದೆಯಾಗಿ ಹಿತ ಪಾದನಾದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಂತರು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕು. ಸುರಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಅಭಯದಾನವಾದಿ ರುಕ್ಷಿಣಿಯು ಸದ್ಗುರಿ ಪಡೆದಳು. ಆ ಜಾತಿ ಈ

ಜಾತಿಯನ್ನದೆ ಎಲ್ಲ ಜಾಡಿಯವರಿಗೂ ಚೈಪಣಿದಾನ ನೂಡಬೇಕು. ವಿಷ್ಣುವು ಒಬ್ಬ ಮುನಿಗೆ ಶಾಯಿಲೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಮುನಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೂ ತಾರದೆ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಚೈಪಣಿ ವನ್ನು ಬೆರಿಸಿ ಶೃಂಕ್ರಾನೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಇನನಿಗೆ ಭಾವಿ ಶಿಥಿಂಕರನಾಗುವ ಪುಣ್ಯ ಲಭಿಸಿತು. ಅರೋಗ್ಯ, ಆಯಾಸ್, ಕೀರ್ತಿ, ಚೈದಾರ್ಥ, ತೇಜಸ್ಸು ಬಿಂಬಿಸುವವರು ಮೊದಲು ಜತ್ತುರ್ವಾಧ ದಾನಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಶುಲಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ನೂಡಬೇಕು” ಎಂದು ಸೌಧವೇಂದ್ರನು ದಾಖಲೆ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು.

“ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾತ್ಮರ್ವಾ ಅಸ್ಯ ಪದದೇ ಇರುವುದನ್ನು ನಿರ್ವಚಿಕೆತ್ಸೆ ಯೆನ್ನುವರು. ಇದು ಗುಣ ಸಾಮಾಜಿಕಸೇನಿಸುವುದು. ಭರತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಲಿಕಾಲದ ಪ್ರಭಾವಾದಿಂದ ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಸ್ತೀತಿಸುವವರು ತಗ್ಗಿತ್ತಿರುವರು. ಗುಣಹಿನರೇ ಅಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯರಾಗುತ್ತಿರುವರು. ಈಗಲೂ ನಿರ್ವಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂಬ ಮೂರನೆಯು ಅಂಗದಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಪದೆದವರು ಭೂತವಿಂದದಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಇರುವರೇ? ” ಎಂದು ಕೆಲವು ದೇವತೆಗಳು ಕುತ್ತಿರಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು.

“ಭರತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಯನನೆಂಬ ಮಹಾರಾಜನಿರುವನು. ಇವನು ನಿರ್ವಚಿಕಿತ್ಸೆಯಲ್ಲಿ ಸೀವಾ ಪುರಾಣಾಗಿರುವನು” ಎಂದು ಸೌಧವೇಂದ್ರನು ಪುಲಕಿತನಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

“ಭೂತವಿಂದದಲ್ಲಿ ಈಗ ಪಾಷಿಗಳದೇ ಕಾರುಬಾರು. ಆದರೆ ದೇವೇಂದ್ರನೂ ಎಂದೂ ಸಂಪಿಯನ್ನು ನುಡಿಯಲಾರನು. ಭಾರತೀಯರು ಧರ್ಮಬಾಧಿರಾಗುತ್ತಿರುವರು. ದುರ್ವಾಗಿಗಳಾಗುತ್ತಿರುವರು. ದೀಪ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಗಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೇವೇಂದ್ರನ ಮಾತನ್ನು ಪರಿಶ್ವಿಸಿ ನೋಡಬೇಕು” ಎಂದು ವಾಮದೇವನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಹೊರಟು ರೋರವನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯು ರೂಪ ಧರಿಸಿದನು.

ಇವನು ಎಲುಬಿನ ಗೂಡಾಗಿದ್ದನು. ಎರಡೂ ಕಣ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಸದಾ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಗೂಸು ಬೆಳ್ಳಿನ ಇವನ ಮೈತ್ಯಂಬ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಗಾಯಗಳು, ಕೇವು ರಕ್ತವಿಶ್ವಾಗಿ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಬದ್ದೆಯಾಗಿ ಕೂರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕೆವಿಗಳಿರಡಿಲ್ಲಾ ಕೇವು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕುಂಟಿಕೊಂಡು ಸಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಮೈಕಂಡಿ ಕುಂದಿದಿತು. ಇವನ ಕ್ಯಾಕಾಲಾಗಳಲ್ಲಿ ತೊನ್ನು ವ್ಯಾಸಿಸಿದಿತು. ಬೆರಳುಗಳು ಮುರಂಪಿದ್ದವು. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಪಿಚಕಾರಿಯಂತೆ ರಸಿಕೆ, ಬಿನ್ಮಾತ್ಮಿದಿತು. ಒಂಟಿಯ ಕತ್ತು. ಬಾಯಿಲ್ಲಾ ಸಿಂಭ ಸೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅನೇಕುಳಿದ ನೆಟ್ಟಿಗೆಯಂತೆ ಮೂರು ಅಪ್ಪಜ್ಞ ಯಾಗಿದ್ದಿತು. ನರಭೂಮಿಯ ಕೆರಿಯಂತೆ ಬಿರುಕುಬಿಟ್ಟು ಗಳು. ಬೇತಾಳನ ಹಾಗೆ ಬಿಸ್ತಿಗೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡ ಹೊಟ್ಟೆ. ಅಮೇಧ್ಯಾದ ಗುಣಿಯಂತೆ ದುರ್ವಾತ ಬಡಿಯಂತೆ ಹುಣ್ಣಿಗೆ. ಸದಾಕೆಮುಂದ ಪದುಸಿರು, ಬೆರಳ್ಳಿದ ಕ್ಯಾಕಾಲನ್ನು ಗಳು. ಮೂಲೋಕದ ಹೊಲನ್ನು

ಈ ಮಾರ್ಯಾ ತಪಸ್ಯಿಯು ರೋರವನಗರದಲ್ಲಿ ಚರಿಗಿಗೆ (ಆಹಾರಕ್ಕೆ) ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಇವನನ್ನು ಕಂಡವರೆಲ್ಲರೂ ಜಂತುಹುಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದವರಂತೆ ಬಿಂಬಿಸಿ ಬಿಡಿದರು. ಬಯಕೆ ಬಂದ ಬಶರಿಯಂತೆ ಉಗುಳಿದರು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಗು ಹಾಕುವವರಂತೆ ಜನ ಮೂರುಗು ಮುಖ್ಯಕೊಂಡರು. ಹೊಡೆಯ ಗಡ್ಡೆಯಂತೆ ತಲೆಯನ್ನು ಅಲಾಳಿಸಿದರು. ಅಲ್ಯಂಗನನ್ನು ಕಂಡ ಆತ್ಮಯಂತೆ ಮಾರ್ಯಾದರು. ದಾಳಿಗೆ ಸ್ವಾಸ್ಥಿಸಿದವರಂತೆ ಜನ ಹೆನ್ನಿಟ್ಟಿದರು. ಮುದಿ ನಿಟ್ಟಿನನ್ನು ಕಂಡ ವೇತ್ತಿಯಂತೆ ಜನ ತಲೆಮಾರಿಸಿಕೊಂಡರು. ರೋಗಿಯಾದ ಮುದುಕನನ್ನು ಉಪಜರಿಸುವ ಯುವತಿಯಂತೆ ಅಸ್ಯವಟ್ಟರು. ಮುನಿಯು ದುರ್ವಾಸನೆ ತಾಳಾರದಿಂದ ಬಟ್ಟಿಯೋಳಿಸಿ ಹಾಬಿನಂತೆ ಬದ್ದಾಡಿದರು.

“ಈ ತೊನ್ನನು ಏಕೆ ದಿಗಂಬರನಾದನೋ? ಈ ಕೊಳಕನಿಗೆ ಯಾರು ತಾನೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆಹಾರ ನೀಡುವರು? ” ಎಂದು ಕೆಲವರು ನುಡಿಯುತ್ತಾ ದೂರವಾದರು.

‘ಶರೀರವೆಲ್ಲ ಕುಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಕ್ಯಾಕಾಲನ ಬೆರಳುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇವನನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ದೂರವಾಗಿನೆ. ಇನ್ನೂ ಈ ರೋಗದ ಮುದ್ದೆಗೆ ಬದುಕುವಾಸೆಯೆಯಿಂದು! ’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಆಸ್ಯ ಹಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೆಯಾದರು.

‘ಇಂಥವರು ಬೇಗ ಸಾಯುವುದು ಮೇಲು. ನೀರಿಗೆ ಬಿಮ್ಮ ಸಾಯಲಿ. ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾರಿ ಸಾಯಲಿ. ಬೇಗ ಸತ್ತು ವೀರನಂತೆ ಈ ದುಃಖಿಂದ ಶಾರಾಗಲಿ’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ವಟಿಗಾಟ್ಟಿದರು.

‘ಭವರೋಗಿಗಳ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಕ್ಕಿಸುತ್ತಿರುವರು’ ಎಂದು ಕಷಟ ಮುನಿ ತನ್ನಾಳಗೆ ನಸುನಗುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ಹೊರಟಿನು.

‘ತೊನ್ನ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಹಸಿವು, ನೀರಿಕಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು. ಈ ಮುನಿಯು ಎಲ್ಲ ಪರೀಪತೆಗಳನ್ನು ಸಹನೆಯಿಂದ ಸಹಿಸುತ್ತಾ ಕೃತಾರ್ಥನಾಗಿರುವನು’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಸೋಜಿಗ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಾಗ ‘ಇವರಿಗೆ ಕರ್ಮ ಉಪಕರ್ಮವಾಗಿದೆ’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಮುನಿಯು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು.

‘ಒಂದು ಕುರು ಎದ್ದರೆ ನಾವು ಸಹಿಸಲಾರಿವು. ನೈಯೆಲ್ಲ ಕುರುವಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ಮುನಿ ಹೇಗೆ ಸಹಿಸುತ್ತಿರುವನೇಂ? ’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಮರುಕೆಗೊಂಡಿ ತಗಿದೆ. ಇವರು ದೇವಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊಗುವರು’ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುನಿಯು ಕುಭವನ್ನು ಹಾರ್ಡಿಸಿದನು.

‘ಈ ರೋಗಕ್ಕೆ ಈ ಮುನಿ ಹೆದರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ಕೊಳಿರೆಂದು ಹೆಳ್ಳುಕೊಂಡು ಯಾರನ್ನೂ ಇವನ ಬೇಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಜನಕಾಸ್ತುದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಚಾಚಿತಪಡ್ಡಿದೆ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಇವನ ವೀರವ್ಯತಿ ಅಸ್ಯಕ್ರಮಾದಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದು ಕೆಲವರು

ಮಹಿಂ ಮೇರೆ ಬೆರಳಪ್ಪಿಕೊಂಡುದನ್ನು ಕಂಡು ‘ಧರ್ಮಾರ್ಥನಾಗಳು ಇರುವೆ ದೆಯೇ ಸ್ತುಗ್ರಿ’ ಎಂದು ಈ ಮುನಿ ಭಾವಿಸಿದನು.

‘ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಕುಪ್ತಿರೋಗಿಗಳನ್ನು ನಾನು ಎವೇಷ್ಟೀ ಸಾರಿ ನೀಡಿರುವೆನು. ಆದರೆ ಈ ನೀಡನ ದೇವವೇ ಕರಿಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥವನನ್ನು ನಾನು ಎಂದೂ ಕಾಣುವು.

‘ಮುನಿಗಳು ರೋಗಕ್ಕೂ ಮದ್ದನ್ನು ನಾಡಿದೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸುವರು. ದೇಹದ ಮೊಹನನ್ನು ತೊರೆದ ಇವರು ಮರಣವನ್ನೇ ಮಹಾನವೀ ಎಂದು ಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಅಶೀಗಳನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸುವರು’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡು ಕವಟಿ ಮುನಿ ತನ್ನ ಲೀಲೆ ನೇಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.

‘ಈ ಮುನಿ ನಮ್ಮ ಉರಣನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೂ ಇವನ ದೇಹದ ದುರ್ಬಾಗೆ ನೇಯು ಆರುತ್ತಿಂಗಳ ತನಕ ಉರಣನ್ನು ಕಾಡುದಿರು’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ನಕ್ಕರು.

‘ಜಿನಮುನಿಗಳಿಗೆ ಶ್ರಾವಕರು ಮಾನಸಾರೆ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಅಹಾರವನ್ನು ನೀಡುವರು. ಹೆಚ್ಚಿ ಬಾಕನಾದ ಇವನು ಪ್ರಷ್ಣಾಖಾದ ಕವಳಕ್ಕಾಗೇ ದಿಗುಬರ ಮುನಿಯ ವೇಷ ಕಟ್ಟಿರುವನು’ ಎಂದು ಕೆಲವರು ತೀವ್ರಾರ್ಥ ಹೇಳಿದರು.

‘ಬಾಯಲ್ಲಿ ತಾಂಬುಲವಿದೆ. ಕಾಲಲ್ಲಿ ಚಪ್ಪಲಿ ಇವೇ’ ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಾ ಒಬ್ಬ ಶ್ರಾವಕ ಈ ಮುನಿಯನ್ನು ತಡೆಯದೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅಂಗಡಿ ಸೇರಿದನು.

ಮುನಿಯನ್ನು ನೀನು ನಿಲ್ಲಿಸು ನೀನು ನಿಲ್ಲಿಸು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕಂಡ ಕಂಡವರು ನೆವಹೇಳಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಈ ಮುನಿ ತಮ್ಮ ಮನೆ ದಾಟ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ತನಕ ಬುದ್ಧಿ ವಂತರು ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತೆ ಮನೇಯ ಒಗ್ಗೇ ಇಡ್ಡರು.

ಕವಟಿ ಮುನಿಯು ಒದ್ದಾಯನನ ಆರಮನೆಯ ಬಳಿ ಬಂದನು. ರತ್ನಾಬಿಕಿತ ವಾದ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ದೊರಿಯು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದನು. ಚಂದ್ರನ ಸುತ್ತುಮುತ್ತು ನಕ್ಕೆತ್ತಿಗಳು ತೊಳಗಬಂತೆ ಒದ್ದಾಯನನ ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ರಾಜಬುಕ್ಕರೂ, ಸಾಮಂತರೂ, ಪಿದ್ವಾಂಸರೂ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ರಾಣಿಯರು ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಏದೆಯಲ್ಲಿ ಮುತ್ತಿನ ಕಾರಗಳು ಜೋತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರ ನೋಮುಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಜಿಹೊಗಳು ನಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರ ಪೆನೊಸಲಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರ ಕಲೆಯಂತೆ ಗಂಥದ ಹೊಟ್ಟು ರಾರಾಜಿಸಿಕು. ಅವಣ್ಣಾಗಿಯರು ಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ಸಾಸುತ್ತಾ ತೋಭಿಸಿದರು. ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಸಿಂಗರಿಗೊಂಡ ಸುವಾಸಿನಿಯರು ರಾಜನಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಚಾಮರದಲ್ಲಿ ಗಾಳಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂರಚನಾದಿಯರಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಲತಾಗಿಯರ ಸಮೂಹವಿದ್ದ ಈ ಒಡೆಕ್ಕೊಲಗವು ಕಾಮನ ಒಡೆಕ್ಕೊಲಗದಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿತು. ಬೆಟ್ಟಿದ್ದಾವರೆ ಹೂವಿನಂತೆ ಗಮನಗೊಂಡ ವ್ಯಾಯಿಂದ, ಇಳಿಬಿಡ್ಡಿಸಿನಾಗೂಡಿಸಿನಂತೆ ರಂಜಿಸುವ ಬಳಿ ಮುಡಿಯಿಂದ, ನೊಗ್ರಿ ನಂತಹ ಹೊಳೆವ ದಂತಪಂಕ್ತಿಯಿಂದ, ಬಿಗುರಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಅಂಗ್ರೀಗಳಿಂದ, ಲತೆಯಿಂತೆ ಇಳಿಬಿಡ್ಡ ಕಿಲಕಂತೆಯರ ಸ್ಥಳತೋಳಿಗಳಿಂದ, ಕಾಡಿದ

ಮುನಭಕ್ತಿ ಒದ್ದಾಯನ-ಪತಿಭಕ್ತಿ ಶ್ರಫಾವಳಿ

ಅಂಗನೆಯಿರಿಂದ ರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನವು ಸ್ವಾಸ ಸುಗ್ರಿಯಂತೆ ಭಾಸವಾಗುವುದು. ಮನೋಽಪರವಾದ ಬಟ್ಟಲಂಗಂಗಳು ಕಾಮಬಾಣವಾಗಲು, ಕುಂಗಳು ಜಕ್ಕಾಯುಧವಾಗಲು, ಜಡೆಯು ಚಿನ್ನದ ಗುರಾಣಿಯಾಗಲು, ತೋಳಿಗಳು ಮನದೆ ಬಾಳಾಗಲು (ಕಶ್ತಿ) ಅಲ್ಲಿದ್ದ ರವಣಿಯಾರ ಗುಂಬು ಮನುಧನ ಶಸ್ತ್ರಗಾರನಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿತು.

ಒದ್ದಾಯನನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರಸದ ಮಳಿ ಸುರಿದಂತೆ ರಸಿಕೆ ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾಗಿ ಅಸದ್ಯಶಾಗಿ ಹರಿದು ಸವ್ಯೋಽಪನೆಗೊಳಿಸುವಂತಿದ್ದಿತು. ರಾಜನು ಸುರ್ಯೋಂದ್ರನಂತೆ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ವಿರಾಜಮಾನಸಾಗಿದ್ದನು. ಕೈವಲ್ಯ ಲಪ್ಪಿತ್ಯಾಯು ಕಡೆಗಣ್ಣಾ ನೋಟಿ ವಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿದ ಕವಟಿ ಮುನಿಯನ್ನು ರಾಜನು ನೋಡಿ ಪುಲಕಗೊಂಡನು. ಏರಡು ಕುಂಗಳನ್ನೂ ಜೊಡಿಸಿ ಭರ್ಯಾಭಕ್ತಿಯಂದ ಮಹಾಮಾನಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಕಲು ಹೆಂರಿ ಪಿನು. ನಿಧಿಲೋಕಕ್ಕೆ ಏರಲು ಏಣಿಯಂತಿದ್ದ ಮುನಿಗಳ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಇವನು ಏರಿದನು. ಮುನಿಯನ್ನು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಉನ್ನತಾಸಸನದಲ್ಲಿ ವಿರಾಜಮಾನಗೊಳಿಸಿದನು.

ಮುನಿಯ ವ್ಯಾಯ ದುಸರ್ವತವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಕೆಲವರು ಆಸ್ಥಾನವನ್ನು ತೊರಿದರು. ರಾಜನಿಗೆ ಹೆದರಿ ಕೆಲವರು ದಾಢ್ಯಿಜ್ಞಕ್ಕಾಗಿ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲೇ ಸಿಂತರು. ತೆಲಿತ್ತಿಗೆ ಸಿ ಮುನಿಗು ಮುನಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡು ಪರಿಪಾರದವರು ಉನ್ನತಿಗಳಿದರು. ಪೀಠದಾಸಿಯವರು ಅರೂಪಗೊಂಡ ವಾದ್ಯಗಾರರಂತೆ ಸಿದಿನಿಡಿಗೊಂಡರು. ಜಾವರದವರು ಹೊಗೆತಾಕಿದವರಂತೆ ಕಣ್ಣ ಮುನಿಕ್ಕಿದರು. ರಾಣಿಯರು ಬಸವಳಿದವರಂತೆ ಗೊಡೆಗೆ ಅತುಕೊಂಡರು. ಪ್ರೇರ್ಯಾಹಿಯರು ಮಾಂಬಾರದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿದವರಂತೆ ಮೂಕರಾದರು. ವಿಲಾಸಿನಿಯರು ಬತ್ತಿದವರಂತೆ ಕುಸಿದರು. ಸಂಪ್ರಮಾದ ಕೆಳದಿಯರು ಒಡೆದ ಮಾಡಕೆಯಂತಾದರು !

‘ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ರತ್ನವು ಹೇಳಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಬಿಸುಡುವರೇನು ? ಮಹಾತಪಸ್ಯಿಯ ರೋಗಕ್ಕೆ ಜಿನಾಗಮ ಒಲ್ಲವರು ಅಸದ್ಯಪಡಬಹುದೇ ?’ ಎಂದು ಶ್ರೂಪಾತಿ ತನ್ನ ಲೀಲೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ನಿಧಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಕಡುಬಡೆನಳಂತೆ ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಸೆವಾತ್ಮಕ ತಿರ್ದೊಮಂಡಿಯಾದ ಒದ್ದಾಯನನು ನವ ವಿಧಪುಣಿವಂತನಾರ್ಥಿ (ಸ್ವಾಗತ, ವಾದ್ಯ, ಆಸನ, ಅರ್ಚನೆ, ವಂದನೆ, ಮನಸೀಕಾರಿ, ವಚನಕುದ್ದಿ, ಕಾಳಿಕುದ್ದಿ, ಅರೂಪರೂಪಾರ್ಥಿ) ಸಷ್ಟುಗುಣ ಯುಕ್ತಾಗಾರಿ ಅಂದರೆ ಸವ್ಯಾಗ್ರಹಂಸಜ್ಞಾನ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯೀಲ, ಸೇವಾತ್ಮಕರತೆ, ಗುರುಭಕ್ತಿ, ಪ್ರವಚನ ಕುಲತೆ, ಬುದ್ಧಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿನೆ ಇವಾಗಳಿಂದನೆ ಕೂಡಿ ಮಹಾಮಾನಿಗೆ ಆಹಾರ ದಾನ ಮಾಡಿದನು. ಕವಟಿಮುನಿಯು ಹೊಟ್ಟಿ ಬಿಂಬಿಯಾದ ತನಕ ಉಂಡನು. ತೇಲುಗಣ್ಣಾಗಿ ಆಸನು ಉಂಡಿದ್ದನ್ನೇಲ್ಲಿ ರಾಜನ ವೇಲಿ ವಾಂತಿ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಮಹಾಮಾನ್ಯಕಾಭಿವೇಕವಾಂತಾರ್ಥಿತು ! ವಾಂತಿಯ ಪ್ರವಾದದಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಕೂಡಿಕ್ಕೊಳ್ಳಿಸುವ ಅಧಿಯಿಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರಾಜನಿಗೆ ಅಧಿಯಿಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕಲಾಯಿ ಮಾಡಿದಂತೂ

ಯಿತ್ತು ! ನುನಿಯು ಅಯಾಸಗೊಂದು ಪಡುಸಿರುಬಿಡುತ್ತು ತತ್ತೀರಿಸುತ್ತು ರಾಜನ ನೇಲೆ ಬಿಡುಬಿಟ್ಟನು. ರಾಜನು ಬಂದು ಜಾವದ ತನಕ ನುನಿಯನ್ನು ನೇಲಕ್ಕೆ ಬೀಳಿಸದೆ ತಾಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಹಾಗೇ ನಿಂತಿದ್ದ ನುನಿಯು ಜೀತರಿಸಿಕೊಂಡ ನೇಲೆ ಬದ್ದಾಯನ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವತಿ ಇವರು ನುನಿಯನ್ನು ಬಿಸಿಸಿರಿಸಿದ ಹೊಕೆದರು. ಕುನುಮಕೊವುಲ ವಸ್ತುದಿಂದ ನುನಿಯ ಹೈಯನ್ನು ಮೆತ್ತಿಗೆ ಒರಿಸಿದರು. ಮಣಿಯ ನೇಲೆ ನುನಿಯನ್ನು ಜೊಪಾನವಾಗಿ ಕೂರಿಸಿ ‘ಮಹಾತ್ಮು, ನಾವು ಕೊಟ್ಟು ಆಹಾರ ತಮಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಬ್ಬ. ನಮ್ಮನ್ನು ಕೈಮಿಚೆಕು. ನಮ್ಮಿಂದ ತಮಗೆ ಬಹುಕ್ಕೆ ಕ್ಲೀರವಾಯಿತು’ ಎಂದು ಸತಿಸುತ್ತಿಯಿರಿಬ್ಬರೂ ಪೇಚಾಡಿಕೊಂಡು ಕ್ರಮೆ ಕೇಳಿದರು.

ಪ್ರಭಾವತಿಯು ಕುಚಿಫೂತೆಳಾಗಿ ನುಡಿಯುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನುನಿಯ ಕಾಲನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತು ‘ಸ್ವಾಮೀ, ಯಾರ ದೇಹವೂ ಕುಚಿಯಾಗಿರದು. ಮೂಕೆ ಮತ್ತು ಚಕ್ಕಳಿಂದ ದೇಹವು ರೂಪಗೊಂಡಿದೆ. ಈ ದೇಹವ್ವು ಬಂದು ತಿಪ್ಪಿಯಾಗಿ ಆಹಕ್ಕು ವಾಗಿದೆ. ಇದು ಹೇಳಿನ ಗುಂಡಿಯಂತೆ ದುಸಾರತವಾಗಿದೆ’ ಎಂದು ನುನಿಯನ್ನು ಸಂತೃಪ್ತಿಸಿದಳು.

‘ಶರೀರವು, ಬಹುಬೀಗ ಹಳಸುವ ಸರಕಿನಂತಿದೆ. ರಕ್ತತ್ವರ್ಯಾವನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ ಸ್ವಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸದೆಯಾವುದೇ ಧರ್ಮವಾಗಿವಾಗಿದೆ’ ಎಂದು ರಾಜನೂ ಕವಟಿ ನುನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದನು.

ಕವಟಿನುನಿಯಾಗಿ ಬಂದ ವಾಸವನು ಆರಸನ ಧರ್ಮಾನುರಾಗವನ್ನು ಕಂಡು ತಲೆದೂಗುತ್ತು. ‘ದೇವೇಂದ್ರನು ಬಣ್ಣಿಸಿದಕ್ಕಿಂತ ಬದ್ದಾಯನನು ಸಮ್ಮಿತ್ವದಲ್ಲಿ ನೂರುಡಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವನು. ಇವನ ಗುಣವನ್ನು ಧರಣೀಂದ್ರನೂ ಬಜ್ಜು ಸಲಾರನು. ಜಿನಚರಣ ದಾಸನಾದವನು ಬಹು ಬೀಗ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಯವಾದ ದೇಹವನ್ನು ತೊರೆದು ದೇವತೀಯಾಗುವಂತೆ ಇತ್ತ ಕವಟಿನುನಿಯಾ ತನ್ನ ಮಾಯಾರೂಪವನ್ನು ತೃಜಿಸಿದನು. ಇವನ ದೇಹ ಕಾಂತಿಯು ಮಂದರಾಚಲದ ಬಂಗಾರದ ಏಣಿ ವಾಗಿ ತೊಳಗಿತು. ಇವನು ಧರಿಸಿದ ದಿವ್ಯಾಂಬರವು ದಿವ್ಯಕ್ಷೇಯನ್ನು ಸೂಸಿತು. ವಾಸವನು ಕೂಡಲಿ ತನ್ನ ನಿಜ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ನುಹಾರಾಜನ ನುಂದೆ ತೋಳಿಸಿದನು.

ಬದ್ದಾಯನನು ದೇವತೀಯನ್ನು ಕಂಡು ದಿಗಾಖ್ಯಂತನಾದನು. “ದೇವೇಂದ್ರನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಮೃಗ್ಂಶನದ ಮೂಲರೆಯು ಅಂಗವಾದ ನಿರ್ವಿಚಿಕ್ಕಿತ್ಸೀಯನ್ನು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿಯಾರು ಸಿದ್ಧಿಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವರು ಎಂದು ದೇವತೀಗಳು ಬೇಸಗೊಂಡರು. ಆಗ ದೇವೇಂದ್ರನು ಬದ್ದಾಯನನು ನಿರ್ವಿಚಿಕ್ಕಿತ್ಸೀಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಾಪುರುಷನೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ನಿನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ನಾನು ದೇವತೋಕಂದ ಬುವಿಗಿಳಿಮು ಬಂದೆನು. ದೇವೇಂದ್ರನು ಹೇಳಿದ್ದ ಕ್ಷೇತ್ರಲೂ ನೀನು ಸಾಮಿರಮಂಡಿ ಶ್ರೀಪ್ರಣಾಗಿರುವೆ. ಮೇರು

ಪರ್ವತವನ್ನು ಗುದ್ದಲಿಯಲ್ಲಿ ಆಗೆದು ಪುಡಿನೂಡುವೆನು ಎನ್ನುವವನು ಎಂಥ ದಷ್ಟನೋ ನಿನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದಿರುವ ನಾನೂ ಅಂಥ ದಡ್ಡನೇ !

‘ಬದ್ದಾಯನ, ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮೆಯ ಶೀಲ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸುವುದ ಕ್ಷಾಗೀ ನಾನು ಬಂದಿರುವೆನು. ಹಿಂದೊನ್ನೆ ಕಪ್ಪಕೊಡದ ರಾಜನನ್ನು ತಿಕ್ಕಿಸಲು ನೀನು ತಡನಾಡದೆ ದಂಡತ್ತಿ ಹೋದುದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಬಾಲ್ಯದ ಗೆಳತಿ ನಾರಾಯಣದತ್ತೀಯು ಬಾಲ ವಿಧವೆಯಾಗಿ ತರ್ಕಣಾಸ್ತ ವನ್ನು ಒಂದಿಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾದಳು. ‘ನಾನು ನುಹಾತಪಸ್ಸನಿ. ನಿನಗೆ ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿ ಲಭಿಸಿದೆ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತು ಜನರಿಗೆ ಮಾತುಬುದಿಯೆರಬಿದಳು. ನಾಡಿನ ಜನ ಇವಳ ನೂತನ್ನು ನಂಬಿ ಇವಲಾಗಿ ಹೋದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಪುರಾತ್ಮರ ನೀಡಿದರು. ಇವಳು ಜಗದುರುವಾಗಿ ನೆರೆದಳು. ಒಮ್ಮೆ ಇವಳು ಪ್ರಭಾವತಿಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ‘ಪ್ರಭಾವತಿಯನ್ನು ನುರುಳಿಗೊಳಿಸಿ ಕ್ಷಾನಕ ಪ್ರತಿದಿನ ಬ್ರಹ್ಮ ಇಂಗುವಂತೆ ನೂಡುವೆನು’ ಎಂದು ಪಣ ತೊಟ್ಟು ನಾರಾಯಣದತ್ತೀಯು ರೌರವ ಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅರನುನೆಯು ಬಳಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಳು. ‘ನಿನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ಗೆಳತಿ ನಾರಾಯಣದತ್ತೀ ಬಂದಿರುವಳು ಎಂಬ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ನುಹಾರಾಣಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ’ ಎಂದು ಸೇವಕಿಯರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಈಕೆ ಬಂದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಪ್ರಭಾವತಿ ಕೇಳಿ ‘ನಾರಾಯಣ ದತ್ತೀ ಉತ್ತಮ ಶ್ರಾವಕಿ’ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕರೆತರುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದಳು.

ನಾರಾಯಣದತ್ತೀಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರಭಾವತಿಗೆ ಇವಳು ಹುಲಿನೇವದ ಕತ್ತಿಯೆಂದು ಭಾಸವಾಯಿತು. ಸಂಭ್ರಮ ಸಂಗರ ಬಂದನ್ನೂ ತೋರಿದೆ ಬೇಕೊಂಡಿದ್ದನೇ.

‘ಹಾವಿನ ನಿಷ ಏಂದವರೂ, ಶ್ರೀಮಂತರೂ, ಮಂದ್ರಗುಡಕೆ ತಿಂದವರೂ, ಷಿತ್ತ ಕೆರಳದವರೂ ನೈಮಂದೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಪಾತು ಸುಳಾಗದೇ ? ನೀನು ನಿನ್ನ ಬಾಲ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವು ಸೌಜನ್ಯವಿಲಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ನಿನಗೆ ಧನಮದಜುಂಬಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಉದಾಸಿನ ನೂಡುತ್ತಿರುವೆ’ ಎಂದು ನಾರಾಯಣದತ್ತೀಯು ರಾಣಿಯನ್ನು ಆಕ್ರೋಪಿಸಿದಳು. ಪ್ರಭಾವತಿಯ ನೂಡುತ್ತಿರುವುಳು ಇವು ನಿಲಿದೆ ನೋನವಾಗಿದ್ದಳು. ಇವಳ ನುಸ್ಸನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಸೌಂದರ್ಯಿಂಬ ನಿಲಾಂಸಿಯು ‘ಕಳಳಂದಿಗೆ ಕವಲ ಸರೋವರ ನ್ನು ಕೆಂಡರೆ ಹಂಚಪಾಠಿ. ಆದರೆ ಆದು ಎಂದೂ ತಿಪ್ಪೆಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಕ್ಕೆತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಬಂದುನೆಂದರೆ ಹಂಚಪಾಠಿ. ಸಾರ್ಯಾನಿದಿರು ಇವು ಎಂದೂ ಸಂಖಯನು. ಸಂಭಾವನದಲ್ಲಿ ಒಂಪುಳಿ ಪರಿಸಿದನೆ ಹಾಗೂ ದುರ್ಕಾಮಣಿ ಮೊಡನೆ ಸಬ್ಜೆ ಬೇಕಿಯಾರಿ ?’ ಎಂದು ನಾರಾಯಣದತ್ತೀಯನ್ನು ವಾಗ್ಣಾಣಳಿಂದ ಘಾಣಿಗೊಳಿಸಿದಳು.

ನಾರಾಯಣದತ್ತೀಗೆ ತೇಜೋಽವಧಿಯಾದುದರಿಂದ ಅವಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀಕಾರ ಹೆಡೆಯಾಡಿತು. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಸಮೃಗ್ಂಶನ ಶಿಂಗಾರದ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇವಳಿಗೆ ತರ್ಕಣಾಸ್ತ ಪಂಚಂತ್ರ ರಂಪಿಸಲು ಚಿಂತಿಸಿದಳು.

‘ಕೇರಳ ದೊರೆಯೂ ಜೈಸ್, ಸಾಹಸವನೆನಾದ ಕಾಶ್ಮೀರಾಜನೂ ಜೈಸ್, ಗುಣಿಲನೂ ಉದಾರಿಯೂ ಆದ ಅಂಗರಾಜನೂ ಜಿನಭಕ್ತಿ, ಪಂಡ್ಯರಾಜನು ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿ, ಇವರಾರೂ ಸ್ತೀಲೋಲರಲ್. ಇವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಿದು. ಮಾಳವದ ದೊರೆ ಚಂಡಪ್ರದೋತನನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಎತ್ತಿಕಟ್ಟಿಬಹುದು. ಆವನು ಹೆಚ್ಚಿನಾರುನ್ನು ಕಂಡರೂ ಜೊಲ್ಲೂ ಸುರಿಸುವನು. ದೇವಕನ್ನೇಯಂತಿರುವ ಪ್ರಭಾವತಿಗೆ ಅವನು ಮರುಳಾಗಿದರನು’ ಎಂದು ಇವತ್ತು ಒಂದು ತೀವ್ರಾನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆದುಕೊಂಡು ಉಜ್ಜ್ವಲಿನಿಗೆ ಒಂದು ಚಂಡಪ್ರದೋತನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಳು.

ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ರಾಜನಲ್ಲಿ ಕಾವುವಿಕಾರವುಂಟಾಯಿತು. ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಅಕ್ಕನ್ನು ಸ್ತುಗೊಂಡನು. ‘ಆ ರೂಪ ಯಾರದು? ನನಗೇಕೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವಿ? ’ ಎಂದು ಕಾತರಿಗೊಂಡು ಕೇಳಿದನು.

ಮುಕ್ಕಬೆಗೆ ಬಿಡ್ಡಿತೆಂದು ನಾರಾಯಣದತ್ತಿ ಉತ್ಸಾಹಗೊಂಡಳು.

‘ರೋಪಪ್ರದ ಮಹಾರಾಜೆಯ ಭಾವಚಿತ್ರ ಇದು. ಇವಳ ಮುಂದೆ ರತಿಯನ್ನೂ ಉತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿರುವುದು, ಶಚಿಯನ್ನೂ ನಿವಾಳಸಚೇಕು. ಇವಳು ನಿನ್ನ ಸ್ತ್ರಿಯತವೇಯಾಗಿ ಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಆಶಿಯಾಗಿದೆ. ಇವಳು ನಿನಗೆ ಅನುರೂಪಳಾದವಳು ಎಂದು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗೇ ನಾನು ಬಂದಿರುವುದು’ ಎಂದು ಇವಳು ಹೇಳಿದಾಗ ಚಂಡಪ್ರದೋತನು ಭಂಡಪ್ರದೋತನಾಗಿ ನಾರಾಯಣದತ್ತಿಗೆ ಪಾರಿತೋಷಕ ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸಿದನು.

ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆ ಆಯಿತು ಎಂದು ಪುಲಿಕೆಳಾಗಿ ಇವಳು ನಾಳವ ರಾಜನೊಡನೆ ‘ಮಹಾರಾಜ, ನಿಧಿ ನಿನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಒದ್ದಾಯಿನನ್ನೂ ಈಗ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ. ನೀನು ದಂಡತ್ತಿ ನಗರವನ್ನು ಮುತ್ತಿರುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ನಿನ್ನ ವರವಾಗುವಳು. ಈಗಿಂದಿಗೆಲೇ ಹೊರಡಬೇಕು. ಮೀನ ಮೇಷ ಎಂದಿರೆ ಒದ್ದಾಯಿನನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿರುವನು. ಆವನು ಬಂದರೆ ನಿನಗೆ ಆ ಕನ್ಯಾರತ್ನ ದೊರೆಯ ಉರಳು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನರನಿಡಿಸಿದಳು.

ಚಂಡಪ್ರದೋತನು ತನ್ನ ಚತುರಂಗ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಒಂದು ರೌರಪ್ರವುರವನ್ನು ಮುತ್ತಿ ವರಕಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಪ್ರೀಮಂಥಾನಾರ್ಥಿಗಿ ಸಾಳಂಕಾರನನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದನು. ಆವನು ಅರಮನೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವತಿಯನ್ನು ಕಂಡು “ತಾಯಿ, ನಿನ್ನ ಹಿತಕಿಂತಕನಾಗಿ ನಾನು ಬಂದಿರುವನು. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ತಾವು ಹೊಗುಟ್ಟಬೇಕು. ಚಂಡಪ್ರದೋತನು ಕುಬೇರನಿಗೂ ಮಿಗಿಲಾದ ತ್ರೀಮಂತ. ಇವನ ಮುಂದೆ ಸುರರಾಜ, ಬೀಳಕರೆಂದ್ರ, ಭರತೀಕ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸರ್ವೇಶಾನವಾನ್ಯರು. ರೂಪಿನಲ್ಲಿ ಇವನ ಮುಂದೆ ಭರತಾನುಜನೂ ಪ್ರಥಮ ಮನ್ಯಧನೂ ಆದ ಬಾಹು ಬಲಿಯಾ ಸೆಣಸಲಾರನು. ಇವನ ಟೊಡಾರ್ಯಾದ ಮುಂದೆ ಕಾವಂಧೀನು ಒಂದು ಗೊಂಡು ಹೆಸು ಮಾತ್ರ. ರಾಜರಲ್ಲಂತೂ ಇವನ ಸಮಕ್ಕೆ ನಿಖಳವರು ಯಾರಿರುವರು? ನರ

ಮುನಿಭಕ್ತೆ ಒದ್ದಾಯಿನ ಸಹಿಭಕ್ತೆ ಪ್ರಭಾವತಿ

ರಾಜರು ಇವನ ದೇಸರು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಉತ್ತರಾಷಾಧ ಪ್ರಾವಾಂಷಾಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಇವನನ್ನು ಕೇಳಕುವಂಥ ಗಂಡುಗಲಿ ನಿಶ್ಚಯಲ್ಲಿ “ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಸಾಳಂಕಾರನು ವಂದಿವಾಗಿಧನಂತೆ ತನ್ನ ರಾಜನನ್ನು ಹೊಗಳಿದನು.

ಪ್ರಭಾವತಿಯು ನಂಬನಗುತ್ತಾ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅನಫ್ರ್ಯಾರತ್ತುಗಳಿಗೆ ಬರವೇ? ಕವಿಗಳಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಮೀರಿಸುವಂಥವರು ಇದ್ದೇ ಇರುವರು. ಮುಖ್ಯ ವಿವರಯಕ್ಕೆ ಬಿನ್ನಿ” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಳು.

“ನಾರಾಯಣದತ್ತಿಯು ನಿಮ್ಮ ರೂಪವನ್ನು ಪಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮದೇರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಳು. ದೊರೆಯು ನಿಮ್ಮ ರೂಪಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ವಿರಹಕಾಪಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರುವನು. ಇವನು ಸಾಹಸಿಯಾದುದರಿಂದ ದಂಡತ್ತಿ ಬಂದಿರುವನು. ಇವನು ಆಶಕ್ತಾಯಿಕಾರನು. ತಾವು ಆದು ಇದು ಚಿಂತಿಸದೆ ಬೇಗ ನಿಮ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ ಬಲಿದು ಬಂಬಿಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಸಾಳಂಕಾರನು ರಾಜನ ಮನೋಗತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಆಗ ಪ್ರಭಾವತಿಯು “ಪರವನಿತಿಗೆ ಆಶಿಪಟ್ಟಿನವ ಕ್ಯಾಲಿ ಆಯುಧಗಳೂ ಮಂಕಾಗುವವು. ಪರವನಿತಿಯನ್ನು ಬಯಸಿದವನಿಗೆ ದುರ್ಗತಿ ಕಾದಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ರಾಜನು ಮಹಾ ಪುರಾಣನಾಗಿರುವನು. ಇಂಥ ಕೇಳು ಬಯಸಿಯನ್ನು ಆವನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದು” ಎಂದು ಮೃದುವಾಗಿ ಹಿತವಚನ ಹೇಳಿದಳು.

“ಕಾಣಿದ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಆಶಿಪಟ್ಟಿ ಕ್ಯಾಲಿರುವ ಈ ಭವದ ಸುಖಕ್ಕೆ ಲರವಾಗಿ ದೇಹವನ್ನು ಸವೆಸಬಾರದು. ಸವಣರ ಬೋಧಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡಿದೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಸುಖವನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸು” ಎಂದು ಅವನು ಆಪಧ್ಯಾವಂಪನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

“ಖಳರನ್ನು, ವ್ಯಭಿಭಾರಿಗಳನ್ನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದಂಡಿಸುವರು. ಕುಸಿತರಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವರು. ಇವರು ಗಳಸುವ ಭಾವೀ ನರಕಕ್ಕೆ ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಈ ದಂಡನೆಯಾಗುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ.”

“ಬೇಗ ನೀನು ನಿಮ್ಮ ರಾಜನ ಮನದಸ್ಯೈಯಾಗಬೇಕು. ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಿದರೆ ಕಂಡಬಲನ ಗೀಲಿ ಬಿಡಿಂಗಾವಂತಿ (ಸುಂಕದವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಣಿ ರಚಲು ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಯು ತೂತುಪೀಠದಲ್ಲಿ ದವಸ ತಂಬಿಕೊಂಡು ಸುತ್ತು ಬಳಸು ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಬರುವಾಗ ಉಳಿವುದು ಬಿಡಿಂಗ ಬೀಲ ಮಾತ್ರ) ನಿನ್ನ ಸ್ತ್ರಿಯಾಗಿ ಆಗಿರುದು”.

“ಮರಣಕ್ಕೆ ಅಂಜಡೆ, ಗುಣವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸದೆ, ಶೀಲವನ್ನು ಲಿಂಕೊಂಡು ಸತ್ತರೂ ಬದುಕಿದಂತೆಯೆಂಬು ಶೀಲಗಿಂಟ್ಟವರು ಬದುಕಿದ್ದರೂ ಸತ್ತಂತೆಯೆಂಬು” ಎಂದು ಪತಿವ್ರತಿತಿಳಿಸಿದಳು.

“ಹೆಚ್ಚಿದ ನೇರೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಮನಿಕಾಪ್ರಾಯ ಸುಖಪಡಬೇಕು, ಸೀತಾಂಬರ ಉಡಬೇಕು. ರತ್ನದಾಬರಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕು. ರೂಪಿರೂಪಿಯಾದ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಅರ್ಹಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗಲು ತಿರಸ್ಕುರಿಸುವುದು ಬುದ್ಧಿ ವಂತಿಕೆಯೆಂಬು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡವಾರು?” ಎಂದು ಸಾಳಂಕಾರನು ಲೋಕ ಗೀಡಿಯನ್ನು ವಾಡಿದನು.

“ಆನೆ ಮುಂದಿದ್ದರೂ ಹೆಚ್ಚಿಗುರುಡ ಅವನ್ನು ನೋಡಲಾರನು. ಸರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗೇ ಒಸಿಸಿದ ಪಾಸಿಗೆ ಧಮುವ್ವಾ ಕಾಣದು, ಜೀವವು ಕಾಣದು ಅಂತೆ ಪರಲೋಕವೂ ಕಾಣದು”.

“ಜಳಜಮಾಪಿ, ಮಾತು ಬೆಳಸದೆ ಕೊಡಲೇ ನಮ್ಮ ದೊರೆಗೆ ಸ್ವೇಚ್ಛಿಸಿಯಾಗು. ಅಗ ನಿಮ್ಮ ರಾಜಧಾನಿಗೂ, ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಸ್ವೇಚ್ಛಿಸಿಯಾಗುವುದು. ನಾಡಿನ ಶಾಂತಿ ಯನ್ನು ಕಲಿಕಬೇಡ. ಬೇಗ ಎಚ್ಚಿತ್ತತ್ವಕ್ಕೂ. ಚಂಡಪ್ರದೋತ್ತನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಕೋಪ ಕರಳದರೆ ರಕ್ತಪ್ರಪಾಠ ಹಂಡಿಯಾದಿರುದು. ಅವನನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಬದುಕಿದವರನ್ನು ನಾನು ಕಾನೀನು. ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಧಗಧಗ ಸುಷ್ಟಿಪ್ರವರವನು. ಕಂಡಕಂಡವರನ್ನು ತುಂಡಿಸಿ ರಾಜಬೀದಿಯ ತುಂಬ ಮಾಂವವನ್ನು ಬೀಳಾಡುವನು”.

“ಸೀತೆಯ ನೇರೆ ಕಣ್ಣಹಾಕಿದ ರಾವಣನ ವಾದೇನಾಯಿತು? ಇನ್ನು ತಿಳಿರೆ ರಾಜರುಗಳು ಪರವನಿತಿಗೆ ಬಯಾಸಿ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಬದುಕುವರೇನು?” ಎಂದು ಪ್ರಭಾವತಿ ಗಜಿಸಿದಳು.

“ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ನೀನು ಬೆಲೆ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ಫಲವನ್ನು ಶೀಪ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸು” ಎಂದು ಕುಪಿತನಾಗಿ ಸಾಳಂಕಾರನು ಹೊರಟಿಸೋದನು.

ಇತ್ತೆ ಉಗ್ರಸೀನನೆಂಬ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯು ರೋರವಬ್ರರದ ಕೊಟಿಯನ್ನು ಬಲ ಪಡಿಸಿ ನೇರಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಗಿಡ್ಡಾದನು.

ಚಂಡಪ್ರದೋತ್ತನ ಸೇನೆ ಅಪಾರವಾದುದು. ಇವನನ್ನು ಎದುರಿಸುವಂಥ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳೂ ಈಗ ಉರಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪತಿಯೂ ಪರದೀಕಾರಲ್ಲಿರುವನು. ಅದರಿಂದ ಜನಪಡ ಚರಣವೇ ನಾಗೆ ಗತಿ. ಭಯಾನಕವಾದ ಉಪಸರ್ಗ ನಿಗುಃಪತನಕ ನಾನು ಅಪಾರವನ್ನೂ ನುಂಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿ ಪ್ರಭಾವತಿಯು ಜಿನಪುಜಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ತಿರಳಾದಳು.

“ಆಗ ನಾನು (ವಾಸದೇವ) ನಿಮಾನವೇರಿ ದೇವಲೋಕದಿಂದ ದೊರಟಿನನು ಮೇರುವವರ್ತದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಪೂರ್ವ ಜಿನಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಜಿನಪೂಜೆ ಮಾಡಿದೆನು. ಅನಂತರ ಸಂಧಿಪೂರ ದೀಪದ ಕಡೆ ಖಕ್ಕಿಪರವಶನಾಗಿ ಪಯಣ ಹೊರಟಿನು. ನನ್ನ ನಿಮಾನವು ರೋರವಬ್ರರದ ಮೇರೆ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಮಿಟ್ಟನೆ ವಿಡುಕದಂತೆ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಅವಧಿ ಜಾಣಂದ ನಾನು ನಿನ್ನ ಪತ್ರಿಗೆದಿಗಿದ ಉಪಸರ್ಗವನನ್ನು ತಿಳಿದು ಮಾಳವ ಸೇನೆ ಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕುದಿವ ಬಿಸಿನಿರ ಬುಗೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಿ ಬಿಡಬೆಕೆಂದು ಕೋಧಗೊಂಡೆನಾದರೂ ಅಹಿಂಸಾವಾಗಿಯಾದುದರಿಂದ ಆ ಅಶಾಖ ಪರಿಣಾಮವನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದೆನು. ಅನಂತರ ನಾನು ಚಂಡಪಾರುತವಾಗಿ ಚಂಡಪ್ರದೋತ್ತನ ಸೈನ್ಯನನ್ನೆಲ್ಲ ಕರಗೆಯಿಂತೆ ತೂರಿ ಉಜ್ಜಲಿನಿಯ ಮುಂದೆ ಎಸಿದೆನು.

“ಸತಿಪ್ರತೀಯಾದ ಪ್ರಭಾವತಿಯನ್ನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲು ನಾನು ಚಂಡಪ್ರದೋತ್ತನ ರೂಪ ಧರಿಸಿದೆನು. ಇಡೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಮಂಗಳುಹಿಡಿಯೆರಡಿ ನಗರವನ್ನೇ ಸಮೋಹಕ್ಕೆ

ಬಳಿಪಡಿಸಿದೆನು. ಉರಿಯುವಂತೆ ಇಂದ್ರಜಾಲ ಮಾಡಿದೆನು. ಬೀದಿ ಬೀದಿ ಯಲ್ಲಾ ರಕ್ತದ ನದಿಯು ಹರಿಯುವಂತೆ ಯಾಸ್ತಿಪ್ರಯ ಮಾಡಿದೆನು. ಅರವನೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದ ಭಟ್ಟರು ಕಂಡುಕಂಡುದನ್ನು ಸೂರೆಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಯಿ ಬೀಸಿದೆನು.

ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಎದುರು ನಾನು (ಜಂಡಪ್ರದೋತನಾಗಿ) ಕಾಡಿಕೊಂಡೆನು. “ದೇವಿ, ನನ್ನನ್ನು ಎದುರಿಸುವರು ಯಾರಿರುವರು? ನಾನು ಮುಳಿಯುವುದೂ ಬಂದೆ, ಯಾನುಧಮು ಮುಳಿಯುವುದೂ ಬಂದೆ. ನಿನ್ನ ಪತಿ ಬದ್ದಾಯನನನ್ನು ಹಣ್ಣಗಾಯಿ ನಿರುಗಾಯಿ ಮಾಡಿ ಕೂರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ತಂದಿರುವೆನು, ಇಗೋ ನೋಡು” ಎಂದು ಮಾಯಾಜಾಲ ಬೀಸಿದೆನು.

ಆಗ ಪ್ರಭಾವತಿಯು ಕಂಗೆದಲ್ಲಿ. “ನನ್ನ ಪತಿ ಅಸಹಾಯಕರ. ಇವನನ್ನು ಸೋಲಿಸುವಂಥವನು ಈ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕೇಡಿಗನು ರಾವಿನ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವನು. ನನ್ನನ್ನು ಮಾತಿಗೆಯಲು ಈ ಸಂಜುವಾಡಿರುವನು. ಇವನೆಂದೆನೆ ಬೀಕಾದರೆ ಮಾರಿಯೂ ಬಳಾರಿಯೂ ಮಾತಾಡಲಿ. ಏನೇಮಾಡಿರೂ ನಾನು ಶೀಲನಷ್ಟು ರಷ್ಟೆಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು” ಎಂದು ಈಕೆ ನಿಧಾರವಾಡಿ ಸಂಚನಮಾಪ್ಯರವನ್ನೇ ನೆಲುಕುಹಾಕಿದಳು. ಪೌರಾಣಿಕ ಮಹಾಬುರುಷರ ನೃತ್ಯಾಂತವನ್ನು ದೃದ್ರಷ್ಟಿಗೆ ತಂದು ಕೊಂಡಳು.

“ನಿನ್ನ ಚಂಡಿತನದಿಂದ ರಾಜಧಾನಿ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳು ಹಾಳಾದವು. ನಿನ್ನ ಗಂಡಿನಿಗೂ ತೇಣಿಂದಿರುವಂಥಾಯಿತು. ಈಗಲೂ ಕಾಲ ನೀಂತೆ. ನನ್ನೊಡನೆ ರಮಿಸು. ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದುದರಿಂದ ನಿನ್ನಮೇರೆ ನನಗೆ ಬಯಕೆಯಾಯಿತು. ಪ್ರೀತಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀತಿ ತೋರುಬಾ. ಗಂಡನ ಆರೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಇವನು ನನ್ನ ಕೃಸೀರೆಯಾಗಿರುವನು. ಈ ಯೋವನದಲ್ಲಿ ನೆಚ್ಚಿ ಕರೆದವರ ಬಳ ಸುಖಪಡದೆ ಗೊಡ್ಡು ಶೀಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತಿರುವೆ ಎಂದು ನಾನು ಚಿಟ್ಟಿಗು ಮುಳ್ಳು ಅಡಿಸಿರೂ ಈಕೆ ಬಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ಯೋನವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ಮಂಷಿನಲ್ಲೇ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆನು. “ನಿಮಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಉಪಸರ್ಗ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ದೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾಯಾಜಾಲವನ್ನು ಸಮಾಪ್ತಿಗೊಳಿಸಿದೆನು. ಪ್ರಭಾವತಿಗೆ ಕಲ್ಪತರುವಿನ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಈಕೆಯನ್ನು ಶೀಲನತಿಯೆಂದು ಕೊಂಡಾಡಿದೆನು. ಅನಂತರ ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದೆನು” ಎಂದು ನಿರಿಸಿದನು.

ವಾಸವನು ದಿವ್ಯಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಬದ್ದಾಯನನನ್ನು ಪ್ರಭಾವತಿಯನ್ನೂ ನಿಂಬಾಜಮಾನಗೊಳಿಸಿದಾಗ ಹೂಮಾಯಾಯಿತು. ದೇವದಂದುಭಿ ನೊಳಿತು. ತೆರಣಗಾಳಿ ಬೀಸಿತು. ದೇವಕನ್ಯೆಯರು ಮಂಗಳಗಿರೆತ ಹಾಡಿದರು. ಈ ಪುಣ್ಯದಂತಿಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಳು ರಾಗಿ ನೋಡಲು ದೇವತೆಗಳು ಅಗಸದಲ್ಲಿ ತಂತಮ್ಯ ನಿಮಾನ ದೊಡನೆ ಕಿಕ್ಕಿರಿದರು. ಈ ದಂತಿಗಳಿಗೆ ದೇವತೆಗಳು ಪ್ರೀರಸಾಗರದ ಜಲದಿಂದ ಮನ್ಮಾಳಿಷ್ಟ ಮಾಡಿರು. ಇಷ್ಟಾದಮೇರಿ ವಾಸವನು ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದೆನು.

ಒಂದು ದಿನ ಚಂದ್ರಾಭನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಾಗಿ ದ್ವಾರಾ ಗಾಯಂನಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿನೊತ್ತಿದ್ದನು. “ನನ್ನಂಥ ಕರ್ತವೀಕುರುತ್ವದ ಕಾಗ್ನಿ ನನ್ನಂಥ ಸಾಮಿ ಈ ಶೀಚರಲ್ಲಿ ಯಾರಿರುವರು?” ಎಂದು ಬುಲಕಗೊಂಡು ಆಗಸ್ಟಿನ್ನೇಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆಗಸ್ಟ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲಿ ಹೋಡಗಳು ಚಿತ್ರಪಿಚಿತ್ರ ಆಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿ ಈ ಶೀಚರನನ್ನು ಸಹ್ಯಾರ್ಥಕರಣಾಳಿಸಿದವು. ಅನೇಕ ಸಮಾಜವಾಗಿ, ಜಿಂಕೆಗಳ ಮಂದೆಯಾಗಿ, ಸಿಂಹಗಳ ಹಿಂಡಾಗಿ, ನಂದನವನವಾಗಿ, ಗರೀಗಿರಿದ ನವಿಲುಗಳ ಗುಂಪಾಗಿ, ಕೆಂಪನೆಯ ಜ್ಞಾಲೆ ಯಾಗಿ, ಖ್ಯಾರಿಗಿರು ಭವನಗಳಾಗಿ ಹೋಡಗಳು ನೋಟಪರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ನೇರಿಷ್ಠವಾಲೆಯ ಚಿತ್ರಪಿಚಿತ್ರ ಆಕಾರವನ್ನು ಶೀಚರನು ಬಿಡುಗಳ್ಳಾಗಿ ತನ್ನರು ನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು. ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಏಳು ಚಿತ್ರಗಳೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕರಿಗಿ ಸಂಸಾರದ ಅನಿಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಸಾರಿದವು.

ಕರಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿವಾಲೆಯು ಚಂದ್ರಾಭನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೇರಾಗ್ಯವನ್ನು ಅಂಕುರಾರ್ಥಿಗೊಳಿಸಿತು. “ಸಂಪತ್ತು ಕಾಮನಬಿಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ, ಯಾವನವು ಇಜ್ಞಾಲಿನ ಬಳಿಯಂತೆ, ಮಾಡಿಯೋಡನೆ ಪಡೆಯುವ ಸುಖವು ಖೋಗಿರೆಯುವ ಬಯಲ ತೋರಿಯಂತೆ, ಸೈಭವಷ್ಟು ಇಬ್ಬಿಸಿಯುಂತೆ, ರಾಜವೈಭವವು ಮರಳ ಏರಿಯಂತೆ, ದೇಹವು ಹಕ್ಕಿದೊಳಗಿರುವ ಮರದಂತೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಗುವವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ. ಬೆಂಕಿ ತಾಕಿದ ಅರ್ಥಾಯಾ ರಾಶಿಯಂತೆ ಏಕ್ತರ್ಯ, ವಸಂತಕಾಲದ ಸೌಂದರ್ಯ ದಂತೆ ಆಯಾಸ್ತು, ಸೋಬಗು ದೊಡ್ಡ ಅಲೆಗಳಂತೆ, ಬಂಧುಭಾಂಧನರ ಅಿತರಿಯಾದ ಪ್ರೀತಿಯು ಮುಖುಕಿದ ಹೋಡದಂತೆ, ವಿಲಾಸವಿಭ್ರಮವು ಹಣ್ಣಿ ಬಿಟ್ಟ ಸೈಕ್ಕುದಂತೆ, ಮಹಿಮೆಯ ಆಭಿಷಿಕ್ಷೆ ನೀರುಗಳೆಯಂತೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅಸ್ತಿತವಾಗಿನೆ” ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇವನು ಸಂಸಾರದ ಅನಿತ್ಯತೆಗೆ ಹೆದರಿದನು. ಒಬ್ಬದ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಕ್ಕಿಸಿದಂತೆ ಇವನು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದನು.

“ಸ್ವರ್ಮೀಂದ್ರಿಯಾದ ಸೆಕ್ಕಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸಲಗಗಳು ಮಾನವರಿಂದ ಬಂಧನಕ್ಕೂಳಿಗಾಗುವವು. ಬೆಳಕಿಗೆ ಹೋಡಗೊಂಡ ಪತ್ರಗಳು ದೀರ್ಕೆ ಮುಂಚುರಿ ಸಾಯುವುವು. ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಹೋಡಗೊಂಡು ಜಿಂಕೆಗಳು ಬೆಳೆಗಾರರ ವಕ್ತವಾಗುವವು. ಮರವನ್ನೀ ತಳತುನೂಡುವ ದುಂಬಿಗಳು ಕಮಲದಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಾಗಿ ಸಾಯುವುವು. ನಾಲಗೆ ಚಪಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಮಿನಾಗಳು ಗಾಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುವುವು. ಒಂದೊಂದು ಇಂದ್ರಿಯಾದ ಸೆಕ್ಕಿತದಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಸಾವನ್ನು ಕೈಬಿಂಬಿ ಕರೆಯುವುವು. ಇದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸೆಕ್ಕಿತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರುವ ಮಾನವನು ಕೆಡೆರಿನಾನೆನೆ?” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ಚಂದ್ರಾಭನು ನಿವಯ ವಾಸನೆಗೆ ಹೆದರಿದನು. ದೇಹವು ಅದಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ, ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಹೊಲಿಸಿನಂದ ತುಂಬಿಡೆ ಎಂದು ಇವನು ಜಂಗಪ್ಪೆಗೊಂಡನು.

ತನ್ನ ಹಿರಿಯಮನಗಾದ ಚಂದ್ರಪ್ರೀತಿಯನಿಗೆ ಚಂದ್ರಾಭನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು “ನಾನು ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಪಾರಲೋಕ ಸುಖಕ್ಕೆ ದೂರವಾದನು. ಈಗ ನಾನು

ಬದ್ದಾಯನನಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿ ಮೂಡಿತು. “ಭವರೋಗಿಯಾಗಿ ಬವಣ ಪಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಈ ದೇಹ ಸರ್ಕಾರವಾದುದು. ಯಾವನವು ನೀರನೇಯೆಲಣ ಗುಳ್ಳಿಯಂತಿದೆ. ನಾನು ಸಾಯುವಾಗ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು, ಬಂಧುಭಾಂಧವರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಾರರು” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಇವನು ತನ್ನ ಹೀರಿಯವಂತಿರಿಂಜಯನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿ “ಜನಾನುರಂಗಾಯಾಗು. ಜಿನಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಯಾಗಾಗು. ಜಿನಾಗುವನನ್ನು ಅಜರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಪಂಡಿತರ ಹೇಳಿಗೆ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಧರ್ಮಾನುರಾಗಾಯಾಗು. ಕಷಾಯಾಗಳಂದ ಡೂರವಿರು, ಮನಸಿಗಳ ಸ್ವೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗು” ಎಂದು ಬಂದಿವಾದ ಹೇಳಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕುಟ್ಟಿಹಿಡಿದ ನುರದ ತುಂಡನ್ನು ಎಸೆಯುವಂತೆ ತ್ಯಜಿದನು. ಮಹಾವಿರ ಶ್ರೀಫಂಕರ ಬಳಿ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯಾಗಿ ಉಗ್ರ ತಪನೆಗೆ ದನು. ಅಷ್ಟಕರುಗಳನ್ನೂ ನಷ್ಟಗೊಳಿಸಿ ಸಿದ್ಧಪರನೇಷ್ಟಿರುವಾದನು.

ಶೀಲವತಿಯಾದ ಪ್ರಭಾವತಿಯು ಸುವರ್ತಗಂತಿಯು ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಯ್ಯಿಕಾ ದಿಕ್ಕೆ ಹಡೆದು ಕಳಿಂ ತಪನೆಗೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಸಿಂಹಾನುಸ್ತ ವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಹಾಧಿಮರಣ ಪಡೆದು ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಮಹದೀಕ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದಳು. ಹತ್ತು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ನುರದಿಕದೇವ ಹಾಯಾಗಿದ್ದನು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನರುಸೇನಮುನಿಯು ದಳಗನ್ನುಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪ್ರಕಾವ್ಯವಾಗಿ ಧರ್ಮಾನುತನನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ದರ್ಕಾನದ ಮೂರನೆಯೆ ಅಂಗವಾದ ನಿರ್ವಿಚಿಕ್ಷೆ ಸೈಭವವನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯು ಆಶ್ರಮಸವಾಗಿ ಬಳ್ಳಿಸಿದನ್ನು ‘ಸಾಮಾರ್ಪಿ ಹಾರನೇಲ’ ಎಂಬ ನಿರ್ವಿಚಿಕ್ಷೆ ಸೈಭವವನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಳಗನ್ನುಡದಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡರೂಪವಾಗಿ ಬರೆದಿರುವನು. (31-12-1994)

ರೀವತೀಮಹಾದೇವಿ (ಅಮೂರಧರ್ಮಿ)

ಕೊರನ್ನೆನ ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿ ಉತ್ತರಮಂಧುರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನರಾಳಿರಾಜನು ನೇಲಿಸಿದ್ದನು. ಇವನ ಪಟ್ಟದರಿಗೆ ರೇವತೀ ಮಹಾದೇವಿ. ಜಿನಭಕ್ತಿಯೇ ಈಕೆಗೆ ಉಸಿರಾಟವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅದಿಯಿಂದ ನುಡಿತನಕ ಈಕೆಗೆ ಸದ್ಗುಣಾಳೆ ಅಭರಣವಾಗಿದ್ದವು.

ನಿಜಯಾರ್ಥವನರ್ವತ್ತದ ದ್ವಿಷ್ಟಾರ್ಥಿಯ ನೇರುಕಾಟಪ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಾಭನು ನಿದ್ರಾರ್ಥ ರಾಜಾನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಅನುಪಮ ಜಿನಭಕ್ತಿನಾಗಿದ್ದನು. ದಯಾವಾನಯನಾದ ಇವನು ಸದ್ಗುಣಾಳಿಂಕೃತನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಸ್ವಿಯತನೆ ಸುಮತಿ. ಈ ದಂಪತೀಗಳ ಪ್ರತ್ರಪತ್ತಿ ಚಂದ್ರಪ್ರೀತಿಯಾಗಿ.

ఎష్టర్ గొందు క్షేవల్య పదెయువుడక్కాగి దిగంబరనాగలు హోరటిరువేను. ఈ ఖీళర సింయాసనద వేలే నీను కుతుకోఏ ఎందు కేళకొండను.

“అప్పాజి, తావు కాక్కుతవాద క్షేవల్యశుఖ్య కూతొచెయుత్తురువిరి. ననగి దుగ్ధతిగి కారణవాగువ రాజుభారవన్ను వహిసుత్తిరువిరి. స్తీతిపాత్రుగి క్రీష్ణవాద పస్తువన్నే కొడబెశ్కలునే? కెట్టుదన్ను స్తీతిపాత్రుగి యారు తాసే కొడువరు? తావు ఆశ్చేయ సుఖ బయసుత్తు నన్న కొరళిగి పాప కనుమపన్ను క్షేబీసి శరెయువ రాజ్యవన్ను కట్టుత్తిరువిరి! నన్న నన్న నరక దింద వారుమాడలు తావు ననగూ వోక్కెనూగివన్ను అనుగ్రహిసచేశు” ఎందు జంద్రుకేఖరను గోగిదను.

“మగు, నద్దుక్కే ఈ రాజ్యవన్ను ఒప్పిసిచోఏ. నీనూ నష్టుంతి సుపుత్ర నన్న పదెదు ఆవనగి సింయాసనవన్ను వహిసి ఆవేలే నీనూ తపససగబడుడు” ఎందు జంద్రుకేఖరనన్న ఒప్పిసి ఆవనగి పట్టకట్టుదను.

“మగు, నీను సచ్ఛార్థిక్రవంతనాగబేశు. గుణశాలియూగబేశు. నీను ధనూర్ణనురాగియాగబేశు. పరమ జనభక్తునాను. దయాపరనాగి రాజ్య వన్నాళు. జినమునిగళల్లి వినితనాగి బాళు. నీను కొట్టి కున్ని బేళదు నార్యియాయితు ఎంబంతాగదే నీను తావరీ ఎలేయ వేలుల నీరినంతి సుఖ దుఃఖగలిగి అంపియూ అంపింతరబేశు. ముఖ్య చెప్పునల్లి హుక్కియూ చిప్పిగే అంపింతి ఇరువ్వుమ్మివ? ఎందు మగనిగి బుద్ధికేళి జంద్రుభను బడవనాడ విటపన్ను సూళేయు ఆశిగి నొకుపంత రాజ్యవన్ను తొరిదను.

జంద్రుభను విమానదల్లి హోరటి పాండ్యదేశదల్లిద్ద దశ్మణ మంధురిగే ఆగమిసిదను. నగరదల్లి విలాసినియరు తండ్రోపకండవాగి జినాలయక్కే జోగుత్తిరువుదన్ను కండు ఇవనెల్లూ భక్తి ఉవ్విపనేయాయితు. కివితనక చాచిద కడిగట్టే న వితాలాప్పియరు ముందగమసేయరాగి జినాలయక్కే హోరటి ద్వరు. ఇవర చోగసేగట్టే న బిళువు, సోముండియ కష్టు, ఇవరా తేటప్ప ఆభృతణగళ కాంతి సోటికర మనస్సున్న సేరేఖియుత్తద్వన్న. ఈ సోగసు గాతియరన్న జంద్రుభను కూతూహలగొండు నోరిదను.

బంగారద తోరణ, జంద్రునీలద వేదికి, ముత్తిన హారగళు ఇవుగళింద సింగారగొండిద జినాలయగళు నష్టక్రీహికవాగి రామాజిసుత్తి ద్వన్న. ఆ లూపన దొలే భక్తువాహనసు సంభ్రమగొండు రాజుమర్యాదేయదనే జినాలయగలిగి బందు భక్తువరవక్షనాగి జినదక్షన నాది కొనెయుదాగి తమ్మ మన్మయు జినమందిరవాద ‘భూతికిత్కు బందను. బడవనిగి నిధి సిక్కిదిరే హేగోఏ కాగి ఈ జినాలయవన్ను కాణుత్తలే ఇవను పులకగొండను. మగారుబారి ప్రదశ్శిస్తే

నాది సంభ్రమగొండు ఆష్టవిధాచేని మాదిదను. బచమియల్లి శాంతిరస తుంబితుళుకాడుత్తిద్దితు.

చిత్రవాహనన భక్తిపరవకెయిన్న కండు జంద్రుభను సోఇగిగొండను. ఆల్లిద్ద మునిగళగి క్రుమవాగి ఇవను నమస్కరిసిదను. గుప్తభట్టవ్వరకరు వునిచంకులక్కే ఆజార్యరాగిద్దరు. ఇవరు జినధువాగవేబి ఆగసదల్లి సుధాకరరాగి రారాజిసుత్తద్దరు. ఖీళరను భట్టవ్వరకర దక్షసమాది తనగూ మునిదీక్కే కొడువంతి ప్రాతిసిదను.

“భ్యా, మునియాగువుదు హుడుగాటపల్ల. వ్యోగ్యవే మునిదిశేగి మూలబండవాళవాగిదె. వ్యోగ్యవిల్లిదవరిగి తపస్సు సిద్ధిసదు. కిండియిన్న చేపాదిసటు బంద దేవ్వు బండుగదప్పు ఎళ్ళే యిన్న వ్యోగ్యల్లి రుచికొండితు ఎంబ గాదెయిన్న మారెయబారదు. జనలచిక్కరు స్వగ్రహోక్కోగళు సులభవాగి సిగువు ఎందు భార్యతరాగి దిగంబర మునిగళాగువరు. ఇవరు ద్రవ్యమునిగళగి (హోరలూవక్కే మాత్ర మునిగళు) వ్యోగ్యనన్న సిద్ధిసికొళ్లురాదె దుగ్ధతిగిలియావరు. అన్న నాదలు, నీరు, కట్టిగే, చెంచి, ఆడగూళజ్జు, వూడికే, సరియాద ఒలే ఇవేల్ల క్రుమవాగి ఒండుశడే సప్యోగవాగబేశు. మునియు ఇష్టత్తేంటు మూలగుణగళన్న పాలిసబేశు, ఇప్పగళల్లి ఒందు గుణ లూపనవాదరూ క్షేవల్య లభిసలారదు. శాస్త్రదల్లి పారంగతనాగిరబయుడు. ఇంధవనిగి విద్యామపనేనాదరః బందితిందరే ఇవను ఓదిద్దెల్ల కష్టవాగిబిడు వుదు. ఇవను శాస్త్రయాగువుదక్కే బదలాగి కష్టయాగువను. ఆచరణేయల్లి ఖచితశేయిరబేశు. అపరివర మాతిగి మరులాగి మునిమాగివన్న తొరియు బారదు. బేరే మునిగళన్న సిందిసువపను మునిమాగిదింద జ్యుతనాగువను. “నీను నమిగి బేకాద క్షిష్ట. నన్నన్న బిట్టు ఆన్య మునిగళగి నీను వరగబారదు” ఎందు పుచులాయిసవవనూ మునిమాగిదింద జ్యుతనాగువను. శ్రువకరిగే రంజనేయాగువంతి ఆగమినిరుద్దవాగి ప్రవజున మాడువపనూ మునిమాగిదింద జ్యుతనాగిదిరను. ఆయార స్తోకరిసిద నోలే తాను తింద ఒండొందు పదాధిద రుచియిన్న హోగళుత్తు శాపచియరన్న వురుళుగొలిసువపనూ మునిమాగిదింద జ్యుతనాగివను.

మునియు బడవనంతి నున్నానిగి బచాయిబిడకూడాదు. పీకాచియింతి ఇవను నీశీర పూజిగి మసిసోలబారదు. తన్న నడెనుడియుల్లి రహస్య మాడ బారదు. తరగీలేయింతి కండకండ కడె మునియు చెలిసబారదు. మునియు కంసదంతి సారగ్రహియాగిబేశు. శరత్మాలద హోళేయింతి ఇవను కుచియాగబేశు. ఇవను సంసారక్కే సదా దేవరుక్కిరబేశు. ఏఫ్ఫాక్కుత్కే ఎందూ

ಜಗ್ಗಿ ಬಾರೆದು. ಮುನಿಯು ತಂಗಾಳಿಯಂತಿರಬೇಕು. ಮುನಿಯು ಉತ್ತಮ ಕ್ವಾರ್ತಾ ಶೀಲನಾಗಿರಬೇಕು. ಅಂತರಂಗ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಮುನಿಯು ಆಚಾರ ಶೀಲನಾಗಿರಬೇಕು. ಅಂತರಂಗ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗ ಮುನಿಕಥದ ರಥಕ್ಕೆ ಎರಡು ಗಾಲಿಗಳಿದ್ದಂತೆ. ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಆಕ್ಷ್ಯಾವಾಗುವುದೇ? ಕಾವಿಲ್ಲದ ಕೊಡಲಿಯಂದ ಮರ ಕಡಿಯ ಬಹುದೆ? ಅಂತರಂಗ ಬಹಿರಂಗ ರುದ್ಧಾನಾಗದೆ ಮುನಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯನೇ? ತಕ್ಷದಿಯ ಎರಡು ಬಟ್ಟಿಲುಗಳೂ ಏರುಪೇರಿಲ್ಲದೆ ಸಮನಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲನೆ?

ಕಂಡಕಂಡವರಿಗ್ಲೀ ದಿಕ್ಕೆ ಕೊಡುವವನು ಮುನಿಯೆನಿಸಲಾರನು. ನಮ್ಮು ಖಾಣಿ, ನಮ್ಮು ಜಿನಮುಂದಿರ, ನಮ್ಮು ಅಭರಣಗಳು, ನಮ್ಮು ಶಿಷ್ಯರು, ನಮ್ಮು ನೇತಿ ಎಂದು ಬಡ ಬಡಿಸುವವನು ಮುನಿಯೆನಿಸಲಾರನು. ಜಿನಮುಂದಿರಗಳು ಯಾವುನೇ ಇರಲಿ, ದಿನ್ನೆ ತಪ್ಸೋಧನರು ಯಾರೇ ಆಗಿರಲಿ ಇವರ್ಲೀರಿಗೂ ಗೌರವ ತೊರದವನು ಮುನಿಯೆನಿಸ ಲಾರನು. ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಂದ ದೂರವಾದಾಗ ವಾತ್ರ ದಿಗಂಬರ ನಾದುದು ಸಾಧ್ಯಕವಾಗುವುದು. ಮಾಮಾರವಿರುವ ಮುನಿಯು ನಿಗ್ರಂಥನಾಗಿಯೂ ಸಗ್ರಂಥನೆನಿಸುವನು. ಮಾಮಾರಹರಿತನಾದವನು ಸಗ್ರಂಥನಾಗಿದ್ದರೂ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಅವನು ನಿಗ್ರಂಥನೇ ಸರಿ (ನಿಗ್ರಂಥ - ಆಪರಿಗ್ರಹಿ. ಸಗ್ರಂಥ - ಪರಿಗ್ರಹಿ). ಮುನಿಯಾಗಲು ಆಶುರ ನಡಬೇಡ. ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬೀಳರಾಜ್ಯವನ್ನು ಧರ್ಮದಿಂದ ಪಾಲಿಸು" ಎಂದು ಗುಪ್ತ ಭಟ್ಟಾರಕರು ಚಂದ್ರಾಭಸಿಗೆ ಹಿತವಚನವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

"ಸ್ವಾಮಿ, ಎಷ್ಟೇ ಹೊಟ್ಟಿ ಹಣಿಯಲಿ, ಒಮ್ಮೆ ವಾಂತಿಮಾಡಿದುದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಉಣಿ ನೇರೇ? ನಾನು ಮನಸೂರ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಾಗಿಸಿ ಪಟ್ಟಿ ಬಂದಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ನಾನು ಹಿಂದಿರುಗಳಾರೇ" ಎಂದು ಹೀಚರನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ, ಮನಸ್ಪೂರ್ವಕ ಎಲ್ಲಾ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೂ ತೊರೆದುಬಿಡು" ಎಂದು ಭಟ್ಟಾರಕರು ಸೂಚಿಸಿದರು.

ಚಂದ್ರಾಭನು ಮುನಿಗಳ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ತೃಜಿಸಿದನಾದರೂ ಕೆಲವು ವಿದ್ಯೇಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹಾಗೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ಭಟ್ಟಾರಕರು ಗಮನಿಸಿದರು.

"ಅಯಾ, ಕೆಲವು ವಿದ್ಯೇಗಳ ಮೇಲೆ ನೀನು ಈಗಲೂ ಹೊಕೆಗೊಂಡಿರುವೆ. ಅವನ್ನೂ ತೃಜಿಸಿಬಿಡು".

"ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ಸದುದ್ದೀಶದಿಂದ ಈ ವಿದ್ಯೇಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಮೇರುವವರ ತದ ಅಕ್ಷಯ್ತಿನು ಜಿನಾಲಯಗಳನ್ನು ಆಗಾಗ ಸಂದರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ವಿದ್ಯೇಗಳನ್ನು ನಾನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆನು."

"ನಿನ್ನ ಆಶೆ ತೋರಿಸಿಕೊ, ಆತನಕ ನೀನು ಮಹಾಪ್ರತಿಯಾಗಿರು. ಅಣವ್ರತ ಧಾರಿಯಾಗಿರು."

"ಸ್ವಾಮಿಜಿ, ಅಣವ್ರತಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಪ್ರಾಧಿಸಿದನು.

ಮೊದಲು ಸಮ್ಮಾನ್ಯ ಶಿರಾಗಬೇಕು. ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ತೋರಿಬೇಕು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ವಿಷಯವಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಯಬೇಕು. ಜಪಣನು ಬಂಗಾರದ ಮೇಲೆ ಬಾತು ಬಾಯಿ ಬಿಡುವಂತೆ ಪಂಚಪರಮೇಷ್ಠಿಗಳ ಅರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ತಾಳಬೇಕು. ತನಗಾರೂ ರಕ್ಷಕರಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಭಾವಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಜೂಜು, ಬೇಟಿ, ಹೆಂಡ, ಮಾಂಸ, ವ್ಯಾಖಿತಾರ, ಕಳ್ಳತನ ಇವುಗಳಿಂದ ಸದಾ ದೂರನಾಗಿರಬೇಕು. ಸಮ್ಮಾನ್ಯ ಶಿರಾದ ಎಂಬೀ ಅಂಗಗಳನ್ನೂ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಜ್ಞಾನಮಂದಿರ, ಪ್ರಾಜಾಪತ್ಯ, ಶುಲ್ಕಾರ್ಥ, ಕುಲಮಂದಿರ, ತಪಸ್ವಿನ ಮಂದಿರ, ರೂಪಮಂದಿರ ಮತ್ತು ಜಾತಿ ಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ್ಯಾಂದೂ ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಸಬೇಕು.

ಕೊಳ್ಳಿನ ಹಾವಿನಿಂದ ದೂರವಾಗುವಂತೆ ಮಿಥಾಂದ್ರೀನದಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕು. ಕಂಡಿಯಂದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ದೂರವಿರಿಸುವಂತೆ, ಮಿಥಾಂದ್ರೀನದಿಂದಿರಿಗಳಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕು. ಜಾಡಿಕೋರಿರಾದ ಸಹ್ಯೋದರರನ್ನು ತೋರಿಯಂತೆ ಮಿಥಾಂದ್ರೀತಪಸ್ಸನ್ನು ತೋರಿಯಬೇಕು. ಕಚ್ಚುವ ನಾಯಿಯಂದ ಪಾರಾಗುವಂತೆ ಮಿಥಾಂದ್ರೀತಪಸ್ಸಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಆಸೆಪಡುವ ಭಂಟಿನನ್ನು ತೋರಿಯಂತೆ ಮಿಥಾಂದ್ರೀ ಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಯಬೇಕು. ಲಂಟಿಮಾಡಿಸುವ ನಂಟರನ್ನು ಬಿಡುವಂತೆ ಮಿಥಾಂದ್ರೀ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು.

ಜಿನೇಂದ್ರನೇ ಪರಮಾತ್ಮನು. ಜಿನಾಡೆಯೇ ಆಗಮ, ನಿಗ್ರಂಥರೇ ನಿಜವಾದ ಗುರುಗಳು. ದಯೆಯೇ ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮ ಎಂದು ಆಚಲಿತಿತ್ವಾಸ ತಾಳುವುದೇ ಸಮ್ಮಾನ್ಯನೆನಿಸುವುದು. ಆಚರಣೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಧರ್ಮಾಸರಾಗಿಯಾದವನು ದಾರ್ಶಕ ನೆನಿಸುವನು. ಆಣವ್ರತವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವವನು ಪ್ರತಿಕನೆನಿಸುವನು. ಶ್ರಿಂಥಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇನೋಕಾರವನ್ನು ಜಷಿಸುವವನು ನಾಮಾಯಿಕನೆನಿಸುವನು. ಅಪ್ಪಮಿ, ಜತಾದರ್ಶ, ನಿಶೇಷ ಪರಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಸಮಾಡುವವನು ಪ್ರೋದ್ಧೋಪವಾಸಿಯೆನಿಸುವನು. ಹಣಿ ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ತೃಜಿಸಿದವನು ಸಚಿತ್ವವಿರತನಾಗುವನು. ರಾತ್ರಿ ಭೂಜನ ತೋರಿದವನು ಆರನೆಯ ನೇತಿಗೆ ಬರುವನು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಭರ್ಯವ್ರತ ಪಾಲಿಸುವುದು ಶಾರವಕನ ಪಳನೆಯ ನೇತಿಯಾಗಿದೆ. ವ್ಯಾಪಕಾರವನ್ನು ತೃಜಿಸಿದರೆ ಆರಂಭಿವಿರತನಾಗುವನು. ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೃಜಿಸಿದಗೆ ಪರಿಗ್ರಹವಿರತನಾಗುವನು. ಮಕ್ಕಳು ಕೇಳಿದರೂ ಸಲಹೆಕೊಡುವುದನ್ನು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದನ್ನೂ ತೋರಿದವನು ಅನುಮತಿವಿರತನೆನಿಸುವನು. ಮನೆಯನ್ನು ತೋರಿದು ನಿಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಸದೆಸುವವನು ಉದ್ದಿಷ್ಟವಿರತನೆನಿಸುವನು.

ఇవు క్రూవకర హనోయిందు నేలీగాగినే. ఇవన్ను ప్రతిమెగళు ఎందూ కరియువరు” ఎందు మునిగళు బోధిసిదరు.

జండార్భసిగే కొరసేన దేశద రాజధాని ఖత్తర మధురీగి హోగి ఆల్లిన జనవుందిరగళిగి వందిశువ ఆపేక్షేయుంటాయితు. ఇదన్ను భట్టార్కరల్లి నివేదిసి అనువుతి కేళిదను.

“హోగి పుణ్యక్షేత్రగళ దక్షన మాకిచోండు బస్సి. ఎందూ దుజ్ఞనర స్నేహ బీళిసబారదు. యారాదరూ ఆణిచిసిదల్లి అదక్కాగి కొర్మాధగొళ్ళబారదు. తస్సినల్లి ఖత్తావ తాళబేకు. ఖత్తర మధురీయ వరుణవుకారాజన రాణి యాద రేవతి మహాదేవిగి నమ్మ కరియన్న తిలిసి. ఆల్లిరువ ఖండురుళ భట్టార్కరిగి నమ్మ నమ్మారవనన్న తిలిసి. ఇవరడన్న మహరీయబారదు” ఎందు కేళి భట్టార్కరు తీథివందనీగాగి అనువుతి కోట్టిరు.

“మహాస్మామీ, ఖత్తర మధురీయ తుంబ భవాత్మరాద క్రూవకరింపరు. భవసేనాచార్యరే నోదలాడ ఐమనొరు మంది మహామునిగలరువరు. ఆదరే తావు రేవతి మహాదేవిగి మాత్ర కరకే హేళరువిరి. సామాన్యరాద ఖండురుళ భట్టార్కరిగి మాత్ర వందనే తిలిరువిరి. ఇవరిచ్చర మేలే మాత్ర కమగే వశ్వపాత ఏసే?”

“బేపినససి నేట్చు దినపూ దసువిన నోరేకాలు సురిదరూ బేపినకటి తగ్గు పుడేను? ఆల్లిన జన బేపిన ససిగళంతిరువరు. ఆదరింద నావు అవిగి కరకయన్న హేళుపుదిల్ల అంతే నమ్మస్మారవనన్న హేళుపుదిల్ల” ఎందు భట్టార్కరు హేళిదాగ బీళరను మాతు బీళిసదే ఖత్తర మధురీగి బందు బ్రహ్మచారి వేషపదల్లి భవసేనర దక్షన మాడిదను. “మహాస్మామీ, కమ్మంధ కేతివంతరన్న నాను కాణిసు. తమ్మ దక్షనాకాంప్లైయాగి నాను పాంచ్ దేకరింద బందిరువేను” ఎందు హోగిదాగ ఆచార్యరు ఖంచి హోదరు.

భవసేనాచార్యర సమృక్తవనన్న ఒరిచజ్చలు ఒందు దిన జండార్భసు ఇవరల్లిగి బందు

“స్మామీజి, ఈ జనరు దేవుక్కాగి మాడిద్ద న్ను లుణు తీరువరోలే ఇల్లవే ఇవంగి దేవ్య ఛిడిదించేఱి గొత్తాగుత్తిల్ల. పరలోకవనన్న కండవరారు? జనరు ఇద్దగ సుఖపడదే, చణిదల్ల హోట్టి కట్టి నదెయుత్తిరువరు. ఈ జన తీగేసిగాల్లవే?” ఎంట వాడవన్న బీళరను మండిసిదను.

“ధమాచరణియింద పరలోకదల్ల సుఖిగాగువరు ఎందు జినాగము దల్లి హేళరువరు. నమగే మిక్క విచార తిలియదు” ఎందు భవసేనరు నుడిదరు.

బీళరను ఆకుడ్ వాద సిరెన్న కముండలదల్ల తుంబికండు కేంబ్రాగలూ మునిగళు ఆదన్న సిరాకరింపల్లి. బీళరను తన్నోళగే నశ్చు “స్మామీ, సేరినల్లి, గాళియల్లి, భూమియల్లి జీవవిదెయెన్న వరు. ఆదన్న ప్రత్యేక వాగి కండవరుంటే?” ఎందు కేళిదను

“నమగే ఆ బగ్గె ఏనూ తిలియదు. కాప్ట్రీదల్ల జలనికాయ, వార్యు సికాయ, ప్పెద్దిసికాయ జీవద బగ్గె హేళరువువన్న ఓదికోండిరువేను” ఎందు భవసేనరు హేళదరు.

“స్మామీ, జినబింబవనన్న ఆష్టవిధాజ్ఞనేయింద పూజసిదరే ఏను ఘల బరువుదు?”

“అయ్యా, పుణ్యస్రవనాగువుదెందు శాస్త్రదల్ల హేళదే. ఆదరే ఈ బగ్గె ననగేనొ గొత్తిల్ల” ఎందాగ ఈ మునిగళు గిలపాత మాకిచోండిరువారే హోరతు ఇవంగి స్మానుభవవాగిల్ల ఎందు బీళరను తీవూమినక్కె బిందను.

“తానుదింద జినబింబ మాడి పూజసిదరూ ఆదర కిలుబు తప్పదు. ఇదే రీతి ఆభవ్యరు దిగంబర మునిగాలాదరూ ఆజ్ఞానిగళగే ఇరుత్తారే. నూరు బారి పరిష్కార మాడిదరూ వుణ్ణ కుంకుమవాగదు. భవసేనర బణ్ణ వన్న ఒరిచెట్టుదంతాయితు. ఈగ ఖండురుళ భట్టార్కర సమృక్తావన్న పరిష్కిసి నోడబేకు ఎందు ఆవరల్లిగి బందను. ఇను తన్న విద్యాబలదిద హసి కూలున్న దెరిదను. ఇరువే, తగిన వంత్తు నోగాళన్న ఆల్లి సమ్మద్భవాగి స్ఫృషిసిదను. మునిగాలిగి కాణువంతే ఇరువేగాలన్న, తిగణేగాలన్న కోందు హసియల్లన్న జూరుజూరు మాడిదను. న్యుదుంబిదవనంతే ఇవను నడిదు కోండను.

“ఆరియద మాక్షుళు హేలన్న వ్యుగీల్ల రుబీకేండు ఆసందిశివరు. మిథ్యాక్రూత్ద లుద్దేకిదింద జనరు ఆకుభ కమంవేసగుత్తా నలియువరు” ఎందు ఇవరు యోచిసి బ్రహ్మచారియ బిల్లిగి బందు “ధమంక్షేప దయియే పూర్ణ. కేండతిగి వినయనే పూర్ణ. దేహక్షే ఆక్షులే పూర్ణ. ప్రితాక్షే ఆదరనే పూర్ణ. జినధమం ఎల్ల జీవిగా మేలే దయావాస కరియుత్తిదే. ఈ ధమం ఆక్షుకైతారియాదుదు. ఈ ధమం పాపసాగారవన్న తిందు తేగువ బడబానలవాగిదే. సీను నిదయినాగి జీవహింసే మాడుత్తిరువే. జీన్వై జినాగమువన్న ఆభూత మాడికోండు” ఎందు ఖండురుళ భట్టార్కరు మృదువాగి బీళరను తిద్ద లు ప్రయత్నిసిదరు.

“క్షేగి సిక్కిద సుఖమన్న ఆనుభవిసచే పరలోక సుఖక్కాగి కూతోరేయు వపనే ద్వార్డు. పరలోకవనన్న కండిరువిరేను?” ఎందు బీళర వాదక్కిందను.

“ಅಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನು ನಿನಗೆ ಕಾಣುವುದೇನು? ಕಾಣಿದ್ದ ನಾತ್ರಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನೇ ಇಲ್ಲವೇನು? ಎಲ್ಲವನ್ನು ಕಾಣಬಲ್ಲ ನಿನಗೆ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿನ ಪಾವೆ ಕಾಣುವುದೇನು? ಕಾಣಿದ್ದ ನಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಪಾವೆ ಇಲ್ಲವೇನು? ನೀನು ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯ ಗಭ್ರದಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಮರೆತಿರುವೆ. ಅದರೆ ನೀನು ಗಭ್ರದಲ್ಲಿದ್ದುದು ಸುಕ್ಕೇನು? ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಿದ ನಾತ್ರಕ್ಕೇ ಪರಿಮಾರ್ಹ ಇಲ್ಲವೆಂದು ವಾದಿಸಬೇದೆ” ಎಂದು ನುನಿಗಳು ಕಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು.

“ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ದೇವಲೋಕ ಲಭಿಸುವುದೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವರು. ಈ ತನಕ ದೇವಗತಿ ಕಂಡುಂಡವರು ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಸಾಕ್ಷಿ ನುಡಿದಿರುವರೇನು?” ಎಂದು ಬೀಚರ ವಿಶಿಂಡವಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಂಭಿಸಿದನು.

“ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯಂದು ಚಂದ್ರನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಆಗ ಚಂದ್ರನೇ ಇಲ್ಲವೇನು? ಈ ದುಷಮಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜಿನರನ್ನು ಕಾಣಲಾರೆನು ಅಂದ ನಾತ್ರಕ್ಕೆ ಜಿನೇಂದ್ರರು ಇರೆ ಇಲ್ಲವನ್ನು ಬಹುದೇ?” ಎಂದು ಆಚಾರ್ಯರು ನಾಮಿಕವಾಗಿ ಸ್ತುತಿಸಿದರು.

“ಸಾರ್ಥಕ ತಂತ್ರವರ್ಣ ಆಗಬಹುದು, ಚಂದ್ರನು ಬಿಸಿಯಾದರೂ ಆಗಬಹುದು, ಸಮುದ್ರಗಳ್ಲಿ ಬತ್ತಿಹೋದರೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಅಂದು ಸರ್ವತ್ವ ಸ್ಥಾನಪಳ್ಟಿ ವಾದರೂ ಆಗಬಹುದು, ಅದರೆ ಜಿನಾಗವನ್ನು ಎಂದೂ ಸುಖ್ಯಾಗದು” ಎಂದು ಭಟ್ಟಾರ್ಕರು ಕಡ್ಡಿ ತುಂಡಾದಂತೆ ಖಚಿತಪಡಿಸಿದರು.

ಉಂಡುರುಳಿ ಭಟ್ಟಾರ್ಕರ ಧರ್ಮತ್ವದ್ವೀಕ್ಷಣೆ ಗೂ ಸಮೃದ್ಧಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮಾ ಚಂದ್ರಾಭನು ತಲೆದೂಗಿದನು. ಇವರು ಕಷಾಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದಿರುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹಿಂಣಿ ನೋಡಬೇಕೆಂಬ ಚನಲ ಇವನಿಗುಂಟಾಯಿತು. ಭಟ್ಟಾರ್ಕರು ಮಲಿಗಿದಾಗ್ಗ ಇವನು ಕೆಸರು ಗಾಲಿನಿಂದ ಆವರಿಸ್ತು ತುಳಿದಾಗ ಕೆಸರೆಲ್ಲ ಆವರ ನೇಗಿತಾಕೆ ಹೊಲಿಸಾಯಿತು. ಭಟ್ಟಾರ್ಕರು ಓಡಾಡುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಾವೇ ಮಲಿಗಿರಬಹುದೆಂದೂ, ಯಾರೇನೇ ಕಾಣಿದೆ ತಮಗೆ ಎಡವಿರಬಹುದೆಂದೂ ಭಾವಿಸಿ “ಅಯ್ಯಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಡೆಯಿರಿ” ಎಂದು ಸಹನಾಮುತ್ತಿಯಾಗಿ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡರು. ನೂರನೆಯ ದಿನ ಭಟ್ಟಾರ್ಕರು ಆ ಜಾಗವನ್ನು ಬೆಟ್ಟು ಬೇರೆಕಡೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರು. ಬ್ರಹ್ಮಾರ್ಥಿಯ ಜನಲ ತೀರಿತು. ಎಲ್ಲ ಪರಿಕ್ರೇಯಿಲ್ಲಾ ಭಟ್ಟಾರ್ಕರು ಗೆದ್ದಿದ್ದರು. ಕೊನೆಗೆ ಇವನು ತನ್ನ ಕೃತಕ ಕೊಪೆವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಭಕ್ತಿಪರವಕನಾದನು. ನುನಿಗಳ ಚರಣಕವುಲಗಿಗೆ ಹೊಷ್ಟಾಗಿವೆಗಿದನು. ನುನಿಗಂಪ್ರತ ಭಟ್ಟಾರ್ಕರ ವಂದನೆಯನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಚಂದ್ರಾಭನು ನೂರನೆಯ ದಿನ ರೇವತೀಮಂಹಾದೇವಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದನು. ನಗರದ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಷಿನಲ್ಲಿ ಇವನು ಚತುಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮನಾಗಿ ಹಂಸಾರೂಧನಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೃಯಾಲ್ಲಿ ಕವುಂಡಲ ಹಿಡಿದು ಬಾಳಿಸಾರ್ಥಕವಾದ ಕಂಗೀಳಿಸಿದನು. ಉಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಆರೆಬೆ ಸಮೃದ್ಧತ್ವದ ಶಾಪಕರು, ಸಂಕರ್ಯದ ಶಾಪಕರು, ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶಾಪಕರಾಗಿದ್ದವರು, ಚಚ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಸದಾ

ಮುಳಗಿದ್ದ ಶಾಪಕರು, ಕೇತಕಿಗಾಗಿ ಬಾಯಿಬಿದುವ ಶಾಪಕರು, ಕಾರ್ಯವಾಗಿ ಶತ್ರೀಯ ಕಾಲುಕಟ್ಟಿನ ಶಾಪಕರು ಡೇಂಬರ ಬೀಳಿನ ನೇರೀಲೆ ನದಿ ನುಗ್ಗಿ ವಂತೆ ಒಬ್ಬರ ಹೇಳೆಬ್ಬರು ಪ್ರಪ್ರೋಟಿಯಿಸಿ ಚತುಮುಖವನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ನಾಡಿದರು.

ರೇವತಿ ಮಹಾದೇವಿಯು ಆರಮ್ಮನೆಯ ಅಂತಹಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಜನ ಜಂಗಳಿಯೆ ಕೋಲಾಡಲವನ್ನು ಕಡುಮುಕ್ಕಿರುತ್ತಾರೆ ಕುತ್ತಾಡಲಗಿಂದಳು. ವರುಣ ಮಹಾರಾಜನು ಒಡೆಂಬ್ರೋಲಗದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಇವನೂ ಜಾಜಾತ್ರಿಗೆ ಸೋಳಿಗಿಸಿಂದು ಕಾರಣ ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

“ಕವುಲಭವನಾದ ಚತುಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕದಿಂದ ಇಳಿದು ಫ್ರಂಕ್ ನಗರಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖಿನಿದಿಂದ ಬಂದಿರುವನು. ದೇವಮಂದಿರಿನಿಂದ ವ್ಯಾಖಿನಿ ವ್ಯಾಖಿನಿ ವ್ಯಾಖಿನಿ ಇರು ಹೀಡು ಹೀಡಾಗಿ ಬಂದು ಬ್ರಹ್ಮದೇವನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಅಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಕೃಪೆಗೆ ನವ್ಯಾ ನಗರ ಜಿರಿಸುಣ್ಯಾಗಿದೆ” ಎಂದು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಳ್ಳಿಸಿದರು.

ಆರಾದು ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು “ಸ್ವಿಯತಮೇ, ನಮಗಿಂತಲೂ ಪ್ರಜ್ಯಾವಂತರು ಯಾರಿ ರುವರು? ನವ್ಯಾನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲು ತ್ರಿನೂತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಬ್ಬಿಸಾದ ಸ್ವಾಷಿಕರ್ತ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ನಾವು ಕರೆಯಿದಿದ್ದರೂ ಬಂದಿರುವನಲ್ಲ! ನಾವೂ ಹೋಗಿ ಆ ದೇವನನ್ನು ಪ್ರಜಿನಿ ಬಂದೂಳಿ. ತದನೇಕೆ?” ಎಂದು ಆವಸರಪಡಿಸಿದನು.

ರೇವತಿಯು ಆರಸನ ದೇವತಾಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ನೂಡುತ್ತಾ ಯಾರೋ ಯಾಸ್ತಿಗಾರ ಈ ನೇನ ಕಟ್ಟಿ ಜನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಣಿ ರಚನ್ತಿರುವನು. ಇವನು ಬೀಚರ ಇರಬಹುದು ಅಥವಾ ವ್ಯಂತರನೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಇವನು ಆವರಿಸಿದ ಪ್ರಜ್ಯೆಗೇರವ ಪದೆಯಲು ಇವನು ಆತ್ಮಿಸಿರುವನು. ಅಂಥ ಅಂದು ಜಾಲಕ್ಕೆ ತಾವು ಮರುಖಾಗಬಾರದು. ಆಗ ಆವಸ್ತಿಗೇ ಕಾಲ. ಹಿಂದೆ ಆದಿಬ್ರಹ್ಮನು ನಮಗೆ ಪ್ರಪ್ರಭವು ತೀರ್ಥಂಕರನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನು ಕೃವಲ್ಯಾ ಪದೆನು ಎಷ್ಟೋ ವಣಗಾರಾಯಿತು” ಎಂದು ರೇವತಿಯು ರಾಜನ ಸಮೃದ್ಧವನ್ನು ಆಲಾಗಾಡಂತೆ ಸವ್ಯದ ಪಡಿಸಿದಳು.

ಇತ್ತ ಬೀಚರನು ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಜಿಸಲು ಬಂದವರಲ್ಲಿ ರೇವತಿ ದೇವಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಟ್ರಿಪ್ಪ ಹುಡುಕಿದನು. ಆಕರ್ಷಣ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಣಿದೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡನು. ಮುರಿನೆಯ ದಿನ ಇವನು ನಗರದ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಾರೂಧನಾಗಿ ವಿಷ್ಣುರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು. ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಕೌಸ್ತುಭ, ಕೃಗಳಲ್ಲಿ ಗಡೆ, ಬಿಳ್ಳಿ, ತಂಬಿ, ಚಕ್ರಾರ್ಯಾಧ ಧರಿಸಿ ನೀಲ ನೇರಿಷ್ಠಾಳ್ಯಾಮಾಗಿ ರಾರಾಜಿಸಿದನು! ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕೆ ರತ್ನಾಭರಣ ಧರಿಸಿ ನಿಗಿನಿಸಿದನು. ಇವನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಲಷ್ಟ್ರೀಯೇ ಹೊದಲಾದ ಹದಿನಾರು ಸಹಸ್ರ ಮಂದಿ ನಾರೀಮಂಹಾರಿಯಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹದಿನಾರು ಸಹಸ್ರ ಮಂದಿ ಮಕುಟಧಾರಿ ರಾಜರಾಗಿದ್ದರು. ಉರಿನ ಜನರು ನೈಕುಂತವಾಸಿಯಾದ ವಿನ್ನನೇ

ಪ್ರತ್ಯೇಕನಾಗಿರುವನು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ತಂಡೋರತೆಂದವಾಗಿ ಬಂದು ಪರಮಾತ್ಮನ ಅನುಗ್ರಹಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿದರು.

‘ರಾಣಿ, ನೇನೆ ನಮ್ಮ ಸಗರ ಬ್ರಹ್ಮನ ಆಗಮನದಿಂದ ಪುನಿತವಾದರೆ ಇಂದು ನಾರಾಯಣನೇ ನಮಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕನಾಗಿರುವನು. ನೇನೆ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ವರವಾದೆನು. ಈಗ ಪನ್ನಗತಯನ ದರ್ಶನಮಾಡಿ ವಾವನ ವಾಗೋಣ. ಚೇಗ ಹೊರಡು’ ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

‘ಅರಿ, ಈಗ ಬಂದಿರುವ ಪನ್ನಗತಯನನೂ ಒಬ್ಬ ಮಾಯಾವಿಯೇ ದಿಟ್ಟಿ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯಾ ಇವನು ಕೇಳವನ್ನಲ್ಲ. ಜೀನಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ನವಕೇಶವರು ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವರು. ಆವರೆಲ್ಲ ಸತ್ಯ ಯುಗಕೇ ಕೇಳಿದವು. ಈ ವೇಷಧಾರಿಗೆ ತಾವೂ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕಾರಿಸುವಿದೇನು?’ ಎಂದು ಮೂಲದಲ್ಲಿನಿದಳು. ರಾಜನು ಪತ್ತಿಯ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿ ಏಷ್ಟು ಪೂಜೆಗೆ ಹೇಗೆದೆ ನಿಂತನು. ಅತ್ಯ ಶೀಚರನು ತನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿ ಸಲು ರೇವತೀ ಮಾಹಾದೇವಿ ಬಾರದಿಲು ಸೋಜಿಗೊಂಡನು.

ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಶೀಚರನು ನಗರದ ಪಕ್ಷಿಪು ದಿಕ್ಕನ್ನ ತನ್ನ ಮಾಯಿಗೆ ಅರಿಸಿದನು. ಮುಕ್ಕಣಿನಾಗಿ ಇವನು ಮೈದೊರಿದನು. ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಗೆ, ಜಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಲಚಂದ್ರ, ಉಸ್ತುಯಲ್ಲಿ ಉರಿಗಳ್ಲಿ, ಎಡಗಡೆ ಗಿಡೆ, ಕೃತ್ಯಲ್ಲಿ ಹಾವಿನ ಕಂಕಣ, ಕೂಲ, ಡವರುಗ ಮತ್ತು ಕವಾಲ ಇವು ಶೋಭಿಸಿದವು. ರುಂಡಮಲಾಧರನು ತಾರಾ ಜಳದಂತಿ ರಾರಾಜಿಸಿದನು! ಈ ವ್ಯಾಘರವಾಹಕನೆ ಸುತ್ತಾಮುತ್ತ ಭೂತಗಳ ನಿಂತು ಶಿವಸ್ತುತಿ ಮಾಡಿತು. ನಗರವಾಹಿಗಳು ‘ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಈಕ್ಕರನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದಿದ್ದೇವು. ಈಗ ಇವನೇ ನಮಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕನಾಗಿರುವನು. ಇವನನ್ನ ಕಣ್ಣಂಬ ಸೋಡುವ ಭಾಗ್ಯ ವಂತರು ನಾವು?’ ಎಂದು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಶ್ರೋತ್ವಾಹಕೊಡುತ್ತಾ ಬಂದು ಶಿವಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರು.

ಈಕ್ಕರ ಪ್ರತ್ಯೇಕನಾದ ಸುದ್ದಿ ಪರಾಣ ಮಹಾರಾಜನ ಕಿವಿಗೂ ಬಿಡಿತು. ‘ರೇವತಿ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ನಾನು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮನ ದರ್ಶನ ಪನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಏಷ್ಟು ನಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕೂ ನಿನೇ ಅಡ್ಡಿಯಾದ. ಈಗ ಅಡ್ಡಿ ಪಡಿಸ ಬೀದ. ಗಿರಿಜಾರಮಣನನ್ನು ಪೂಜಿಸೋಣ. ಹೊರಟುಬಿಡು’ ಎಂದು ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಪಸಿಸಿದನು.

‘ನಾಥ, ನಮ್ಮ ಪುಂಜಾಣದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಭೀಮಾವಳಿ ಮುಂತಾದ ಹನೇಷ್ಯಂದು ಮಂಂದಿ ರುದ್ರರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಲವಾಗಿರುವರು. ಈಗ ಬಂದಿರುವವನು ನಿಜ ವಾಗಿಯಾ ರುದ್ರನ್ನಲ್ಲ. ಇವನೂ ಮಾಯಾವಿಯೇ?’ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿದಳು. ಇವಳ ದೃಢನಿಧಾರ ಕಂಡು ನರಾಣರಾಜನು ವಿಸ್ತೃಯಗೊಂಡನು.

ಇತ್ತು ಮಾಯಾತಿವನು ತನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಸಲು ರೇವತೀ ಮಾಹಾದೇವಿ ಬಾರದಿದ್ದು ದನ್ನ ಚಂತಿಸಿ ಚಕಿತನಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಒರಿಹಚ್ಚುವ ಜವಲ ಮಾತ್ರ ಚಂತಿಸಿ ಚಕಿತನಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಒರಿಹಚ್ಚುವ ಜವಲ ಮಾತ್ರ.

ಇವನಿಗೆ ಹೊಗಲಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕುನೆಯ ದಿನ ಶೀಚರನು ವಧ್ಯಮಾನನ ಸಮವರಣವನ್ನು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ತೇಲಿಸಿದನು. ತಂಗಾಳಿಗೆ ತೂಗಾಡುವ ಅಶೋಕತರು, ಸಿಂಹಾಸನ, ಪಾಲಿ ದಲ ತೆರಿಯಂತಿದ್ದ ಚಾಪರಗಳು, ದಿವ್ಯವಾದ್ಯ, ದೇವತೆಗಳು ಸುರಿಸುವ ಪ್ರಾಪ್ತವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಮಂಕ್ಕಿದ್ದೆ, ಪ್ರಭಾವಳಿಯೇಂಬ ಅಪ್ಪೆಪುಕಾಪ್ರತಿಕಾರ್ಯಗಳು, ಸಮವರಣದಲ್ಲಿ ತೀಥಂಕರ ರೂಪಧಾರಿಯಾಗಿ ಶೀಚರನು ವಿರಾಜಮಾನನಾದನು. ಉರಿನ ಶ್ರವಕ ರೆಲ್ಲರೂ ಹೊಗಿದಗಳಿಲ್ಲವನ್ನೂ ತರಿದು ಹೊವನ್ನು ತಂದು ಇವರು ಜನ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಕೃತಾಧರಾವನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು.

‘ರಮಣ, ಇಂದು ಪರ್ವತಮಾನ ತೀಥಂಕರನೇ ಬಂದು ಸಮವರಣದಲ್ಲಿ ವಿರಾಜ ಮಾನನಾಗಿರುವನು. ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿನ್ಷು ಮತ್ತು ಮಹೇಶ್ವರನ್ನು ನೀನು ತಡೆಗಳಿಸಿ. ನಿನ್ನ ಏಕ ದೇವತಾನಿವ್ಯಾಗಿ ನಾನು ಮಂಚಿ ಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಈಗ ನಿನ್ನ ಮಂದ್ವಿನಾದ ಪರ್ವತಮಾನ ತೀಥಂಕರದೇ ಬಂದಿರುವರು. ಈ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಕಂಡು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅರ್ಚಿಸೋಣ’ ಎಂದು ಉತ್ಸುಕನಾಗಿ ತಿಳಿದನು.

‘ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ತೀಥಂಕರರ ನೇನುವೂ ಮಾಯಾವಿಯ ಕಾರ್ಯನೇ ಆಗಿದೆ. ಈಗ ಬಂದಿರುವವನು ಕೈನಲ್ಲಿ ಲಪ್ಪಿಯ ರಮಣನ್ನಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪುಂಜಾಣದಲ್ಲಿ 24 ಜನ ತೀಥಂಕರರು ಬಂದುದೂ ಅಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲ ಮುಕ್ತಾದಾದೂ ಅಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಈಗ ಬಂದಿರುವವನು ಪರ್ವತಮಾನ ಸ್ವಾಮಿ ಅಶ್ವವೇ ಅಶ್ವ’ ಎಂದು ರೇವತಿಯು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಳು.

‘ಈಗ ಹೋಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಲ್ಲರೂ ಹಾಗಾದರೆ ಹುಟ್ಟಿರೇನು?’ ಎಂದು ರಾಡಿಸು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

‘ಸ್ವಾಮಿ, ನೆಲ ಆಗಿದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಿಧಿ ಲಭಿಸುವುದೇ? ಮರಗಳಿಲ್ಲವೂ ಶ್ರೀಗಂಧ ಪ್ರಕಾಳಾಗುವನೇ? ಬೆಟ್ಟಿಗಳಿಲ್ಲವೂ ಕನಕಗಳಿಗೇ? ಶ್ರಾವಕರೆಲ್ಲರೂ ಸಮೃದ್ಧಿಗೇ? ಮಾಧಕ್ತಯವಿರುವವರು ಜೈನರೇ?’ ಎಂದು ರಾಡಿಯು ಮರಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹಾಕಿದಳು.

‘ರಾಣೇ, ಮಾಧಕ್ತಯವೆಂದರೇನು?’ ಎಂದು ಕುತ್ತಳಹಲಗೊಂಡನು.

ನದಿ, ಬೆಟ್ಟಿ, ಪ್ರಕಾಳಾಗಳನ್ನು ದೇವರೆಂದು ನಂಬಿ ಪೂಜಿಸುವುದು ದೇವಮಂಥ ವಾಗಿವುದು. ಜಿನೇಂದ್ರಸೌಭಯನೇ ದೇವನೆಂದು ಅಜಲವಾಗಿ ನಂಬಿಸುವುದೇ ಸಮೃದ್ಧಿದ ಹಂಡಿತವಾಗಿದೆ. ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಪಾಸಗಳು ನಾಶವಾಗುವುದು ವೆಂದು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಮುಳುಗುವುದು ಲೋಕಮಂಥನಿಸಿಸುವುದು. ಮಾಯಾ ಚಾರಿಗಳನ್ನು ಸದ್ಗುರುಗಳಿಂದು ನಂಬಿ ವರಿಗುವುದು ಗುರುಮಂಥನಿಸಿಸುವುದು. ಸಮೃದ್ಧಿವು ಪ್ರಜಾವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾವು ದೇವಮಂಥ, ಲೋಕಮಂಥ ಮತ್ತು ಗುರುಮಂಥಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಜಿನೇಂದ್ರನೇ ದೇವರು. ಜರವಾಣಿಯೇ ಆಗಮ ಅಪರ್ಗಿಹಿಯಾದ ದಿಗಂಬರ ಮನಸಿಯೇ ಗುರು ಎಂದು ನಂಬಿದವರಿಗೆ ಸಮೃದ್ಧವು

ಬಲಿಯುವುದು' ಎಂದು ರೇವತಿಯು ತನ್ನ ಗಂಡನ ಸಮೃದ್ಧಿವನ್ನು ಶುಚಿಗೊಳಿಸಿದಳು.

ಅತ್ಯ ಮಾಯೂ ಜನೇಂದ್ರನು ದೀವತಿಯ ಧರ್ಮಶ್ರದ್ಧೆಗೂ, ಸಮೃದ್ಧಿಕ್ಕೂ ಬೆರಗಾಗಿ ತನ್ನ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ತಾಳ ರೇವತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಅಕ್ಕಯನ್ನು ಮುಕ್ತಕೆಂಠನಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಯಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಅನಂತರ ಮುನಿಗುಂಟು ಭಟ್ಟಾರಕರ ಶಾಖಾತೀವಾದವನ್ನು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಆ ಸಗರದಲ್ಲಿದ್ದ ಜಿನ ಮಂದಿರಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದ್ವಿತೀ ಮುಖುರೀಗೆ ಸ್ವರೂಪಾಣಮಾಡಿದನು.

'ಮುನಿಭುಕ್ತಿ ಭಟ್ಟಾರಕರ ಕ್ರಾಕಟಾಪ್ರಕ್ರಕ್ತಿ ಬಿಡ್ಡ ರೇವತಿ ಮಹಾದೇವಿಯೇ ಪುಣಿವಂತಳು. ಇವಳು ಸಮೃದ್ಧಿ ಚೂಡಾಮಣಿಯಾಗಿರುವಳು. ಶೀಲವಂತೆಯಾದ ಈಕೆಯು ಸಚ್ಚಾರಿತ್ರವನ್ನೇ ಆಡಿಯಿಂದ ಮುನಿಡಿತನಕ ಸಿಂಗರಿಕೊಂಡಿರುವಳು. ನಿಮ್ಮ ಖಂಕೆಯಾದ ಈಕ ಶೂಜಾರ್ಥಳು' ಎಂದು ಉರಿನ ಕ್ರಾವಕರ್ತ್ವರೂ ರೇವತಿ ಮಹಾದೇವಿಯನ್ನು ಕಾಡಿಹೊಗಿದರು.

ಅತ್ಯ ಪರ್ವತ ಮಹಾರಾಜನು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ತನ್ನ ಮಗ ತಿವಕ್ತಿರ್ಗೆ ಪಟ್ಟಿಕಟ್ಟಿ ಅರಿಂಜಿಯ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆಪಡೆದನು. ರೇವತಿಯು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಜನ್ಮ ಶೂಜಾತಪ್ತರಾದಳು. ಜನಮುನಿಗಳಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಹಾರ ದಾಸಮಾಡಿದಳು.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ರೇವತಿಯು ಮುನಿಗುಪ್ರರನ್ನು ಸದ್ಗುರುವೆಂದು ಶೂಜಿಸಿ ಸುವೃತ್ತಿಗಂತಿಯರ ಬಳಿ ಅಯಿಕಾದೀಕ್ಷೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಉಗ್ರೋಗ್ರ ತಪನೆಸಿದಳು. ಏಕಾದಾಂಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತಳಾದಳು. ದ್ವಿತೀ ಮುಖುರೀಯ ಜಿನಮುನಿರಗಳ ದರ್ಶನಾ ಕಾಂತ್ಯಿಯಾಗಿ ಈಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಕರಿಹಾಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮಹಾರೋಗಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದಳು. ದೇಹದ ನೂಡಿವನ್ನು ಶ್ರಜ್ಞಿಸಿ ಸಲ್ಲೇಖಿಸಿ ಪ್ರತವನ್ನು ಧರಿಸಿ ರೇವತಿ ಮಹಾದೇವಿಯು ಪಂಚನಮಸ್ವಾರ ಜಪಿಸುತ್ತಾ ರಂಭವರಿಣಾಮಾದಲ್ಲಿ ದೇಹತ್ವಾಗ ಮಾಡಿದಳು. ಹದಿನಾರನೆಯ ಅಚ್ಚುತಕಲ್ಪ ಈಕರಂನ್ನು ಕೈಬಿಂಬಿ ಕರೆಯಿತು. ಈಕೆ ಲಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತಿರುವ ಸಾರೋಕಾಲ ಪರಮಾಯುವ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದ ಮಹಡಿಕದೇವನಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳು.

ದಿಗಂಬರದಾಸನಾದ ನಯೆಸೇನ ಮುನಿಯು ಧರ್ಮಮೃತ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಹಳಗ್ಗೆದದಲ್ಲಿ ಚಂಪೂರೂಪದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಅಮಾಧವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ರೇವತಿಮಹಾದೇವಿಯು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿರುವಳು. ಇದು ಸಮೃದ್ಧಿವ ನಾಲ್ಕುನೇಯ ಅಂಗ. ಇವನ್ನು ಶ್ರೀ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ 'ದಾನಚಿಂತಾಮನೆ' ಎಂ ಪತಿಕಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಾನಾದ ನಾನು ತಿಳಗನ್ನು ದದಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವೆನು. (4-1-1995)

ಉಪಗೂಹನ ಚತುರ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಕ್ತ ಶ್ರೀಮತ್

ಉಪಗೂಹನಾಂಗವು ಸಮೃದ್ಧಿವೆಂಬ ಕತ್ತಿಗೆ ಬರಿಯಂತೆ ಇರುವುದು. ಈ ಅಂಗವನ್ನು ಧರ್ಮರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ತನ್ನ ಬಾಳಲ್ಲಿ ರಾಧಿಸಿದ ಜಿನಭಕ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಗೊಲ್ಲಿ ನಾಡಿನ ಕಾಮಲಿಸ್ತಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ರಾಜಶ್ರೀಮಿಂಬಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ನೈತ್ಯವಂತ ಶಿಲಕ ನೈಸಿದ್ದನು. ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಬೇರನೂ ಇವನ ಮುಂದೆ ಬಜವನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಕಂಡು ದೇವೇನೀಂದ್ರನೂ ಜಿಕೆತನಾಗಿದ್ದನು. ಜಿನಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇವನಿದಿರು ಪ್ರಪ್ರಥಮನು ದಾನ ಪ್ರವರ್ತಕನಾದ ಶ್ರೀಯಾಂಘನೂ ಕುಳಿಗಾಗಿದ್ದನು.

ವಾಗಧ ದೇಹದ ದೊರೆ ವಿರಾಧ್ಯಜ. ಇವನ ಮಂಡದಿ ಸುಸೀಮೆ. ಇವರ ಪುತ್ರತ್ವ ವಿರಕುವಾರ. ಇವನು ಆಪಾತ್ಮೋಲಿಯಾಗಿ, ಲಭಾಗನಾಗಿ, ಪ್ರೋಲಿಪ್ರೋಕರಿಗಳಾದ ದುಷ್ಪರ ಕಡೆಗೆ ನಾಯಕನಾಗಿದ್ದನು. ಸದಾ ಕಳ್ಳತನ, ವ್ಯಾಭಿಕಾರ, ದರೋಣಿ ಇವಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಇವನು ಮಾಳುಗಾಗಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೆ ಬಬ್ಬಿ ಚೊರೆ ಶಿಖಾಮಣಿಯು ರಾಜಪುತ್ರನ ಮಿತ್ರವ್ಯಂದದಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಭಾಗಿಯಾಗಿ 'ಯುವರಾಜರೀ, ನಾನು ಕಾಣಿದ ದೇಶ ಯಾವುದೂ ಇಬ್ಬ. ನಾನು ಎಳ್ಳಿ ಬಗೆಯ ಕಳ್ಳತನದಳ್ಳೂ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಸ್ಸಿಂಹನಾಗಿರುವೆನು. ಅದರೆ ಒಂದು ಜಾಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ನಷ್ಟಕ್ಕೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರವೇಶ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಗೊಲ್ಲಿ ದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿ ಕಾಮಲಿಸ್ತಿಪುರ. ಅಲ್ಲಿ ಜಿನೇಂದ್ರ ಭಕ್ತನೆಂಬ ಅಭಿನವ ಕುಬೇರನಿರುವಣು. ಅವನ ಮನೆಯು ಜಿನಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಜಿನೇಂದ್ರಬಿಂಬದ ಮುಕ್ಕೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವೈದ್ಯಾರ್ಥಿ ರತ್ನವನ್ನು ಕೀಲಿಸಿದೆ. ಇದರ ಬೀಳಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಕಟ್ಟಿಲಾರರು. ಮೂರು ಲೋಕಗಳ ಸಂಪತ್ತಿಲ್ಲ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಮಾಡಿದರೂ ಈ ರತ್ನಕ್ಕೆ ಸರಿದಾಗಳಾರದು' ಎಂದು ಚೋರೆ ಪ್ರಧಾನನು ಬಂಡಿಸ್ತಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿರಕುಮಾರನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿತ. ಆ ರತ್ನವನ್ನು ಅಪವರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಭಲ ಹುಟ್ಟಿತು.

'ಅಯಾಗ್, ನೀನು ಕಳ್ಳರ ಕಳ್ಳನಾಗಿರುವೆನೆ. ಇದರ ನೇರೆಲೆ ನೀನು ವಿವೇಕಿಯಾಗಿರುವೆನೆ. ಎಂಥರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ನೀನು ಮಾಳ್ಳಿರಚಬಲ್ಲಿ. ನಿನಗೆ ಆ ರತ್ನಾವಹರಣ ಯಾವ ಲೀಕ್?' ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರನು ಉಬ್ಬಿಸಿದನು.

"ಯುವರಾಜ, ತನ್ನ ಕಾಕಲೂ ಅಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ನೇಲಗಟ್ಟಿ ವಜ್ರಮಯವಾಗಿದೆ. ದೇವಾಲಯದ ಸುತ್ತಾ ಹನ್ನೆರಡು ಸುತ್ತಿನ ಕೊಳ್ಳಿಯಿದೆ. ಸದಾ ಸರ್ವಗಾವಳಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೆಂದರೆ ಎಂಬೆಂದುಭರ್ಜಿ. ಯಾವ ಗುಂಡಿಗಿಯಿರಬೇಕು. ಸೆಟ್ಟಿಯು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಈ ಜಿನಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕುಳತು ಶೂಜಾ ನಕ್ತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಜಿನಕಾಬ್ರಾಶ್ರಣದಲ್ಲಿ ಪುಲಕಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದ್ಲು ಒಂದು ಜಿನಮಹಾತ್ಮನ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಸೂಜಿಯ ರಂಧ್ರದಲ್ಲಾ ನುಸುಳಬಲ್ಲೆ. ವಜ್ರಕವಾಟವನ್ನು ದರೂ ಭೇದಿನ ಬಲ್ಲೆ. ಇಬ್ಬರಿದ್ದ ಕಡೆ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಚಾಕಾಕ್ಕೆತನದಿಂದ ಅಪಹರಿಸಬೇಕೆಂದು. ನನ್ನಂಥಿನೂ ಈ ರಕ್ತಕ್ಕೆ ಆಶಿಷದದೆ ತೆಪ್ಪಗಿರುವಾಗ ಇದನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವ ಕದಿನು ನನ್ನು ನಾನು ಬೇರೆ ಕಾಕೆಂದು ಕಳ್ಳುತ್ತು ನಿಸ್ಪಾತಾಯಾಕೆಯನ್ನು ವೃಕ್ತಪಡಿಸಿದನು.

‘ಆ ರತ್ನವನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟವನಿಗೆ ನಾನು ಅಧರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಿರ್ದುವೆನು’ ಎಂದು ರಾಜಪುತ್ರ ತನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಆಗ ಸೂರ್ಯನೀಂಬ ಕಳ್ಳುತ್ತು ಉತ್ತಾಪಕೊಂಡು

‘ಯುವರಾಜ, ನಾನು ಆ ರತ್ನವನ್ನು ತಂದು ತಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವೆನು’ ಎಂದು ಪಣತೊಟ್ಟಿನು. ಇವನಿಗೆ ರಾಜಕುಮಾರನು ಕರ್ತೃರ ನಿಳಯವನ್ನು ನೀಡಿ ಹೋತ್ತಾಗಿ ಹಿಸಿದನು.

‘ಆ ರತ್ನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕದಿಯಲಿ? ನಾನು ಹೀದುಮುಂದು ಯೋಜಿಸದೆ ನಿಳಯವನ್ನು ಬೇರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆನ್ನಿಲ್ಲ? ನರ್ತಕನ ದೇವಮಂದಿರಕ್ಕೆ ನಾನು ನುಂಡಿ ಬೇರೆ ಬಿಂದುತ್ವಾಗುವುದು. ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿ ಕತ್ತರಿಸುವಂತೆ ಕತ್ತರಿಸದಿಬಿಡುವರೆನು? ಅಹಿಂಸೆಯಿಂದ ಕದಿಯಾವವನೇ ನಿಜವಾದ ಕಳ್ಳು. ನಾವು ನೋವಿಗೆ ಅಸ್ವದ ಕೊಡಬಾರದು. ಕನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಬಾರದು. ಈ ಮಾಹಕ್ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಆತ್ಮರಾಸ್ತುದು. ಜನೇಂದ್ರಭಕ್ತನು ಜಿನಭಕ್ತಿಗೆ ಮರುಳಾಗುವನು. ಅವನು ಕವಟವನ್ನಿರುತ್ತಾನು. ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡೆ ಅವನಿಗೆ ಪರಿಭಕ್ತಿ. ಆಗ ನಾನು ಮಾರ್ಯಾತಪಸ್ಸಿಯಾಗೇಕು. ಉಗ್ರನಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುವನವನ್ತೆ ವೇದ ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಅನಂತರ ಜನೇಂದ್ರಭಕ್ತನ ಮನಿಗೆ ಅನಾರ್ಯಾಸವಾಗಿ ಪ್ರಸೇಕದೂರಿಯಿದರು. ಅವನನ್ನು ಸಂಖಿ ಈ ರತ್ನವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಬೇಕು’ ಎಂದು ಸೂರ್ಯನು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿದನು.

‘ಮಾರಾಜನು ನನಿಗೆ ಮಹತ್ತರವಾದ ರಾಜಕಾರ್ಯ ಪಾಪಿಸಿರುವನು. ನಾನೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೇರವೇರಿಸುವುದಾಗಿ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು. ಈ ಮಹತ್ತಾರ್ಯವನ್ನು ನಾನು ನೇರವೇಸಿದರೆ ರಾಜರು ನನಿಗೆ ಅಧರಾಜ್ಯ ಕೊಡುವರು. ನಾನು ಬರುವುದು ತಡವಾಗಬಹುದು. ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡೇ ಬರುವೆನು. ನೀನು ನಿಶ್ಚಿತಯಾಗಿರು’ ಎಂದು ತನ್ನ ಪಶ್ಚಿಮದ್ವೈರ್ಯ ಹೇಳಿ ಇವನು ಕಾರ್ಯ ತತ್ವರ ನಾದನು.

ಸೂರ್ಯನು ಒಂದು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಜಿನಮಂದಿರವನ್ನು ಪರಮಭಕ್ತನಂತೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ವಿನಮ್ಯಾಲಿಸಿ ಸಾಷಾಂಗನೆರಿ ಅವರ ಮುಖಸ್ತುತಿ ಮಾಡಿದನು.

‘ನೀವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವಿ? ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವಿ? ’ ಎಂದು ಇವನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ ಇವನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಡಮಾಡದಿಂದ ನಿಸಿತನಾಗಿ ‘ನಾನು

ದಿಕ್ಕಿಳ್ಳಿದವನು. ನಾನು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ಮನೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಬಂದಿರುವೆನು. ಭವರೀಗಿದೆ ಬೇರನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಲು ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವೆನು. ಮಡದಿನುಕ್ಕಳು, ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ಎಂಬ ಭಾರ್ತಾತಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಜೀವ ಕಂಗಿದುತ್ತಿದೆ. ನಶ್ವರವಾದ ಈ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ನಾನೂ ತಮ್ಮಂತೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಪನೆಸಿಗಿ ಸುರಲೋಕವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ತಮ್ಮ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನು’ ಎಂದು ಮುನಿಗಳನ್ನು ನಂಬಿಸಿ ಅವರ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡನು.

ಮುನಿಗಳ ಆಶಾರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕಣ್ಣಲಿ ಕಡ್ಡಿ ಬ್ರಿಂಗಾರಿಕೊಂಡನು. ಅವರು ಜರಿಗೆ ಹೊರಡುವುದು, ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು, ಅವರು ಮುಲಗುವುದು, ಏಕುವುದು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸಿದನು. ಅವರು ತಲೆಗೊದಲನ್ನು ಕಿತ್ತಲ್ಕೆನಳ್ಳಿವುದನ್ನು ಕಾಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಮೈನಡಕವುಂಟಾಯಿತು. ಈ ಒಂದು ಆಚರಣೆಗೆ ಅವನು ಕೆದರಿಕೊಂಡನು. ಮೇಲ್ಮೈ ಮುನಿವಂಧ್ಯವನ್ನು ತೊರೆದನು.

ಸೂರ್ಯನು ತಲೆಬೊಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಜಾರಿಯ ನೇಷಕಟ್ಟಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಶಿಸಬ್ರಿಂಗಾರಿ ಇವನು ದೇಹವೊಳ್ಳಿವನ್ನು ಬಯಸದೆ ಸ್ವಾನ ಮಾಡದ ಕೊಳಕ ನಾದನು. ಮಾಯಾತಪಸ್ಸಿಯಾದನು. ಇವನ ಕರಿಣವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಕಂಡು ಜನ ಬೆರಾಗಾದರು. ಉಪವಾಸ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಇವನ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಂಬು ತಾಕಿಕೊಂಡಿತು. ಹಳೆಯ ಕೊಳಿದ ನಿರೀಕಂತೆ ಇವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗಳು ಗುಳಿದಿದ್ದು. ಮೂರ್ಛಿಯ ಹಂಡರ ವಾಗಿ, ಹಾಳುಬಿದ್ದ ಮನೆಯು ಗಳುವಿನಂತೆ ಇವನ ಪಕ್ಕೆಲುಬುಗಳು ಎದ್ದುಕಾಳು ವಂತಾಯಿತು! ಗೋಮುಖವಾಗಿ ಇವನು ‘ನಿಂತಲ್ಲೀ ನಿಲಿಬಾರದು. ಉಪವಾಸಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯಬಾರದು. ಅದೆಬರ ತೊರಿದಿದ್ದರೆ ಜನ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿಲಾರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಳಿಸಲಾರು. ಕಾಲಿ ತಪನೆಸಗುವೆನು’ ಎಂದು ನಿಧರಿಸಿ ನಿಂತಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ವಿಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊನಿಗೆ ಗೊಲ್ಲಿದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ನೇರವಾಗಿ ಇವನು ಕಾಮಲಿಸ್ತಿಗೆ ಹೊಗಿದೆ ಆ ನಗರದ ಆಸುಬಾಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸಿದನು. ‘ತಪಸ್ಸಿಯೆಂದರೆ ಇವನೇ ಸರಿ. ಇವನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ದೇಹದ ವೇಲಿ ನೋಹವಿಲ್ಲ! ಇವನಂತೆ ಉಪವಾಸ ವಿದ್ದ ದೇಹವನ್ನು ಯಾರು ತಾನೆ ಸಹನೆವರು? ಇಂಥ ಭಕ್ತ ಇನ್ನೊಬ್ಬಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಜನರು ಕುಲತಲ್ಲಿ ನಿಂತಲ್ಲಿ ಇವನ ಬಗೆ ತಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಿಗಳನ್ನು ವೃಕ್ತಪಡಿಸಿದರು.

ಅಪರಾಜರು ತನ್ನನ್ನು ಮಾನ್ಯಸುವುದು ಹೆಚ್ಚಿದ ನಂತರ ಸೂರ್ಯನು ಕಾಮಲಿಸ್ತಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಉಂಗಿ ಉಂರೆ ಇವನನ್ನು ಸಂಪ್ರಯಾದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು. ಜನೇಂದ್ರಭಕ್ತನೂ ಈ ಮಾಯಾತಪಸ್ಸಿಯ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹಾತೆರಿದನು. ನಿಜವಾದ ಜಿನಭಕ್ತನೇಂದೆ ಬಗೆದು ಇವನನ್ನು ಭಕ್ತವರವನಾಗಿ ಇದರುಗೊಂಡು ಅದಿಯಾಂದ ಮುಂದಿಯತನಕ ವಿನಯವನ್ನು ಸೂಸುತ್ತಾತ್ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಜಿನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಸೋಪನಿಗೆ ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಮಹಿಳಾತೀ ಶಿರುವ ಕಾಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಯಿತೆಂದು ಹಿಗು ಉಟ್ಟಾಯಿತು. ವೈಕ್ಯನ ನಂಬಿಕೆಗೆ ಅಸ್ತಿಭಾರ ನನ್ನ ಹಾಕಲು ‘ಅಹಾ ಬಂಗಾರದ ತೊರೆಣ ! ರೇಷ್ಯೇಯ ಕುಚ್ಯಾಗಳು ! ಎತ್ತರವಾದ ಧ್ವಜಪಂಕ್ತಿ ! ಬಿಡು ಮುತ್ತುಗಳ ಅಲಂಕಾರ ! ರತ್ನದ ರಂಗವನ್ನಿ !’ ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಸೋಜಿಗಿನಾಳ್ಜುತ್ತು ‘ಪರಶೋಕದಲ್ಲಿ ಸುಖ ಬರುವವನವನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರ ಕಂಡಾಗ ಕಂಸಿಸಬೇಕು. ನಿನ್ನ ದೇವಾಲಯ ರಕ್ತರಜಿತವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಈ ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಯಾಗಬಾರದು. ನಮಗೆ ಒಂದು ಹೇಳಿಯ ಮನೆ ಸಾಕು’ ಎಂದು ಇವನು ವಿರಕ್ತಿಯನ್ನು ನಟಿಸಿದಾಗ ಜಿನೇಂದ್ರಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಸೂಕಟವಾಯಿತು. ಅತ್ಯು ಕರೆದು ಗೋಗರಿದು ಬಕಳವಾಗಿ ವಾರ್ತಾರಿಸಿ, ಉದ್ದಂಡ ನಮಸ್ಕಾರ ಹಾಕಿ ಇವನನ್ನು ಜಿನಮಂದಿರದಲ್ಲಿರಲು ಒಸ್ಪಿಸಿದನು.

‘ದೇವತೀಗಳ ಈ ಜಿನಮಂದಿರ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ದುರ್ಭರವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾ ಸೋಪನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸರ್ವಾಗಾವಲನ್ನು ಕಂಡು ಬೆದರಿದನು. ‘ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಹಿಂದುವುಂದು ನೋಡಿ ಪ್ರವೇಷಿಸಬಹುದೆ ? ಮಾಯಾ ತಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನನ್ನು ನಂರಳು ಗೊಳಿಂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಇಂಥ ಸರ್ವಾಗಾವಲನ್ನು ಕಂಡೇ ಯಾವ ಕಳ್ಳನೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನುಸುಳಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಚಾಲಾಕ್ಷೇಣಾಗಿ ಬಂಧುಗಳ ಮನರೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಂತೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿರುವೆನು. ನನ್ನು ಇ ಕಳ್ಳ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರಿರುವರು?’ ಎಂದು ಇವನು ತನ್ನ ಬೆಳ್ಳನ್ನು ತಾನೇ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನು.

‘ಶ್ವಾರ ಕರ್ಮಿಯಾದ ನೀನೆ ಮಾನು ತರೆ ಬೋಳಿಸಿದಳು’ ಎನ್ನು ವಂತೆ ದುರೂಶಿಗೆ ಬಿಡ್ಡ ಈ ಕೂಡಲೇ ರತ್ನವನ್ನು ಅಪರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಉಪಾಧಿ ಹೆಚ್ಚಿಸುವೆನು. ತಪಸ್ಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆದೂಗುವಂತೆ ಮಾಡುವೆನು. ಉಪಾಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಮಣಣಿರಚಿ ಈ ರತ್ನವನ್ನು ದೊರುವೆನು’ ಎಂದು ಇವನು ಉಪಾಧಿನನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಆಗನು ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದುವರಿಂದ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟರೆ ಬಳ್ಳ ಗೇಡಾಗುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಮಹಾಮೌನಪ್ರತಿಬಂಧಂ ನಟಿಸಿದನು.

‘ಯುವತಿಯರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಡ್ಡ ಉಪಾಧಿ ಮಾಡುವೆನು’ ಎಂದು ಇವನು ಫೋಟೋಸಿನಿತನ್ನು ಮಾಯಾ ತಪಸ್ಯಿಗೆ ಮನುಗು ಹಾಕಿದನು. ಚಿನ್ನದ ಆಫರಣ ಹಾಕಿದವರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಗಲು ಇವನು ಅಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಭೋಗಕ್ಕೆ ಬೆದರುತ್ತಿದ್ದನು. ಉಳಿಟಿನಂದರೆ ಬೆಂಕ್ಷುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಯಿಬಿಡಲು ಅಂಚುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾರು ಏನೇ ಅಂದರೂ ಕೋಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಮಂಕುಬಾದಿ ಏರಬಿದನು.

ಕುರಿಯಂತೆ ಸದಾ ತರೆತ್ತಿಗೆ ಸಿಕೊಂಡಿಡಿದ್ದನು. ತುಂಬಿದ ತೊರೆಯಂತೆ ಇವನ ಮನಸ್ಸು ಕೆದಡಿದ್ದು. ಆಬದ ಹೇಳಿಸಂತೆ ಹೊರಗೆ ಕಾಂತವಾಗಿದ್ದನು. ಜಿನಭಕ್ತ ಸೆಟ್ಟಿಯು ಈ ಮಾಯಾ ತಪಸ್ಯಿಗೆ ಮನುಗು ಹೋದನು.

ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನು ಒಂದು ದಿನ ವ್ಯಾಸಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದನು. ತನ್ನಾದನೆ ಬರುವ ವ್ಯಾಸಾರಿಗಳಿಗೆ ಅಕ್ರಂಯನ್ನಿಡಿ ಅವರನ್ನು ಜೊತೆಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಕುಭವುಹೂತ್ವದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಜಿನೇಂದ್ರನಿಗೆ ಪಂಚಾನ್ಯತ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ತನ್ನ ಜಿನಮಂದಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಷ್ವಾಂಗವೆರಿಗಿದನು. ‘ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ಎಲ್ಲಾ ಯಚ್ಚುಕಾಲ ಸ್ವಿಲ್ಲಾವರಳ್ಲ. ನನ್ನ ಪುಣಿದಿಂದ ತಾವು ಇಲ್ಲಿ ವಿರಾಜಮಾನರಾಗಿ ರುವಿರಿ. ತಾವು ಮನಸ್ಸು ಪಲ್ಲಿಸಿದೆ ನಾನು ಬರುವ ತನಕ ನಮ್ಮ ಮನಸೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿ. ತಮ್ಮಂಧನರ ಅನಾಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಸಾತ್ರನಾದ ನಾನೇ ಧನ್ಯ. ತಾವು ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ದಿನವೂ ನನ್ನನ್ನು ಹರಸುತ್ತಿರಬೇಕು’ ಎಂದು ಬೇಳಿಕೊಂಡನು.

‘ತದುಕಿ ದೋಷಿಸಿದನಿಗೆ ಸಾಲಕೊಳ್ಳಬು ನನ್ನ ವಂತೆ ಈ ಸೆಟ್ಟಿ ನನ್ನ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಿರುವನು’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಹಿಗು ತ್ವಾ,

‘ಭವ್ಯಾತ್ತ್ವ, ನಾನು ತನನೆಗಳಲು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿರುವೆನು. ಮದಿನುಕ್ಕಳ ನೋಡಿವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲವಾಯಿತು. ಈಗ ಈ ಒಂದೇ ಸ್ನಾಳದ ವೇಗೆ ನಾನು ನೋಡಿಗೊಂಡು ಮುಕ್ಕಾತಿಗೆ ದೂರವಾಗಲೇನು ? ನಾನು ಮೃಷಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಾತು ಬಾಯಿಬುಕೊಂಡು, ಗೌರವಕ್ಕೆ ಮನುಳಾಗಿ ಒಂದೇ ಸ್ನಾಳದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಬಾರದು. ನೀವು ನನ್ನ ಅಬ್ಜುಪೆಚ್ಚಿನ ಭಕ್ತರಾದುದರಿಂದ ನಿಯಮನನ್ನು ಮಾರಿದು ಇಲ್ಲಿ ತೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ದರಹಿಸೆವು. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಬಂಡಿತ ನಿಲ್ಲಿಲಾರೆವು. ನಿಹರಿಸಿಕೊಂಡು ತಪ್ಪೇ ಮಗ್ಗರಾಗಳು ನಾವು ಹೊರಡುವೆವು’ ಎಂದು ಸೋಪನು ನಟಿಸಿದನು.

‘ಸ್ವಾಮಿ, ಮೋಲೆಯ ವೇಗಿದ್ದೂ ಯೋಗಿಗಳಂತು. ಶಿಲೆಯ ವೇಗಿದ್ದೂ. ಭೋಗಿಗಳಂತು. ತಾವರೆಯು ನಿರ್ನಾಲಿದ್ದರೂ ನಿರಿಗಿ ಅಂಟುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮಂಧ ಚಾರಿತ್ರವಂತರು, ತಮ್ಮಂಧ ತೇಜಸ್ಸಿಗಳು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕೆಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲುಬಿನ ಗೂಡಾಗಿರುವ ನಿನ್ನ ಈ ದೇಹವೇ ನಿನ್ನ ಮನೋನಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮಂಧ ವರು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಧರ್ಮಧಾರಾನಾಕ್ರಾರಾಗೇ ಇರುವರು. ತಾವು ದಯಾವಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಾರದು’ ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಾ ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮಾಯಾ ತಪಸ್ಯಿಗೆ ಸಾಷ್ವಾಂಗವೆರಿಗಿದನು. ಪಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿಸಿದನು.

‘ಕಾಯಕ್ಕೇರಕ್ಕೆ ಬೆದರದೆ ನಾನು ಎಲ್ಲ ಸುಖಗಳಿಗೂ ತಿಳಾಂಜಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಈ ರತ್ನಕ್ಕೂಗಿ ಕಿಲಿಣ ತಪಸ್ಯಿನಲ್ಲಿ ಕೃಶಾಗಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಅದ್ವಿತೀ ಕೂಡಿಂದಿದೆ. ಸೆಟ್ಟಿಯೂ ನ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿಕೊಂಡನು’ ಎಂದು ಹಿಗೆ ಅವನು ಹೀರೇಕಾಯಾದನು.

‘ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಇವನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದನು. ಕಾವಲುಗಾರರು ಗಾಢ ಸಿದ್ದಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯೇಮರಿಕ್ಕಿದ್ದರು. ಇವನು ಕಬ್ಬ ಮಾಡಿದೆ ಎದ್ದು ಗರ್ಭಗುಡಿಯನ್ನು

ಹೊಕ್ಕನು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಗಿನಿಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರತ್ನವನ್ನು ಕಣ್ಣಂಬ ನೋಡಿ ಭಾವ ಪರವಶ ವಾದನು. “ಮಾಟೆಕ್ಕೇವೇ, ನಿನಗಾಗಿ ನಾನು ಸವೆದಿನು. ಸವೆದುದಕ್ಕು ಸಾಧಕ ವಾಯಿತು. ನಿನ್ನಿಂದ ನಾನು ರಾಜನಾಗುವೆನು. ಈ ತನಕ ನಾನು ಹಟ್ಟಪಾಡಿಗೆ ಇತಿ ಮಿತಿಯಂಟೇ?... ಎಂದು ಸೂರ್ಯನು ರತ್ನವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಉತ್ತಾಹ ಗೊಂದು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡನು.

ರತ್ನವನ್ನು ಇವನು ವಾಕ್ಯೋಡೆಯಿಂದ ಬೇಕರಿಂದಿರುತ್ತಾ ಅಂಗೀಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡನು. ಮಗುವನು ಎದೆಗ್ನಿಸುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಈ ಮಾಟೆಕ್ಕುವನ್ನು ಅಷ್ಟಿರುಂದನು. ತಲೆಯ ವೇಲೆ ಇದನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡನು. ರತ್ನವನ್ನು ಹಣೆಯ ವೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಣೆಯ ಬರಹಕ್ಕೆ ಬಣ್ಣ ವಿಟ್ಟನು. ಆದನ್ನು ನಾನಾ ಕೋನಗಳಿಂದ ನೋಡಿ ದರೂ ಇವನಿಗೆ ಕೃಷ್ಣಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯ ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದೇ ಹಿಗ್ಗಿದನು. ತನ್ನ ಬವ ನೆಗೆ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರೆಯಿತೆಂದು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟಿನು.

“ದೇವೇಂದ್ರಸಿಗೂ ದುರ್ಭವಾಗಿದ್ದ ಈ ಮಾರಾರತ್ನ ನನಗೆ ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ದೊರೆಯಿತು. ಇನ್ನು ವೀರವುಹಾರಾಜನಿಗೆ ಇದನ್ನು ಒಷ್ಟಿಸಿ ಆರ್ಥರಾಜ್ಯ ಪಡೆಯುವೆನು. ಈ ರತ್ನದ ಪ್ರಭಾಪುಂಜಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಯುವರಾಜನು ನನಗೆ ಆರ್ಥರಾಜ್ಯ ವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡುವನು. ರಾಜನಾದ ವೇಲೆ ಮಾದ್ವಾನೆಯ ವೇಲೆ ಕೂರುವೆನು. ಹೊಸ ಹೊಸ ಬಟ್ಟಿ ತೊಟ್ಟು ಸಂತೋಷಪಡುವೆನು. ಅಡಿಯಿಂದ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಲೇಸಿಸಿಕೊಂಡು ಗಮಗಮಿಸುವೆನು. ಮನಸ್ಸಿಗೊಷ್ಟಿದ ಹೆಂಡಿರೊಡನೆ ಕೊಡುವೆನು? ಎಂದು ಹೊಳೆಯನ್ನು ಕಾಳಿಪುಡಕ್ಕೆ ನೊಡಲೇ ಚನ್ಯಲಿಗಕ್ಕನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ದಡ್ಡನಂತೆ, ಎಲ್ಲರ ನಗೆಗೂ ಗುರಿಯಾಗುವ ಬೆಸ್ಟನಂತೆ, ಇವನು ಆರ್ಥರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವವನನ ಹಾಗೆ ಹಷಣಗೊಂಡು ದೀಪವನ್ನಾರ್ಥಿಸಿ ರತ್ನದೊಡನೆ ಬೆದಿಗಿಳಿದನು.

ಬೋಳುತ್ತಲೆಯ ವೇಲೆ ತೆಗಿನಕಾಯಿ ಬಿದ್ದುಂತೆ ಇತ್ತು ತಳವಾರನು ಓಡುತ್ತಿರುವ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಗಮನಿಸಿದನು. ಘಳಘಳ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಟೆಕ್ಕೇ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಕುತ್ತಾಯಿತು. ಬಾಲಸಾರ್ಯನಂತೆ ಮಾಟೆಕ್ಕೆ ಚಲಿಸುತ್ತಾ ರಾರಾಜಿವುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಳವಾರನು ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿ ಬೆಳಕನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಕೂಗುಹಾಕಿದನು. ಆ ಗದ್ದಲವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜನೇಂದ್ರಭಕ್ತನ ಜನನುಂದಿರದ ಕಾವಲುಗಾರರು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಎಕ್ಕುಗೆಂದರು. ನಂದಾದಿಪ ಸಂದಿಹೋಗಿದ್ದುತ್ತು. ಇವರು ತಡಕುತ್ತಾ ಮುಕ್ಕೊಡೆಯು ಬಳಗೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ಮಾಟೆಕ್ಕದ ಪ್ರಭಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯು ನಿತ್ಯವೂ ಮಾಲಗುತ್ತಿದ್ದ ಚಾವೆಯೂ ಬರಿದಾಗಿದ್ದರು. ಸೇವಕರೂ ಬೆದಿಗಿಳಿದರು. ತಳವಾರರ ಜೊತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲ್ಲಗೊಂದು ಗುದುಕೊಟ್ಟರು. ಇವನು ನೋಡಲೇ ನಿತ್ಯಾಳಗೊಂಡಿದ್ದನು. ವಟ್ಟಗಳನ್ನು ತಾಳಲಾರದಿ ಕಂಪಿಸಿದನು. ಆವರು ದೊಡ್ಡಿಯಿಂದ ಹೊಡಿದಾಗ ಇವನ ಕಾಲುಗಳ ಬಲವೂ ಕುಂದಿತು. ‘ಇನ್ನು

ನಾನು ಸತ್ಯಾತ್ಮೀಯೇ’ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಸೂರ್ಯನು ಸುತ್ತಾ ನುತ್ತಾ, ನೋಡಿದನು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಜನರು ಇವನನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಬಾವಿ ಬಾಯಿತೆರೆವಂತಾ ಯಿತು!

‘ನಾನು ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಿಭಾರದು. ಒಂದು ಶೈಲಿ ಇಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸಾವು ತಪ್ಪದು. ಎತ್ತ ತಿರುಗಿದರೂ ತಸ್ಸಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಾರ್ಗ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ’ ಎಂದು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತ ನಾದನು. ಮಹಾ ಪ್ರಭಯವೇ ಇವನನ್ನು ಬಳಸಿವಂತಾಯಿತು. ನಾಯಿಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡ ಜಿಕೆರುಂತೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ನಡುಗಿದನು.

‘ಗಡರಿಸಿ ಬ್ರಿದರೂ ಮೋಹದಿಂದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಖಾಟಿಕ್ಕೆ ಕೂರುವನರೇ ವಾಸಿ’ ಎಂಬ ಗಾದೆಯಾತೆ ನಾಲ್ಕಿಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುದ ಶ್ರವಣಕ್ಕೇ ವಾಸಿ. ಸವ್ಯಕ್ತ ಶಿರೋ ಮಂಡಿಯಾದ ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನು ದಯಾಮಯಿ. ಒಂದು ಇರುವೆಯನ್ನು ಕೊಳ್ಳುದ ಕರುಣಾಮಯಿ. ನಾನು ಈಗ ಅತನ ವಾದನನ್ನೇ ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ನನ್ನನ್ನು ಅವನು ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ರಾರನಾದ ಈ ತಳವಾರನಿಂದ ಬಾಸುಂಡಿಗಳು ಏಳುವಂತೆ ಹೊಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಯಂಪುಡಕ್ಕಿಂತ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ರತ್ನಾಕಾರನಾದ ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನಿಗೆ ಶರಣಾಗುವೆನು?’ ಎಂದು ಸೂರ್ಯನು ಕವನಿಕಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿಂತೆ ಹಿಡಿ ಖಾರಮುಂದೆ ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸೆಟ್ಟಿರು ಬಳಿಂದು ಕರಣಾದನು.

ಸೂರ್ಯನು ಗೋಮುಖವಾಪ್ತಿನೆಂದು ಈಗ ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನಿಗೆ ಅರಿವಾಯಿತು. ‘ವಿನೇಕಿಯು ಹಳದ ಬಗೆ ಹೆಡತಿಯನ್ನೂ ನಂಬಬಾರದು ಎಂಬ ನಿತ್ಯ ಶಾಖ್ಯಗಿದ್ದು. ವ್ಯಷಣತೀಲನ ಸತ್ಯವೂ, ಸುಖ್ಯಾಗಾರನ ಸದಾಚಾರವೂ, ಕಡುಬಡವನ ಭೋಗವೂ, ಕಿವುದನ ಕೇಳೆಯೂ, ನೀತಿಗಟ್ಟಿನನ ಕೀರ್ತಿಯೂ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಪ್ಪುವಂಥವಲ್ಲ. ಪ್ರಥಮಾನುಯೋಗಿನನ್ನು ಓದದೆ ಅವಸರಿಗೊಂಡು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಯಾಗಿ ತನನೆಸಗುವವನ ತಪಸ್ಯಾ, ಹಜ್ಜಾನ ಬಳ ಇರುವ ಪ್ರಾರ್ಥನ್ಯ, ಹೆಡಿಯ ಬೀರುದೂ ಎಂದಿಗೂ ಸುಖರ ವಾಗವು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡದೆ ಅಂತ್ಯಭಾಗದ ಧರ್ಮಸಂಪೂರ್ಣವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಕೊಂಡವನೂ, ನಿರಾಯಂಧವಾಗಿ ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಹುಗಿ ದವನೂ, ರಾಜನ ಮಾಡ ದಿಯ ವೇಲೆ ಕಾಳಿ ಹಾಕಿ ಬಿಡ್ಡಾಡುವ ಸೇವಕನೂ, ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೂ. ಜಿಪುಣ ಬೆಂದಾರ್ಪಣೆ, ನೋಡಿಸಿಯ ತಪಸ್ಯಾ, ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ವಾಪಾರವೂ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶೋಭಿಸಲಾರವು’ ಎಂದು ಸೆಟ್ಟಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಬೆಡಿನ ಮುಂದೆ ಗದ್ದಲ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜನ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರು.

ತಳವಾರನೂ ತನ್ನ ಜಿನಮುಂದಿರದ ಸೇವಕರೂ ಒಬ್ಬಾಗಿ ಬೆಡಿಗೆ ನುಗಿ ದರು. ಇಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳಿ ಬಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವನು ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮೂಲಕೆನ್ನು ಲೋಡಿಗಿ ದರು. ರಾತ್ರಿರಾತಿ ಸರಕು ತುಂಬಿದ್ದ ಕಡೆ, ಹೀತಾಂಬರದ ದಿಂದುಗಳ ನಡುವೆ, ಹಾಸಿಗೆ ಗಳ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೈದೆಯಿರುತ್ತಾ ನುಡಿನನ್ನು ಹುಡುಕಾಡಿದರು. ತಿರುಗುವ ಬಿಗುರಿಗಳಂತೆ ಸೇವಕರು ಬೆಡಿನ ಗುಡಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರು.

‘బ్రహ్మజారియు పాతకసేనో నిజ. ఆదరే నగరవేళ్ల ఇననిగేరి ఇనన కీర్తిగే కోడున మండికు. ఇనన కృష్ణాచట్టక్కుయి నాను మాదలుగొండు బయుమంది శ్రీమంతరు ఇనన పాదక్కే తలేచాచెరువేవు. ముఖ్యన తుది ఎళ్లాదాగ వ్యుదువాగిరువుదు, బలిత్తాతే ఇదు జూపాగి కలిపాగాగువంతే, సీతరూ ప్రార్థించి గుణాలిగళంతే సట్టిసి తమ్ము మాయాజాలదింద జనరన్న వతీకరణ మాడువరు. జేమ్ము బీజగళూ అంకురాఫణవాగి బేళేదరూ కొనేయల్లి నిష్టులపాగువువు. నాపు ముఖు సోడి వారుళాగువేవు. ఆవర ఆంతర్య నమ్ము కణ్ణిగే కాణువుదల్ల. వ్యుదయవన్ను సీఱి సోడలు ఆదు కల్గే ఆదు బిదిరే, ఆదు మారువే? ఈ బ్రహ్మజారి ఒందు మోర హేప్పిగూ సరిదూగలారను. క్యేవల్యవన్ను కరుణేసువంధ జీనఫుఫువన్ను (ఇనన్ను నోరికొండు) జనరు హాయువరు, ఈగ సద్గుఫువన్ను నాను రక్షిసేచేకు’ ఎందు జినేంద్రభక్తును బలవంతమాడి బ్రహ్మజారియున్న ఒందు మంటయు మేలి కూరిసిదను. ఈ మాజాలి సన్మానియు పాదగళన్ను సెట్టియు భక్తి పరపతనాగిద్దువనంతే నటిసుత్తా ఒక్కిదను. తలవార నాయికను సెట్టియు బీడిగే ఆపసరవాగి ఓడి ఒందను. సెట్టియు తేండెయుమేలి మాయాని బ్రహ్మజారియు తన్న కాలగళన్ను భాబిరువుదన్న తలవారను సోడి బేరాదను.

‘స్వామి, ఇనను దరోఽడికోర. ఇంథనన పాపపుఁజవేనిసువ పాదగళన్ను సంభరణాంకిత జనరంతరువ తాపు ఓత్తుతూ ఇరువిరల్ల! ఇననదు ఒకధార్యనవష్టి. ఈ మాయాతపస్సి నిమ్మంధవర కణ్ణిగే మాణిక్యరఙుత్తిరువను. నిమ్మి మేలి మంకూబుది జీల్లి ఆపఘ్రంగ్రంగులన్ను క్రైరిసి బిడువేను. ఇనను మాకూ మోసగార, ఇనను నిత్యాసఫూతుక, ఇనను గోముఖువ్యాఘ్ర! సమాజదల్లి జీవంత చీతానుణీయేనిసిరువ తాపు ఇనన పక్క పుటపచ్చెడి. ఇవన్ను ననగే ఒప్పిసిచెడి. ఈ పాపి బేస్తేయన్న తింద మనేయ బిశ్రేసంతే నిమ్మి మోరహోక్షేరువను’ ఎందు తలవార ఒందే సమానాగి బడుబడిసిదను.

జినేంద్రభక్తును ముగుళ్లు గుత్తా తలవారనె కడి కిరుగి ఎల్లరిగూ కేళు వంతే ‘నగరదల్లి కాళుతనపాగిదెయే? కళేదుకొండవరు యారు? ఏను కళేదు కొండరు? కాళు యారు? దండు ధాళయోదనే సీను కౌర్యవన్ను ప్రదక్షిసలు ఇల్లిగేళు ఒందే? నన్ను బీడన్ను కోణిధసలు బందిరువేయేను? నన్ను బీడు కాళురిగే ఆక్రయు స్వామివే? ఈ దిన బిదిర కుదియున్న తింద హసువిన కాగి, మండు గుణుయన్న మండు మనుష్యున కాగి సీను ఎళ్లుర తప్పిరునే. ఈ

బ్రహ్మజారియు నమ్ము పూజ్య గురుగళు. నన్న రత్న వన్ను జోపాన పూడలు ననగే తండు ఒప్పిసిరువరు. ఈ బడ సాధువన్ను కళుసేందు భ్రమిసి బెన్నెట్టు బందిరునే, ఇవరు కాళురే ఆగిద్దరి తలేకప్పిసికొళ్లుదే నన్న బీడిగే ఏక బరుత్తి ద్వారు? సీను ఇదెన్ను సమయేలిచితపాగి యోచిశహేదనే? సీను బహుహిందిలులూ నగరవన్ను రష్టసుత్తా ఒక్కియు డేసరు పడెదిరునే? సిన్న బుదిగే, సిన్న తేజస్సిగే, సిన్న బిరుదిగే, జనరు తలేదాగిరువరు. హండేళు సీను సాధుగళిగే సాధువాగిద్దె. ఈగ ఒడ బ్రహ్మజారియున్న వ్యాఘా బడిదు గోఖాగిరించే. సిన్న ఈ ఆకురగేడికన ననగడ ఆక్షర్యవాగి కాణుత్తిదే! ఎందు సెట్టియు సజజవాగి సుధిదాగ తలవారపిగే సిత కేలవే కుసిదంతా యీతు!

‘ఈ శ్రేష్ఠు మహాబుద్ధివంత. నూరు జన దేవేంద్రరూ ఇనిగి సమానాగలారు. లోకవేళ్ల ఇనన్ను కాడి హోగళుత్తిదే. ఇంథ మహాపురుషను ఒబు కాళుసిగే సమస్యలిసువనే? ఈ శ్రేష్ఠుగే మహారాజరూ గౌరవ కొడు త్తిరువరు. ఇంథ జినేంద్రభక్తును కాళుసిగే ఆక్రయు సీడియానే? ఈ బ్రహ్మజారియు సిజవాద కాళునాగిద్దెరె ఎల్లోల్ల ఓడిహోగడే ఈ సెట్టియు బిడారక్కు ఏక బరుత్తి ద్వారు? ఈ బ్రహ్మజారి మండితపాగియూ కాళునల్ల. నానే ఇల్లి ఎడవిరువేను’ ఎందుకొండు తలవారను సాచికేపట్టుకేళు ఒందు దారిగే సుంకవిల్లవెందు ముత్తె మాతసాడదే హిందిరుగిదను. ఆల్లిద్ద జనరు ఆశ్చర్య గొండరు. తలవారపిగే ధిక్షార దాకిదరు.

జినేంద్రభక్తును మాజాలి సన్మానియున్న ఏకాంత స్తుతిదల్లి కూరిసి ‘పట్టుణొల్లురూ సిన్న న్ను భుమిగాదు ఒంద భగవంతనేందే భ్రమిసిరువరు. సీను గుణవన్ను బిట్టు హురియువ ఓటిసితాదెయుల్ల! ఆసేయ మేలికుభకు కొనేయి బిరణ ఆసిలు హేరచిరువేయల్లి! బెశ్చ రాలిన కడి గమనపిలిసు వుదే హేరకు మేలిన బడగియున్న కాణుచూ ఎంబడే సీను లౌకిక సుఖుక్కు బాకు బాయిబిట్టుయుల్ల. ముందణ దాగుతియ బగే సీను యోఇచిపాలే ఇల్లవల్ల! ఆన్యాయద గళికేయాద సంపత్తున్న సముద్రదల్లి ఒట్టుట్టురూ దక్కు వుదిల్ల. కళేద భవదల్లి నాను భక్తియీండ సత్యాత్మ దానవాడిద్దిను. ఆదరిండ ఈ భవదల్లి ఈ మాకారత్తు ననగే ప్రార్థువాగిదే. మాయావియాద సీను హగలూ రాత్రి బద్దా డిరులూ ఇంథ రత్న వన్ను దక్కిసికొళ్లులారే. మాళే ఎల్లా కడి పశ్చాతవిల్లదే సురిదరూ సీరు మాత్ర పుణ్యవిల్లద స్తుతివన్ను తృజిసి నది, కేరి, బావిగళల్లి సాగ్రపవాగువుదు. ఎల్లా వశ్వగళలూ నిభాగ్యగ్రహన్ను తీవీదు పుణ్యవంతరన్ను అరసికొండు బరువువు. ఆల్లి ఇల్లి బిట్ట నాళీయ సీరు కడి

ಯಲ್ಲಿ ಮಹಾಸಮುದ್ರವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುವಂತೆ ಪುಣಿಎನರ ಸಂಪತ್ತು ಅವರನ್ನು ತೊರೆದು ಮಹಾಪುಣ್ಯಶಾಲಿಗಳ ಬಳಗೇ ಬರುವುದು. ಈ ಮಾಣಿಕ್ಯಕ್ಕೆ ಮನ ಸೋತು ನೀನು ಯಮನನ್ನೇ ಅಹ್ಮಾನಿಸಿರುವೆ. ನಾನು ಜಿನಭಕ್ತಿನಾದುದರಿಂದ ಗಂಡಾಂತರೀವಿನ ನೀನು ಪಾರಾಗಿರುವೆ. ನನ್ನ ಬಳಗೇ ನೀನು ಬರದೇ ಹೋಗಿದ್ದೇ ಈ ವೇಳೆಗೆ ಅನೇಯ ಕಾಲಿಗೆ ನೀನು ಸ್ನೇಹಿತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಯಲ್ಲ !

ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ವೇಷತೆಂಟ್ವ ನೀನು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹೇಣಬೇಕು. ದುರ್ಗತಿಗಳ ಯಲು ಕಾತರಗೊಂಡಿರುವೆಯಲ್ಲ ! ಈ ರತ್ನವೂ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ! ಮಹಾವಿರ ಪ್ರಭು ವಿನ ನಾಮಸ್ತರಕ್ಕೆಯಿಂದ ಕೈವಲ್ಯವೇ ನಮ್ಮ ಮನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರುವುದು. ಕಕ್ಷರು ಒಕ್ಕಲಾಗರು. ನಾಯಿಗಳು ಕೂಡಿ ಬಾಳವು. ಪುಣಿವಿಲ್ಲದೆ ಬರೇ ದುಡಿನೆಯಿಂದ ಯಾರಾ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗರು. ತಲೆಗೂಡಲು ಉದುರುವಂತೆ ಸೌದೆ ಹೊರುವವರೂ, ಹಗಲು ದರೋಡೆಗಾರರೂ ಏಕೆ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗುತ್ತಲ್ಲ ? ನಡೆಯಲಾರದ, ಕೂರಲೂ ಪರಾಶ್ರಯ ಬೇಡುವ ಕಡು ಸೋಽಮಾರಿಗಳಾದ ರಾಜರಿಗೆ ರಾಜಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಲಿಯಾತ್ಮಿರು ವಳು. ಇದೆಲ್ಲ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯದ ಫಲವಲ್ಲವೇ ? ಜಿನಪೂಜೆಯಿಂದ, ಸತ್ವಾತ್ರ ದಾನದಿಂದ ಪುಣಿವನ್ನು ಬಾಬುಹುದು. ಸಮಾದ್ರದ ನೀರನ್ನು ನದಿಗಳು ಮತ್ತೆ ಧರಿಸಬಲ್ಲವೇ ? ಬಾಗಿಗಳು ನದಿಯ ನೀರನ್ನೇ ಹೊರಬಲ್ಲವೇ ? ಪುಣಿವಂತರು ಧರಿಸುವ ಅವೂಲ್ಯ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಕೊತ್ತ ಕೊತ್ತ ಕುದಿರುವ ಪುಣಿಎನರು ಧರಿಸಲಾರರು.

ಪುಣಿದ ತಾಯಿಬೇರು ಧರುವು. ಪುಣಿವು ಸುಖಿಸೋಭಾಗ್ಯಗಳಿಗೆ ತೋರುವನೇ. ಕಕ್ಷರು, ಸುಲಿಗಿಗಾರರು ಧನವನ್ನು ತಂದು ಹೆಂಡತ ಮಹಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುವರು. ಅದರೆ ಇವರು ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿವಾಗ ಹೆಂಡತ ಮಹಕ್ಕಳು ಜೊತೆಯಾಗುವರೇನು ?

ಸತ್ಯವಂತನು ಸದಾ ಸುಖಿಯಾಗಿರುವನು. ಸುಖುಗಾರ ಎಂದೂ ಸುಖವನ್ನು ಕಾಣಿಲಾರನು. ಜಿನಪೂಜಿ ಮಾಡದೆ ವಂಚಾಣುವ್ರತ ಪಾಲಿಸದೆ ದೇವಲೋಕವನ್ನು ಹಂಬಲಿಸಿದರೆ ಅನು ದೊರೆಯುವುದೇನು ? ಸುಖ ಬೇಕಾದರೆ ಜಿನಪೂಜಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಜಿನನಾಮಸ್ತರಕ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಬೇಕಾದವರು ಅನ್ನ ದಾನ ಮಾಡಬೇಕು. ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದೇವವನ್ನು ಸರೈಸದೆ ದೇವರೋಕ ಬೇಕೆನ್ನು ವರನು ಸಾಲವನ್ನೇ ಕೊಡದೆ ಬಡ್ಡಿ ಕೇಳಿದಂತಾಗುವುದು. ದೇವಗುರುಶತ್ರು ಇವನ್ನು ಆರಾಧಿಸದೆ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ಕಂಡು ಕರುಬಿಡಿ ಫಲವೇನು ?

ನೀನು ಸುಖ ಬಯಸುವುದಾದರೆ ಜಿನಿಸದವಂಗೆ ನೋಡಲು ಅನ್ನ ನೀಡು, ಹೆಡರಿ ದವರಲ್ಲಿ ನೋಡಲು ಅಭಯ ನೀಡಿ ಧೈರ್ಯತುಂಬು, ರೋಗಿಗಳ ಜಾತಿನುತ ಪರಿಗಳಿಸದೆ ಚೈಷಣ ದಾನಮಾಡು. ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಸತ್ವಾತ್ರಿಗೆ ದಾನಮಾಡು. ಸದಾ ಅರ್ಕಭ ಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಿ ಸುಖ ಬಯಸುವುದೂ ಒಂದೇ, ಬೇವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಮಾನಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳುವುದೂ ಒಂದೇ.

ಜಿನಪೂಜಿಗೆ ಅಡ್ಡಿನಾಡಿದವರು ತಿರುಕರಾಗಿ ಅನ್ನ ಅನ್ನ ಎಂದು ಬಾಯಿಬಿಡು ಬೇಕಾಗುವುದು. ಜಿನಧರ್ಮವನ್ನು ದೂಷಿಸಿದವರು ಕುಸ್ತರೋಗಿಗಳಾಗಿವರು. ಅನ್ನ ದಾನಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ನಾಡಿದವರು ಹೆಸಿವಿನಿದ ಕಂಗಾಲಾಗಿವರು. ಎಲ್ಲಾ ಅನ್ನ ದೊರೆಯದೆ ಪರಿತಪೆಸುವರು. ವಿದೇಗೆ ಅಡ್ಡಿ ನಾಡಿದವರು ಮುಂದಿನ ಭವದಲ್ಲಿ ಮುಕರಂಗಾಗುವರು ಎಂದು ಜಿನೀಂದ್ರಿಭಕ್ತನು ಜೋರಕಿಂಬಾವಣೆ ಸೂರ್ಯನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವ ವಂತೆ ಧರುಬೆಂಧಿಸಿ ನಾಡಿದನು.

ನೂರ್ಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಪಾತ್ಮಕವನುಂಡಿತ್ತಾನು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಆಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನು ಜುಗುಪ್ಪೆಗೊಂಡನು. ತಾನು ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿದ ನೇಷಕ್ಕೂ, ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕಕ್ಷತನ ಮಾಡಿಕ್ಕೆಗೆ ಬಂದ ತುತ್ತ ಬಾಯಿಗೆ ಬಾರದಂತೆ ತಾನು ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡುದ್ದಕ್ಕೂ, ಕಕ್ಷನಾದ ತನ್ನನ್ನು ದಯಾವಾಯನಾದ, ಧನಾರಾನರಾಗಿಯಾದ ಸೆಟ್ಟಿ ರಸ್ಕಿಸಿದ್ದಕ್ಕೂ, ಹಿಂದಿನ ಕನ್ನಾದ ಒತ್ತಡಕ್ಕೂ, ಈಗಂಟಾದ ಉತ್ತರವನುಕ್ಕೂ ಇವನು ಬೆರಗಾದನು. “ನಾನು ಈ ಅಪೂರ್ವ ರತ್ನವನ್ನು ಕದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಯನ್ನೇ ಆಯಿತು. ಈ ರತ್ನವನು ಸುಧಿಯನ್ನು ಆ ಜೊರ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದೂ, ರಾಜಕುಮಾರ ಈ ರತ್ನವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಲು ನನಗೆ ಪ್ರೀತಾಂಹಕೆಂಬ್ಬುದೂ ಆಗಾಧವಾದ ನನ್ನ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯದಿಂದಲೇ. ಈ ರತ್ನವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ರತ್ನತ್ರಯ ಪ್ರಾತ್ಮಿಯಾಯಿತು! ಜಿನೀಂದ್ರಿಭಕ್ತನು ನನಗೆ ಧನೋರ್ವಸದೇತ ಮಾಡಿ ಕೈವಲ್ಯದ ಕೇಲಿಕ್ಕೆಯಾನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವನು. ಈತನೇ ನನಗೆ ಸದುರು ! ಈತನೇ ನನಗೆ ಮಾನಸ ಸಿತಿ; ನನಗೆ ಈತನೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಿದೇವರು. ಈತನೇ ನನಗೆ ಪರಮಾತ್ಮ ! ನಾನು ಕನಸು ಮನಸ್ಸಿನಭೂತ ಹಂಬಲಿಸದ ಜಿನಧರ್ಮವು ಜಿನೀಂದ್ರಿಭಕ್ತನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನನಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ಈತನೇ ನನ್ನ ಒಳಗಳೂ. ಧರುವದ ಕಡೆ ಯಾರು ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡುವರೋ ಅವರೇ ಏತ್ತರು. ಆಧರುವದ ಕಡೆ ಯಾರು ಎಳಿಯುವರೋ ಅವರೆ ಶತ್ರುಗಳು” ಎಂದು ಸೂರ್ಯನೂ ಲೋಟಿಸಿ ಭಾವಧರ ಮಳನಾಗಿ ಜಿನೀಂದ್ರಿಭಕ್ತನ ಚರಣಕವಂಬಳಲ್ಲಿ ದಿಂಡುರುಳಿ ತನ್ನ ಮಾಯಾಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪರ್ವತಾಪಪಟ್ಟನು.

“ಮಹಾತ್ಮ, ನೀನೇ ನನ್ನ ದೇವರು, ನನಗೆ ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಆಳವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ನನ್ನ ಅವಗಣವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಅಹಿಂಸಾವ್ರತವನ್ನು ನನಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಸೂರ್ಯನು ಕಂಬಿಸಿಕೂಸುತ್ತಾನು ವಿನಯಿದಿಂದ ಬಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

“ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ನೋಡಲು ಶಬ್ದಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಬೇಕು. ಶಾರವಕ ಧರುವನೇ ಮೋಕ್ಷಪೂರಾಗದಲ್ಲಿ ನೋಡಲ ಹೆಂತವಾಗಿದೆ. ಗೃಹಸ್ಥರು ಜಿನಪೂಜಿ, ಗುರೂಪಾಠನೆ, ಸ್ವಾಧಾರ್ಯ, ಸಂಯಾಮ, ದಾನ ಮತ್ತು ತಪಸಳ್ಳಿ ಉತ್ತರಾಹಿತರಾದರೆ ಮನದೆ ನೋಕ್ಕಿ ಮಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಕೈಬಿಳಿಸಿ ಕರೆಯಿದರು. ಶ್ರೀನೇಂದ್ರಾಧನ್ಯಕುನ್ನ ಕುಗಳನಾಗಿ, ನಾಗಕುಮಾರ, ಶಿಂತಾದೇವಿ ಮುಂತಾದವರು ದಾನದಿಂದಲೇ ಪ್ರಭಾಷಿ

ತರಾಗಿ ಶ್ರೀಯಸ್ವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವರು. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ದಾನಮಾಡಿದ ಮಹಾಪುಣ್ಯ ದಿಂದಲೇ ಮುಂದೆ ಶಾಂತ ಶ್ರೀಧರಂಕರನಾಗಲಿಭ್ರವೇ? ಅಹಾರ, ಅಭಯ, ಬೈವಧ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರದಾನಗಳು ಗೃಹಸ್ತರಿಗೆ ಅನಂತಸಿರಿಯ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತುಬೇಕಾದ ಬೀಜಗಳಾಗಿವೆ.

ಮುನಿಧವರ್ಮ ಹುಡುಗಾಟಿನಲ್ಲ. ಅಹರತೆಯಿಲ್ಲದವರು ಆತುರಪಟ್ಟಿ ಮುನಿಗಳಾಗಬಾರದು. ಆದಿಶ್ರೀಧರಂಕರರು ದೇಹದ ಮೋಹವನ್ನು ತೊರೆದು ತಪಸೆಸಿದರು. ಸನತ್ಯಮಾರನು ನಾಲಗಿ ಚೆನಲ ತೊರೆದು ಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತನಾದನು. ಬಾಹುಬಲಿಯು ಕೇವಲಜ್ಞಾನ ಕಾಣಬತನಕ ನಿಂತ ಜಾಗದಿಂದ ಕದಲಾವುದಿಲ್ಲನೆಂದು ಪಣತೊಟ್ಟಿ ತಪಸೆಸಿದನು ಎಂದು ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನು ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಶ್ರಾವಕಧಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಮುನಿಧವರ್ಮ ಇವರಿಡನ್ನೂ ಮನಮೂಟ್ಟುವಂತೆ ಬಳಿ ಸಿದನು.

ಸೂರ್ಯನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾವಾದಿಂದ ಪುನಿರ್ಭಾಗ ಭವರೋಗಿದ ಬವಣಿಗೆ ಅಸಹ್ಯಪಟ್ಟಿ ಜನದಿಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಉಗ್ರಾಗ್ರತಪನೆಸಿಗಿ ಅಂತ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ದೇವಗತಿಗೆ ಹೋದನು.

ಮುನಿಗಳ ದೋಷವನ್ನು ಕಂಡಕಂಡವರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಪ್ರಶಾರ ಮಾಡಬಾರದು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಪ್ಪೆ ಸತ್ತ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರದ ಜಲ ಗಬ್ಬಿದ್ದ ನಾರುವುದೇ? ಮುನಿಗಳನ್ನು ತೇಚೋವಧಿ ಮಾಡದೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕರಿದು ಬುದ್ಧಿಮಾಡ ಹೇಳಿ ಜಿನೇಂದ್ರಭಕ್ತನಂತೆ ಉಪಗೂಹನವನೆಗಿ ಮುನಿಮಾರ್ಗವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು.

ದಿಗಂಬರ ದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿಯು ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಂಪು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧಮಾಕಮೃತವನ್ನು ಬರೆದಿರುವನು. ಈ ಕೃತಿಯ ಆರನೆಯ ಆಶ್ವಸದಲ್ಲಿ ಉಪಗೂಹನಾಂಗವನ್ನು ವಿವರಿಸಿರುವನು. ‘ಮುಂತ್ರಿಯ ಮಕ್ಕಳು’ ಮತ್ತು ‘ಗಂಥದವನೆನಿಡನೆ ಗುಡ್ಡಾಟ್ಟಿ’ವೆಂಬ ಪೌರಾಣಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಬರೆದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ನಯಸೇನನ ಉಪಗೂಹನಾಂಗವನ್ನು ಶ್ರೀ ಸಾಮಾನ್ಯರಾಗಾಗಿ ತಿಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವನು (6-1-1995).

ಸಿಕಿಕರಣ ಚರ್ತುರ ವಾರಿಫೇಣ

ಚೇಳಿನೀ ಮಹಾದೇವಿಯಾ ಮಹಾವಿರರ ಧರ್ಮಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಾವಿಕೆಯರ ತಂಡದ ಮುಂದಾಳಾಗಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀಲವಂತೆಯೂ, ಸಚ್ಚಾರಿತ್ರನಂತೆಯೂ, ಜಿನ ಪದ ಪಟ್ಟಚರನೆಯೂ, ವಿನಯಸಂಪನ್ಮೂಲಿಯೂ ಆದ ಜೇಳಿಸಿಯು ಕರುಣಾಮಯಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ವಿಶ್ವನುಕಂಪನೇ ಈಕೆಗೆ ಮಂಗಳಸೂತ್ರವಾಗಿದ್ದರು. ಮುನಿಸೇವೆಯೇ ಈಕೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಾಣಿದಿದ್ದರು. ಈಕೆಯ ಮನೋಽವಲಭ ಮಗಧ ಸಾಮಾಜಿಕ ಶ್ರೀಳಕ. ಈ ದಂಪತಿಗಳು ಜಿನಧವರ್ಮಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕಣ್ಣಿಗಿದ್ದರು. ಧರ್ಮಸ್ವಭಾವನಾರಥಕ್ಕೆ ಇವರು ವಿಶ್ವನುಕಂಪದ ಗಾಲಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಈ ದಂಪತಿಗಳ ಪುತ್ರರಕ್ಷಾ ವಾರಿಫೇಣ.

ವಾರಿಫೇಣನು ಜಿನಾಲಯಗಳಿಗೆ ಅಂಬಿಗಳಿಡುತ್ತಾ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿತನು. ಮುನಿಗಳ ಸ್ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಲ್ಲಿ ದಿಯುತ್ತಾ ನುಡಿ ಕಲಿತನು. ಇವನು ಆರಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮುನಿಧಂಘದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕೊಂಡು ಸಮೃದ್ಧವೇ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಬೆಳೆದನು. ಬಾಲಮುನಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಈತನೂ ಸಹಸರಿಯಾಗಿ ಜಿನಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತನಾದನು. ಭವ್ಯಗೋಪಿಣಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕೊಂಡು ಇವನು ಧಮಾನು ರಾಗಿಯಾದನು. ಜೈಸಕಾವ್ಯ ಪಾಢನವೇ ಇವನಿಗೆ ನುನರಂಜಸೆಯಾಯಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ಜೀವದಯೆಯನ್ನೇ ಉಸಿರಾದುತ್ತಿದ್ದ ಮುಂದಿಯು ಪುತ್ರಾಜಾರ್ಥರು ರಾಜಗೃಹ ನಗರದ ಪೂರ್ವಕ್ಕಿರುವ ಬಳಾಕ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಂಗಿದ್ದರು. ಇವರ ಬರುವನ್ನು ಕೇಳಿ ಉತ್ತಾಹಗೋಂಡು ಶ್ರೀಲಿಕ ಮಹಾರಾಜನು ತನ್ನ ಪತ್ನೀ, ಪುತ್ರ, ಒಂಧುಬಂಧನರೊಡನೆ ಮುನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಆಗಿನಿಸಿದನು. ಇವರು ಭಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮುನಿಗೆ ಪಾದಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಧರ್ಮಕ್ರಾಣಾನಂತರ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಕೊಸ್ಪರಿಗೆ ಹೊನ್ನನ್ನು ಕಂಡ ಕಡುಲೊಭಿಯಂತೆ ವಾರಿಫೇಣನು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಬಿಡುಗಳ್ಳಿಸಿ ನೊಡಿದನು. ಅನಂತರ ಅಶ್ವಯು ನಿಧಿಯನ್ನು ಬಾಜುವಂತೆ ಮುನಿಗಳ ಪಾದವನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯು ಹೇಳಿಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಇವನು ಒತ್ತುತ್ತಾಕುಳತನು.

“ಕಮಲ ಎಷ್ಟೇ ದೂರದಲ್ಲಿರಲಿ ದುಂಬಿಗಳು ಕಂಪನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಮಲಗಳಿಗೆ ಬರುವುವು. ಕಪ್ಪೆಗಳು ಕಮಲದ ಬಳಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಎಂದೂ ಕಮಲಗಳ ಸ್ವೀಕ ಬೆಳೆಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಮುನಿಗಳು ವಾರಿಫೇಣ ಮುನಿಭಕ್ತಿಗೆ ತಲೆದೊಂದರು.

“ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ, ದೇವ_ಗುರು_ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಾವು ನನಗೆ ಶಿಳವಳಿಕೆಯಾಡಿಕು” ಎಂದು ವಾರಿಫೇಣನು ಮುನಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಧಿಸಿದನು.

“ದೇವರು ಹೆಡಿಸೆಟ್ಟು ದೋಷಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಈರುಡನನ್ನು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಕರೆಯಬಾರದ್ದಾಗೇ? ಅದೇ ರೀತಿ ದೋಷಯುಕ್ತ ದೇವನನ್ನೂ ಆರಾಧಿಸಬಾರೆದು. ಕಲ್ಲಿನ ದೋಷೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಪುಣ್ಯಸ್ವಾಹೆದಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಇದೇ ರೀತಿ ಸ್ತುತಿಬಲಿಯನ್ನು ಬಯಸುವ ದೇವರನ್ನೂ ಆಶ್ರಯಿಸಬಾರೆದು.

ದೇಣ್ಣ ಹೊನ್ನು ಮಣಿಗಾಗಿ ಬಾಲು ಬಾಲಿ ಬಿಡುವವರನ್ನು ಗುರುವೆಂದು ಮನ್ನಿಸಬಾರೆದು. ಕಗ್ಗಲ್ಲಿನ ಸೂಳಿಸಾದ ವಾತ್ರಕ್ಕೇ ರತ್ನವಾಗಿದು. ದುಮಾರ್ಗ ಎಸ್ಯೋ ಭವನೆತ್ತಿ ಕವಸ್ಸ ಮಾಡಿದರೂ ಅವನು ಕ್ರೇವಲ್ಯಾಪನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರೆನು. ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಸಮೃದ್ಧರ್ಥನವು ಅಡಿಸಾಯಾವಿದ್ದಂತೆ. ನೊದಲು ಸಮೃಗ್ಗೈ ಸ್ವಿಯಾಗಿ ಅನಂತರ ತಪಸ್ಸಬಿಳಿಕು. ನೊರು ಮಂದಿ ಹಂಟಿಗುರುಡರು ಒಟ್ಟೊದರೂ ಎದುರಿಗೇ ಇರುವ ವೇರು ಪರ್ವತವನ್ನು ಇವರು ಕಾಣಿಲಾರು. ಅಂತೆ ಮಾಧ್ರಾಜಾಂಸಿಗಳು ವೋಕ್ರಮಾಗವನನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲಾರು. ದೇಲಿಗೆ ನೋಣಗಳು ಹಿಂಡು ಹಿಂಡಾಗಿ ಬಂದು ಮುಸುಕುವುವು. ಕಪ್ರೂರದ ರಾತ್ರಿಯದ್ದರೂ ನೋಣಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಸುಂದರ್ಯಾವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಹೇಳು ಕಪ್ರೂರಕ್ಕೆಂತ ಶ್ರೀಸ್ತ್ವವೇನು? ಜಿವಾಣಿಯೇ ಜಿವಕ್ಕೆಂಟಿಗೆ ಹಿತಕಾರಿಯಾದ ಆಗನು” ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ವಾರಿಸೇಣವನಿಗೆ ಸಮೃದ್ಧವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದರು.

ವಾರಿಸೇಣನು ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಸ್ಕಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ಅತ್ಯ ಮೃಗವೇಗಸೆಂಬ ಕಳ್ಳನು ಮಾಗಧ ಸೌಂದರಿಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲು ರಾಜಕ್ಕೆಂಬಿಯ ಮಂಡಿಯಾದ ಕೀರ್ತಿಪುರಾತನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ನೇತ್ಯೇಯ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊಗುತ್ತಿರುವಾಗ ತಳವಾರನ ಕಳ್ಳಿಗೆ ಬೀಳಬೇಕೆ? ತಳವಾರನು ತನ್ನ ಸೇನಯಿಂದ ಮೃಗವೇಗನನ್ನು ಬೆಸ್ತ್ರಿಪ್ಪಿದನು. ಇವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಕೂನವ ಕಡೆ ನಾಗಾಲೋಭಿತಿಂದ ಬಂದನು. ತಳವಾರನೂ ಇವನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಕಳ್ಳನು ಕಂರಿಹಾರವನ್ನು ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವಾರಿಸೇಣನ ಮುಂದೆ ಬಿಸುಟ್ಟು ಪರಾರಿಯಾದನು.

ತಳವಾರರು ವಾರಿಸೇಣನ ಮುಂದೆ ನಿಗಿನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರತ್ನಹಾರವನ್ನು ಕಂಡು ಕಡೆತರಾರು. ಇವನೇ ಕಳ್ಳನೆಂದು ಅವರು ನಿಧರಿಸಿದರು. ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ವಾರಿಸೇಣನೆಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರು ಗಾಬರಿಗೊಂಡರು.

“ಇವನು ಚೇಳಿಸಿಯ ಸ್ವಿತ್ಯಯ ಪುತ್ರ. ಇವನಿಗೆ ಉಟಿಕ್ಕೆಲ್ಲವೇ? ಇವನಿಗೆ ಉಡುವುದಕ್ಕೆಲ್ಲವೇ? ಹಣಕ್ಕೆ ಕೊರತೆಯೇ?” ಎಂದು ತಳವಾರನು ತಲೆ ಬಿಸಿಮಾಡಿ ಕೊಂಡನು. ಕುನೆಗೆ ಇವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾರವನ್ನು ತಂದು ಶ್ರೀಹಂತಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ವಾರಿಸೇಣ ಕುಮಾರನೇ ಈ ರತ್ನವನ್ನು ಕದ್ದವನು ಎಂದು ದೂರು ಕೊಟ್ಟುನು. “ದುವ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಿವ್ಯ ರಕ್ಷಣಗಳು ಜಾತಿ ಕೃತ್ಯಯನಿಗೆ ಏರಡು ಕಣ್ಣಗಳು, ಮುಗಸೆಂಬ

ನೋಹಕ್ಕೆ ನಾನು ಬಿದ್ದರೆ ನಾಜ್ಯಯದೇವತೆಗೆ ದ್ವೋಹನೆಸಿದಂತಾಗುವುದು” ಎಂದು ಶ್ರೀಣಿಕನು ಯೋಚಿಸಿ “ಕಳ್ಳನು ಯಾರಾದರೇನು ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡು ಹಾಕಿರಿ” ಎಂದು ರಾಜಾಜ್ಞಿ ಹೊರಡಿಸಿದನು.

ತಳವಾರನು ರಾಜಪುತ್ರನ ಬಳಗೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದನು. “ಕಳ್ಳನ್ನೂ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಗಳನ್ನೂ ಮಾರಾಂಜರು ಶಾಲಕ್ಕೇರಿಸದಿ ಬಿಡರು. ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ನೀನು ಈ ರತ್ನಹಾರಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಅಸೆಪ್ಪಿ? ರಾತ್ರಿ ರಾತ್ರಿ ಹೊನ್ನು ರಾಜನ ಕೋಶಾಗಾರದಲ್ಲಿದೆ. ನೀನು ದಿದ್ದನ ಹಾಗೆ ಕಳ್ಳನಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಇಳಿದೆ? ದಿಸಿಯ ವೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಕಸಿಯಂತೆ ನೀನು ಸಾವನ್ನು ಕೈಬೀಸಿ ಕರೆದಿರುವೆನೆ” ಎಂದು ತಳವಾರನು ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಮೂದಲಿಸಿದನು.

ವಾರಿಸೇಣನು ತಳವಾರನ ಮೂದಲಿಕೆಗೆ ವಿಚಲಿತನಾಗಲಿಲ್ಲ “ಆಯಸ್ಸು ಮುಗಿದವನು ನೆಲಿದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರಲಿ, ಸಮುದ್ರದ ತಳದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರಲಿ, ಮಂದರ ಪರ್ವತದ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ಬುಕ್ಕಿಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರಲಿ, ಯಂತು ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದಿ ಬಿಡನು. ಈಗ ವಾವ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಜಿನಾಮುಷ್ಯರಣಿಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮಾಡ್ದು. ಈಗ ನಾನು ಈಭವರಿಣಾವಿಯಾಗಬಿಳಿಕು. ನಾವು ನೋವುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರಾರ್ಥಿ ಜಗ್ಗಿ ವ್ಯಾದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಭಂಟಿನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ವಾರಿಸೇಣನು ಮೂಹಾರಿರನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಉದ ಹಿಡಿದಂತೆ ಹಿಡಿದನು. ಇವನು ಒಳಗು ಜಿನಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳಾಗಿದನು.

ನಗರದ ದೇವತೆಗಳ ಆಸನ ಕಂಪನವಾಯಿತು. ಸಮೃದ್ಧ ಚೂಡಾಮಣಿಗಾದ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ದೇವತೆಗಳು ಆಗಮಿಸಿದರು. ವಾರಿಸೇಣನು ಪರ್ವತದಂತೆ ಅಜಲನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ದೇವತೆಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯಜಕ್ತಿರೂದರು. “ಕರ್ಮಾಗಳನ್ನು ತೊತ್ತಳ ತುಳಿಯುವ ಮಹಾಭೂರುವನೆಂದರೆ ವಾರಿಸೇಣನೇ ದಿಟ್ಟ” ಎಂದು ದೇವತೆಗಳು ವೆಚ್ಚಿ ಇವನ ಪಾದಪೂರ್ವದೆ ಮಾಡಿದರು. ಇತ್ತು ತಳವಾರರು ನಿರ್ದಯಾರ್ಥಿ ವಾರಿಸೇಣ ನನ್ನು ಸದೆಬಡಿದರು. ಇವನ ಆಗಾಂಗಿಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿದರು. ಇವನು ಆಳಕೆಲ್ಲ, ಅಳಗಳಾಕಲ್ಲ, ಅಂಗಲಾಕಲ್ಲ, ಪೆಚ್ಚಾಗದೆ ಶುಭಧಾರ್ಯನದಲ್ಲಿ ತತ್ವರನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಆಶ್ಚರ್ಯಬಲವನ್ನೂ ಇವನ ಜಿನಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಇವನ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವವುಂಟಾಯಿತು. ಪಂಚನಮಾಸ್ಯಾರ್ಥಿ ಇವನಿಗೆ ವಜ್ರಪಂಚರಾಯಿತು. ಜಿನ ನಾನು ಸಂಕೀರ್ತನೆಯೇ ಇವನಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆಯು ಕೊಳ್ಳಿಯಾಯಿತು. ಜಿನಭಕ್ತಿಯೇ ಇವನಿಗೆ ವಜ್ರಕವಚವಾಯಿತು. ಆಗ ಯಂತುಗಿವರು ನಡುಗಿದರು. ಈ ಮರ್ಗ ಗಿಮನಿಗಳು ಉಪಕರ್ಮವಾದವು. ನಾವು ನೋವುಗಳು ಬಾಲ ಮುದುಬಿದವು. ತಳವಾರರು ಹಾಕಿದ ಒಂದೊಂದು ಏಟ್ಟಿ ವಾರಿಸೇಣನಿಗೆ ರತ್ನಾಭರಣಗಳಾದವು. ರತ್ನ ಕಿರಿಷಿಪ್ಪಾಯಿತು. ಅವು ಮಣಿಕುಂಡಲಗಳಾದವು. ಇವನ ವೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಬಂದೊಂದು ಏಟ್ಟೊ ದೃವಬಲ

ದಿಂದ ಇವನೆ ಸುಖನೋಭಾಗ್ಯವನ್ನು ವೈರಿಧಿಪಾಡಿತು. ದೇವತೆಗಳು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಹೊಮ್ಮೆಗಳಿಗೆಿದ್ದರು.

ತಳವಾರದು ಪವಾಡಕ್ಕೆ ಹೆಡಿಕೊಂಡು ಓದೊಡಿ ಬಂದು ನಡೆದ ಅದ್ವೃತ ವನ್ನೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಹೇಳಿಕನ ಬಳಿ ಗಡ್ಡದರಾಗಿ ನಿರ್ವೇದಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ಇವನು ದುಃಖಿತನಾಗಿ ವಾರಿವೇಣನ ಬಳಿ ಬಂದು ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಯಾಚಿಸಿದನು.

“ನಾನು ಮಾಡಿದ ಸೂಪವು ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದುದರಿಂದ ಈ ಉಪಕರ್ಗತವುಂಟಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಸೀವು ಕಾರಣರಿಲ್ಲ. ಬಾಣ ಹೊಡಿದವನನ್ನು ಮರಿತು ಬಾಣವ ವೇಲೆ ಕೋಪ ಮಾಡುವುದು ಮಾರ್ಪಿತವಾಗದೆ? ನಾನು ಮಾನಿಯುವುದಾದರೆ ನನ್ನ ದುಷ್ಪಮರ್ಗದ ವೇಲೆ ಮಾನಿಯಾಚೇಕು. ಸೀವು ನನ್ನ ಹಿಂತಚಿಂತಕರೇ ಹೊರತು ನನ್ನ ಶತ್ಕಮಗಳ್ಲಿ” ಎಂದು ವಾರಿವೇಣನು ಉತ್ತರ ಮು ಕ್ಷಮಾತೀಲನಾಗಿ ಅರಿವನೆಗಿ ಬಂದನು.

“ನನ್ನ ಮನೆ, ನನ್ನ ಹೇಡತಿ, ನನ್ನ ಪಕ್ಕಾಳು ಎಂಬ ಭಾರ್ತಿಗೆ ಬಿದ್ದು ನಾನು ಭವರೋಗಿಯಾಗಿ ನರಕಾತ್ಮಿರುವೆನು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚು ನಾಯಿಯಾತೆ ಈತನಕ ಅಲೆದಿರುವೆನು. ನಾನು ಜಿನಧಮರವನ್ನು ಸ್ತ್ರೀತಿವರಿಲ್ಲ. ಜಿನವಾಕ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಕಡೆಗಳಿಸಿರುವೆನು. ಜಿನಾಗಮವನ್ನು ನಾನು ರಕ್ತಗತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುಲಿಲ್ಲ. ನರಕಾದಿದುಗ್ರತಿಗೆಲ್ಲಿ ನಾನು ಪದಬಾರದ ಪಾಡು ಪಟ್ಟಿರುವೆನು. ಪುಣ್ಯ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದುದರಿಂದ ಈಗ ಜಿನಧಮರದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಈಗ ನಾನು ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಸಿದರೆ ನಾಯಿ ಬಾಲ ಹಿಡಿದು ತೊರೆಯನ್ನು ದಾಟಿಸೆನ್ನುವ ದಡ್ಡನಾಗುವೆನು. ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕೇಲಿ ಕೈಯಾದ ಜಿನರ ಪಾದವನೇ ನಾನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವೆನು” ಎಂದು ವಾರಿವೇಣನು ವಿರಕ್ತಿನಾಗಿ ತನ್ನ ತಾಯಿ ಜೀರ್ಣಿಯ ಅನುಮತಿ ನಡೆದು ಪುಷ್ಟಿಗಿರಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸುರದೀವಾಚಾರ್ಯರ ಸ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ನಡೆದನು.

ಇವನು ಉಗೋರ್ಗ ತಪಸಿಗಿದನು. ಚಾರಣಾತ್ಮಿ ಈತನಿಗೆ ಪಾತ್ರಸ್ಥಿಯಾಯಿತು. ಜಿನಭಕ್ತಿನಿಗೆ ದೊರೆಯದಿರುವುದು ಯಾವುದಿದೆ? ವಾರಿವೇಣನ ಮಿತ್ರನಾದ ಪುಷ್ಟಿದಾದನು ವೈರಿಕ ಮತ್ತಾನುಯಾಯಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಮಾನಿವಿದ್ಯಾಂಶನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಸುಂದತೆ ಎಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕನ್ಯೆಯನ್ನು ವರಿಸಿದ್ದನು. ವಾರಿವೇಣನು ಕೇಳಿ “ಕುರುಡನು ದ್ವೈಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ಡಾಗ ಪಾರುಮಾಡುವವನೇ ಬಂಧು. ಪಾವಾಸುವವಾಗಿ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಡಲೆಯುವವನಿಗೆ ನೋಕ್ಕುಮಾಗಿವನ್ನು ಬೋಧಿಸು ಮಾತನೇ ನಿಜವಾದ ಸ್ನೇಹಿತ. ಉಸಾಯವಾಗಿ ಶ್ರೀಷ್ಟ ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ವೈರಾಗ್ಯ ಮಾಡಿಸಿನವನೇ ಕಲ್ಯಾಣಮಿತ್ರ. ಪುಷ್ಟಿದಾದನನ್ನು ಜತುಗ್ರತಿಗಳಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿ ಪಂಚಮಗಳಿಯ ಕಡೆ ಸೇಕೆಯಚೇಕು” ಎಂದು ನಿಧರಿಸಿ ವಾರಿವೇಣನು ಅವನ ಮನಿಗಿ ಬಂದನು. ಹೊಸ ಮಾಡುವಣಿಗ್ರತ್ಯಾ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಪುಷ್ಟಿದಾದನು ಜಕ್ಕುಂದವಾಡುತ್ತಿದನು. ಇವನನ್ನು ವಾರಿವೇಣನು ಉಸಾಯ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ತಂದನು.

“ಸ್ವಾಮಿ, ಈತನಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯ ಬಂದಿದೆ. ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಹಾತೀರೆಯಾತ್ಮಿರುವನು. ತಾವು ಕೃಪೆ ಮಾಡಿ ಈತನಿಗೆ ಜಿನದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದು ಮಿತ್ರನ ಪರವಾಗಿ ಇವನು ಅಂಗಲಾಚಿದನು. ಈತನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಮುನಿಗಳು ಪುಷ್ಟಿದಾದನಿಗೆ ದಿಗಂಬರ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿರು. ರಾಜಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಎದುರು ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳಬಾರದಿಂದು ಇವನು ದಾಕ್ಷಿಣಾಕ್ಷೆ ಕಟ್ಟಿಬಿಡ್ಡ ಮಾನಿವೇಷಧಾರಿಯಾದನು.

ಪುಷ್ಟಿದಾದನು ಜಿನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಅರೆಬರೆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಇವನ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮನೇಯಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಮಂಡಿಯ ಕಡೆಯೇ ಹರಿಯಿತು. “ಕೂಸು ಹಾಲು ಬೆಡವೆಂದರೂ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕುಡಿಸುವಳು. ಅವನೇಕೆ ಗಳನ್ನು ತುಂಬ ತಾಳೆಯಿಂದ ತಿದ್ದಬೇಕಾದುದೇ ಧರ್ಮಾತ್ಮಕನ ಕಾರ್ಯ. ಪಾವನಿಕಾರ ರಿಂದ ಇವನು ತಿಳಿಗೆಡಿಯಾಗಿರುವನು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಜಿನವಾಣಿಯನ್ನು ಇವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟಿವ ತನಕ ನಾನು ಬಣ್ಣಿ ಉಸಾಯವಾಗಿ ಇವನಸ್ನು ಕ್ಷೇವಲ್ಪದ ಕಡೆ ಕರಿದೊಯ್ಯಾನುನು” ಎಂದು ವಾರಿವೇಣನು ದ್ವಾರಧಸಂಕಲ್ಪ ತೊಟ್ಟಿನು.

“ಮಿತ್ರ, ಭರತಾದಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳು ಕ್ಷೇವಲ್ಪದ ಕಡೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೊಳ್ಳಬಿಡು ಗಳನ್ನು ಕಾಲ ಕಾನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ತ್ಯಜಿಸಿ ತನ್ನ ಕೋಪಳಕಾಯವನ್ನು ಉಗೋರ್ಗ ಗ್ರತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದವರಲ್ಲವೇ? ಅವರಿಗೆ ಇದ್ದರ್ಶವಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಅವರಿಗೆ ವಿಸಾರವಾದ ರಾಜ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಅವರು ದಶವಿಧ ಭೋಗವನನ್ನು ಭವರೋಗಿದ ತಾಯಿಬೆರಿಂದು ಭಾವಿಸಿ ವಿಷಯ ವಾಸನೆಯಿಂದ ದೂರವಾದರಲ್ಲ! ತಪಸ್ಸಿಯಾಗಲು ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯವಿರಬೇಕು. ಭರತನು ಆರು ಖಂಡಗಳನ್ನು ಒವ್ವೆಗೆ ತ್ಯಜಿಸಿ ದಿಗಂಬರ ಮಾನಿಯಾದನಲ್ಲ! ಅವನಿಗಂತಲೂ ನೀನು ಶ್ರೀಮಂತನೇ. ಅವನಿಗಂತಲೂ ನಿನಗೆ ಮಿಗಿಲಾದ ಮನೋಽಪಳಿಭಯರಿರವರೇ? ಕಾಂತಿನಾಧ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೂ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ ಭರತನ ಮಾನಿ ವನ್ನು ಹಿಡಿಯಲ್ಪಿಲ್ಲವೇ? ಬೇಸರವನ್ನು ಬಿಡು. ಸೋಮಾರ್ತಿನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು. ಸಾಸಿವೆಯನ್ನು ಆರೆದು ಕುಡಿದಂತೆ ಏಕೆ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿರುವೆನೆ? ಏಕೆ ಯೋಗಿಯಾಗಿ ತಪಸೆಸಿಗುವನ ಬಳಿ ಕ್ಷೇವಲ್ಪ ಲಪ್ಪಿ ಅರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಿದಿರು. ಹಡಿಗೆಂಳಿನ ಹನ್ನೆರಡು ಕೋಲುಗಳಿಂತ ದೋಷಿಯ ಬಂದು ಕೋಳೆ ನೇಲು. ಲಪ್ಪೆಂದಲ್ಲಕ್ಕೆ ಭವಗಳಲ್ಲಿ ಪಾನವನಾಗಿ ಭೋಗಿಸುವ ಭೋಗವು ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯನಾದ ವಾಹನ ದೀವನ ಬಂದು ಅರೆಜಣದ ಭೋಗಕ್ಕೂ ಸಮನಾಗಲಾರದು. ಇನ್ನು ಜಿನರಹಧಾರಕೆ ಮಾಡಿದವರು ಪಡೆವ ಸುಖಸಾಗರದ ಮುಂದೆ ದೇವಲೋಕದ ಸುಖವೂ ಬಂದು ಹೆಸಿಯಾಗುವುದು.

ಹಿಂಜರಿಯದೆ ತಪಸೆಸಿಗು, ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಪಾರಂಬಾಕ್ರಿ ಕೊಟ್ಟಿಹೋಗೆವುದು. ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇವಲ್ಪ ಲಪ್ಪಿ ಬಲಿಯಾವಳು. ಈ ದೇಹವು ಕೊಳ್ಳಬಾದುದು. ಜೊತೆಗೆ ಇದು ನಶ್ವರವಾದುದು. ಇದು ಹೇಳಿನ ಹೊಂಡ. ಇದು ಮಾತ್ರದ ವಾಡಕೆ. ಹೊರಗೆದ್ದು ಬಂಚಾಲ ಕೆಡದಿರುವ ವಸ್ತುಗಳು ಈ ದೇಹದ ಸಂಸರ್ಕ ಪಡೆದ ಕೂಡಲೇ

ತನ್ನ ಸಹಜ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನೀಗಿಕೊಂಡು ತಿಪ್ಪೆ ರಾತ್ಮಿಯಾಗುವುದು. ದಿನವೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಶಾಚಿಗೊಳಿಸಿದರೂ ನಮ್ಮು ದೇಹ ಅಶಾಚಿಯಾಗೇ ಇರುವುದು. ಈ ನಾಯಿ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಏಕ ನೋಡಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆ? ದೇಹವು ತನ್ನ ನವದ್ವಾರಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣಿದಲ್ಲಿ ಹೊಲಸನ್ನು ತನಗೂ ಹೇಡೆವೆಂದು ಹೊರಹಾಕುತ್ತಿರುವುದು!

“ಯೋವನವು ಸ್ವಿರವಳಿ. ಸಂಪತ್ತು ಸ್ವಿರವಳಿ. ಅವರಿಪರು ಬಂದು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೊಯುವರು. ತಾಯಿ ತಂದೆ, ಮಂಡವಿ ಮಕ್ಕಳು, ಬಂಧು ಬಾಂಧವರು ಇವರೆಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ಹೃತಕಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸ್ತ್ರೀತಿಸುವಂತೆ ನಿರ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವರು. ನಮ್ಮ ರೀಂಗರುಜಿನಗಳನ್ನು, ನಮ್ಮ ಸಾವನ್ನು ಹಂತಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರು ಬರುವರು? ಈ ಸಂಪತ್ತು, ಈ ಕಾರ್ಯ, ಈ ಮಂಡದಿ, ಈ ವೈಭವ, ಈ ಮನೆ, ಈ ಮಕ್ಕಳು ಇವೆಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತವೆಂದು ಭಾರ್ತಾಗುವವನೇ ಕಡುಮೂರಿ. ಅರಿಸಿದೆ ಕೊಳಗೆ ಬೀಗಿ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ನರ್ವದ ಕೊಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಒಕ್ಕಲಿಗನಂತೆ ಒಂದು ಭವದ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೀಂಬಿಡು ಅನಂತಭವಗಳಲ್ಲಿ ಪಡಬಾರದ ಪಾಡನ್ನು ಪಡುತ್ತಿರುವೆ.

ಹೇಣ್ಣು ಹೇಳಿಗಳಂತಿರುವ ಹೇಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹರಿಣಾಪ್ಪಿಯೆನ್ನುವರು. ನೀಳು ನಾಯಿಗಳಂತಿರುವ ಸುವಾಸಿನಿಯರನ್ನು ಲತಾ ಲಲಿತಾಂಗಿಯೆನ್ನುವರು. ನಾರೀಮಂತೆಯರನ್ನು ನಾಗನೇಣಿಯೆನ್ನುವರು. ಇವರು ಹೊಂಚಬಾಕಿ ನಮ್ಮನ್ನು ತಿಂದು ತೇಗದೆ ಬಿಡರು. ನಳಿತೋಳುಗಳನ್ನು ಮಂಸದ ಮನ್ಯಧನ ಕತ್ತಿಯೆನ್ನದೆ ಬ್ಲೂಯೆನ್ನುವರು. ಕಾವಿನಿಯರ ಕಡೆಗಳು ನೋಟಿನನ್ನು ಕಾಮಾತಾತನ್ನದೆ ನಗಿಗಣ್ಣ ಎನ್ನುತ್ತಿರುವರು. ಮಾನಿಸಿಯರ ಮೃದುವಾದ ಮಾತನ್ನು ಸಂಜಿನ ಉಂಡಿಯೆನ್ನದೆ ಹೇಳುತ್ತಿಯೆನ್ನುವರು. ಕಾಂತಿಯರ ನೋಟಗಳನ್ನು ಮನ್ಯಧನ ಚಕ್ರಾರ್ಯಧಗಳನ್ನದೆ ಚಕ್ರವಾಕವೆನ್ನುವರು. ಮಂಳಳಾವಾಣಿಯರ ಮೇಲು ಹೊರಿಕೆಯೆನ್ನು ಕಾಮನು ಬಿಸಿದ ಬಲಿಯೆನ್ನದೆ ಕಾಮನ ಧ್ವಂಡವೆನ್ನುವರು. ಸುಂದರಿಯ ಜೆಂಡಪಿಗಳನ್ನು ನರಕದ ಬಿಲವೆನ್ನದೆ ತೊಂಡೆ ಹೇಣ್ಣು ಎನ್ನುವರು. ಇದ್ದಲ್ಲವೂ ಬೆಣ್ಣೆಯೆಂದು ಸುಣಳಿವನ್ನು ಮೆದ್ದಂತಲ್ಲವೇ? ನರಕದ ಹಾದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯದವರಿಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗೇ ಈ ನಾರಿಯರು ಜನಿಸಿರುವರು. ಇವರು ನೋಕ್ಕಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಮುಳ್ಳಗಳು. ಇವರು ನೋಕ್ಕಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದವರನ್ನು ಕಂಡು ಕಚ್ಚಲು ಬರುವ ಕಾವಲು ನಾಯಿಗಳು.

ಪಶ್ಚಿಮ ಹುಲ್ಲಿನ ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಬಹುಬೀಗ ಸಂದಿಹೋಗುವುದು. ರಾಜ್ಯಾಧಿವೈಭವಗರೆಲ್ಲವೂ ನೋಡಿದ ತಣ್ಣೆರಡಿಗೆ ಸಮಾನ. ಯೋವನವು ಕಾಮನ ಬೆಳ್ಳಿನಂತೆ ನಪ್ಪರವಾದುದು. ಬಾಳು, ಹೃದ ಮಾರದಂತೆ ಆಗಲೋ ಈಗಲೋ ಬೀಳುವಂತಹದು. ಬಲ, ಸ್ತ್ರೀ, ದಪ್ಪ, ಸಾಹಸ, ಅಧಿಕಾರ, ಅಂತಸ್ತು, ಕುಲ, ಸಂಪತ್ತು ಇವೆಲ್ಲ ನೀರ ಮೇಲಿಂ ಗುಳ್ಳಿಯಂತೆ ಬಹುಬೀಗ ನಾಶವಾಗುವುದು. ಹೇಳಿದ ಕೇಳಿದ ನಾವು ಬರು

ವುದು, ಬ್ರಹ್ಮಾನು ಏಂಬಿ ಮಾಯಾಗುವುದು, ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಜನರು ಸೊಕ್ಕುತ್ತಿರುವರಲ್ಲ!

ದೇಹವನ್ನು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೃತಗೊಳಿಸಬೇಕು, ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸದ್ಗುರುಖಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕರಿಗಬೇಕು. ವಾವ ಭೀರುವಾಗಬೇಕು” ಎಂದು ವಾರಿಷೇಣನು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಎಡಬಿಡದೆ ಕಾಯಿದ ಕೆಡುಕನ್ನಾ, ಸಂಸಾರದ ದುಃಖವನ್ನಾ, ಭೂಗಡ ಕೇಡನ್ನಾ, ಬಾಳನ ಅನಿತ್ಯವನ್ನಾ, ನಾರಿಯರ ನೀಚಕನವನ್ನಾ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪುಷ್ಟಾದಾನಿಗೆ ವಿನರಿಸಿದನು. ಸ್ತ್ರೀತಿಕರಣವು ನಾಶಾಪುಣಿಸುದವಾದುದು ಎಂದು ಇವನು ಭಾವಿಸಿದನು. (ಸ್ತ್ರೀತಿಕರಣವೆಂದರೆ ಅಲುಗಾಡುವ ಸಾಧಕನನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವುದು).

ಪುಷ್ಟಾದಾನು ಮತ್ತೆ ವಿವಯ ವಾಸನೆಯನ್ನೇ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುವುದನ್ನು ತೊರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಒಡೆದ ಮಂಡಕೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಲು ಸಾಘನೆ?

“ನಾಯಿಗೆ ಬಾರಸಮಾತಿ ಅಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನವನ್ನಾ ಹೆಸರುಬೇಕೆ ತೊವ್ವೆಯನ್ನಾ ಹೆಸನಾಗಿ ಕಾಸಿದ ಹೆಸನಿನ ತಪ್ಪವನ್ನಾ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಡಿಸಿದರೂ ಆದು ಬೊಗಳ ಹೇಳನ್ನೇ ಚಿಂತಿಸುವುದು. ಕೆಟ್ಟಿರಿಗೆ ಸದ್ಗುರು ಹಿಡಿಸಿದು. ಅವರಿಗೆ ದುವಾರಗವೇ ರುಚಿಸುವುದು” ಎಂದು ವಾರಿಷೇಣನು ಚಿಂತಿಸಿ ಮುಗ್ಗಳ್ಳು ಕ್ಷುನು. ಪುಷ್ಟಾದಾನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಬಿಡದ ಇವನು ಸರ್ಕಾರಾವಲಾದನು. ಒಮ್ಮೆ ವಾರಿಷೇಣನು ವಿಮುಲ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿದ್ದ ವರ್ಧಮಾನ ಸ್ವಾಮಿಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಹೋದನು. ಇತ್ತು ಪುಷ್ಟಾದಾನು ಬಿಲೆಕಿರಿದ ಕೋತಿಯಂತೆ ಸಂತಸಗೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹೀಡಿದನು.

ವಾರಿಷೇಣನು ವರ್ಧಮಾನ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಪುಷ್ಟಾದಾನ ನನ್ನ ಶಾಣದೆ ಕ್ಷುಣಿಕಾಲ ಯೋಚಿಸಿ ಅವನು ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹೀಡಿರುವನು ಎಂದು ಉಂಟಿಸಿ ಚಾರಣಕ್ಕಾದ್ದಿ ಧಾರಿಯಾದುದರಿಂದ ಇವನು ಮನೋನೇಗನಾಗಿ ಧಾವಿಸಿ ಮಾರ್ಗವಾಧ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಟಾದಾನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಅವನನ್ನಾ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರಿದುಕೊಂಡು ಇವನು ತನ್ನ ತಾಯಿ ಚೇಳಿಸಿ ಮಹಾದೇವಿಯ ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

“ಹೇಳಿದೆ ಕೇಳಿದ ಆಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮನೀಸಿಗಳು ಬಂದಿರುವರು! ನೋಽಪ್ರಬಲವಾದ ಕಾರಣವಿರೆಬೇಕು” ಎಂದು ಅಶ್ವರ್ಯಗೊಂಡು ಚೇಳಿಸಿಯು ತನ್ನಲ್ಲೇ ಎಣಿಕೆಹಾಕಿದಳು.

“ದದ್ನಾದ ವಾರಿಷೇಣನು ನೋಕ್ಕಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸನರವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವಸರಸರವಾಗಿ ಮನೀಸಿಯಾದನು. ಈಗ ಕೇಲಿ ಕಿಸಿಯದೆ ರಾಜವೈಭವವನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಬಂದಿರುವನು. ಇವನನ್ನು ಹಿಸುಗಿ ನೋಡಬೇಕು” ಎಂದು ಕೊಂಡು ಒಂದು ಭೋಗಾ ಸನವನ್ನಾ ಇನ್ನೆನ್ನಿಂದು ವಿರಕ್ತಾವನವನ್ನಾ ಹಾಕಿಸಿದಳು. ಸುಕಿಂಗಳ ಮಾನಸಿಕ ಹದ್ದುವಿಹಾರಿಯಾದ ವಾರಿಷೇಣನು ವಿರಕ್ತಾವನದಲ್ಲಿ ನಿರಾಜಮಾನಾನಾದನು. ಜಿನ ಧಮಾಕೆ ತಿಂಗಳ ಬೆಳಕಾದ ಚೇಳಿಸಿಯು ವಾರಿಷೇಣ ಮುನಿವರ್ಯರ ಪಾದಪೂಜೆ

ಮಾಡಿದಳು. ಮೂನಿಗಳಿಗೆ ಸಾಹಾರಂಗವೇರಿಗೆ “ತಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪಾದ ಬೆಳಿಸಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯನೇ ದಿಟ್ಟ. ನಾವು ಧನ್ಯರಾದೆವು! ಏನ್ನುಕ್ಕೆ?” ಎಂದು ವಾರ್ತಿಸಿದ್ದಳು.

“ತಾಯೀ!, ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಸೋಷಯರನ್ನೂ ಸಿಂಗರಿಸಿ ಬೇಗ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಿನ್ನು” ಎಂದು ಇನನು ತಿಳಿಸಿದನು. ಬೇಕಿನಿಯು ಅಂತಹುರ್ಕೆ ಹೊಗಿ ವಾರಿಷೇಣ ಮುನಿಗಳ ಆಗಮನವನನ್ನು ಸಾರಿದಳು. ಆಗ ಇವನ ಪ್ರಾಣಶ್ರಮನುದ ಬಿನ್ನರು ಮಂದಿ ಮದಿಯರೂ ಅರೆಯಿಂದ ವಂಚಿತನಕ ಸಿಂಗರಿಗೊಂಡ ವಾಸಂತ ಖುತುವಿನ ಲಿತೆಯ ರಾಗಿ ಪತಿದೇವನನನ್ನು ಮರುಳಗೊಳಿಸುವ ಭರವಸೆಯಿಂದ ಒಡೋಡಿ ಬಂದರು, ಕೆಲವರು ಪ್ರೇಮೋತ್ಸವದಿಂದ ಎಲ್ಲೋ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಲಂಕಾರವನನ್ನು ಇನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ನೋಸಲ ತಿಲಕವನನ್ನು ಕುಚಗಳಿಗಿಟ್ಟಿರು. ದಾಬನ್ನು ಅಂಗಾಲಿಗೆ ತೊಡಿಸಿದರು. ಕಂಲೀಡಾರವನನ್ನು ಕಂಕಣವಾಗಿ ಧರಿಸಿದರು. ಅತುರಗೊಂಡು ಇವರು ಒಡೋಡಿ ಬಂದರು.

ಒಬ್ಬಳು ಹೊಸ ಪೀಠಾಂಬರವನನ್ನು ಉಟ್ಟಿ, ಕಾಜ್ಞಿಯ ಒಲೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ತನ್ನ ರೂಪ ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಅರೆಯಿಂದ ಮಂದಿತನಕ ಸಿಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಿನ್ನರಕಾಂತಿಯಂತೆ ಲಾವಣ್ಯವನನ್ನು ಸೂಚುತ್ವ ವಾರಿಷೇಣನನ್ನು ವರ್ತಿಕರಣ ಮಾಡುವ ಭರವಸೆಯಿಂದ ಬಿರುಸಾಗಿ ಬಂದಳು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಕಂಲಿಡಾರವನನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಆಗ ತಾನೇ ಅರಳಿದ್ದ ಮಲ್ಲಿಗೆಯನನ್ನು ಮಂಡಿದು, ಚಂದನದ ತಿಲಕವನನ್ನು ಆಗಲವಾಗಿ ಇಟ್ಟಿ, ಲೋಕಕ್ಕೇ ರಮಣೀಯವಾದ ಕುಸುಮ ಕೊನೆಲು ಶೀರೆಯನನ್ನು ಉಟ್ಟಿ, ಸಾಕಾರಗೊಂಡ ಕಾರದೆಯಂತೆ ಆಪ್ಣವರ ವಾದ ಅನುರಾಗವನನ್ನು ಒಿಮ್ಮೊತ್ತು ಬಂದಳು.

ಮುಂಗುರುಳು ನೋಟಿಕರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೂರೀಗೊಳ್ಳಲು, ನಿಡಿದಾದ ಕಂಗಳು ಕಡುರುವಾಗಲು, ಕೊವೆಲಕಾರು ಭವ್ಯವಾದ ಭಂಗಿಯಾಗಲು, ಹರಡಿಕೊಂಡ ಹುಬ್ಬ ಕಂಪು ಸೂಚುತ್ತಿರಲು, ವಾರಿಷೇಣನನ್ನು ಮರುಳಗೊಳಿಸದೆ ಬಿಡೆನು ಎಂಬ ಗತಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಉವಫಸಿಯಂತೆ ಬಂದಳು.

ಹೊಳೆನ ಹೆಲ್ಲು ರಾರಾಜಿಸಲು, ಮುಖವ ಕವಲಕ್ಕೆ ಸಾಟಿಯಾಗಲು, ಕಣ್ಣಗಳು ನಿಂತನನ್ನು ತೆಗಳಲು, ಹಣೆಯು ಬಾಲಚಂದ್ರನನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಲು, ಎರಡು ಕಿನಿಗಳು ಕಿನ್ನೆಪ್ಪದಿಲೆಯನನ್ನು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಲು, ನಳತೋಳುಗಳು ಕಲ್ಪನಲ್ಲಿಯನನ್ನು ಕಡೆಗಳಿಸಲು, ಒಬ್ಬ ಕೊನೆಲೆಯು ಕಾನುನ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದು.

ಅ ತಲೆಗೊಡಲ ಮೆದೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಕೊರಲು ಮುರಿಯಿದಿರುವುದೆ? ಅ ಪೀಠಾಲೆಯ ಭಾರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕಣಕಾಲು ಮುರಿಯಾದಿರುವುದೆ? ಎಂದು ಆಕ್ರಿವನನ್ನಂಟು ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾಡುತ್ತಾ ವಾರಿಷೇಣನ ಬಳಗೆ ಬಂದಳು.

ಇವರು ಮಾಡನನ ಮಂತ್ರದೇವತೆಯೋ, ಕಾಮನಿಗೆ ಸ್ತಿಯವಾದ ಹೂಬಾಣವೇ ಮನ್ಮಥನ ಮಾಡ್ವಾನೆಯೋ, ಮನ್ಮಥ ರಾಜನ ರಾಜಲಕ್ಷ್ಯಯೋ, ಇವರು ತ್ರಿಪುರ

ಸುಂದರಿಯೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಕಂಗೀಳಿಸುತ್ತಾ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಇವರು ಜಿನನೊಬ್ಬನನ್ನು ಸೋಲಿಸಲಾಗಿದ್ದರೂ ಉಳಿದವರನ್ನೇಲ್ಲ ಕಂಗೆಡಿಸಿರುವ ಇಲ್ಲ! ಮನ್ಮಥನ ಎತ್ತಿದ ಮಿನಕೆತನದಂತೆ ಕಡೆಗಣ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಸೂಚುತ್ವ ಒಬ್ಬಳು ಮಿಂಚಿದ್ದಳು.

ಒಬ್ಬ ಕವಲ ಮುಖಿ, ಗಜಗಮನೆಯಾಗಿ, ಕಷ್ಟಗಂಗುರ ಕೊದಲು ಕೃಷ್ಣ ಪ್ರಕಾಶ ಸೂಸಲು, ಮನಸಿಜನ ಮನವೆಚ್ಚಿದ ಕಾಮಬಾಣವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಸೋರ್ಕುಡಿಯ ಸುವಾಸಿನಿಯ ಅಭರಣಗಳು ನಿಗಿನಿಸುತ್ತಿರಲು, ಹಂಡಗಮನೆಯಾಗಿ, ಮನಸದ ಕಾಮಬಾಣವಾಗಿ ತೊಳಗಿದ್ದಳು. ಒಬ್ಬ ಸುಂದರಾಗಿ ಮಲ್ಲಿಗೆದಯೆನ್ನು ಮಂಡಿದು ಮುಕ್ತಿನ ಬಸರ ತೊಟ್ಟು, ಕಾಮನ ಬಿಲ್ಲಿನಿಂದ ತೂರಿಬಿಟ್ಟ ಕಾಮಬಾಣ ದಂತೆ ರಾರಾಜಿಸಿದ್ದಳು!

ಕೃಂಗಾರ ರಸ ಸಮುದ್ರವೇ ಮೇರಿದಪ್ಪದೆಂತೆ ಕಂಗೋಳಿಸುವ ಲಾವಣ್ಯಾಗಿ ಯರು ಬಿನ್ನರು ಮಂದಿಯೂ ತೇಳಿನಿಯ ಸಮುಕ್ತಿದಲ್ಲಿ ವಾರಿಷೇಣನನ್ನು ವಶೀಕರಣ ಮಾಡಲು ಬಂದು ಕೂಳಿತರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ವಾರಿಷೇಣನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿಡ್ಡರು.

ಅ ವನಿತೆಯರ ಸಗಿಗಳ್ಲ ಕಿನ್ನೆಪ್ಪದೆ ನಿಷಳನ್ನು, ಇವರ ಸುಂದರವಾದ ಉಗುರುಗಳು ಕೇದಗೆ ಹೂಳಿಸನ್ನು ಹೊಲುತ್ತಾ ಇವರ ಘಳಘಳಸುವ ಹೆಲ್ಲಾಗಳು ಅಂದವಾದ ನೋಲೆಯ ಹೊಗು ಗಳಾಗಿ ಕಂಗೋಳಿಸುವಾಗ ಮನ್ಮಥನ ಎಲ್ಲ ಹೂಬಾಣಗಳೂ ಇಲ್ಲೇ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಇವರ ಚಿಂದುಪಿಗಳು ಹೆವಳವನನ್ನು, ಇವರ ವಳತ್ತಿಯವ ಅಲೆಯನ್ನು, ಇವರ ಚಂಚಲ ನೀತ್ರಗಳು ಏನಿನ ಹೊಳಿಸನ್ನು, ಇವರ ಹೆಲ್ಲಾಗಳು ಮುಕ್ತಿಗಳನ್ನು, ಇವರ ಕುಚಗಳು ಬೆಳೆಗುವ ದೀಪವನ್ನು ಹೊಲುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಾಮರಸದ ಸಮುದ್ರವೇ ನೋರಿದಂತಾಯಿತು!

ವಾರಿಷೇಣನ ಶ್ವಸ್ವದಾದನ ಪತ್ತಿರುನ್ನು ಸಮುತ್ತಿಕ್ಕೆ ಕರೆಸುವಂತೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನನ್ನು ತೇಳಿಕೊಂಡನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಕರೆ ಬಂದಾಷ್ಟು ಸುಂದರಿಯು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜೆಯರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಯಣ್ಣಾನೆಗಳ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಆದು, ಕಪೂರ ವೈಕ್ಕಗಳ ಬಳಿ ಬಂದು ಆತ್ತಿಗಿಡ, ಕಮೆಲದ ರಾಜಿಯಲ್ಲಿ ಎಕ್ಕೆ, ಹಸುವಿನ ಮಂದೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕಾಡುಪಿಕ್ಕು, ಸಿಂಹಗಳ ಹೀಂಡಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮಂಗ, ಮಾಧ್ವಿಲಕೆಯ ಪೊದರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕಾರ್ಣಿ, ಚಿನ್ನದ ರಾತಿಯಲ್ಲಿ ಕವ್ವಿಣಿ ಕೇಳಾಗಿರುವಂತೆ ಸುಂದರಿಯು ರೂಪಸಿಯರ ನಡವೆ ಗಸಿಯಾಗಿದ್ದಳು.

ಸುಂದರಿಯ ಕಣ್ಣಗಳು ರೆಪ್ಪೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೊಳಕಾಗಿದ್ದವು. ಲಾವಣ್ಯವಿಲ್ಲದರೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಬತ್ತಿದ ನೋಲೆ, ಬಣ ಕಾಡಿಗಿಬ್ಬು, ಅಪ್ಪಜ್ಜಿಯಾದ ಮಾಗಿ, ಬತ್ತಿದಗ್ಗಲ್ಲ, ಮುರುಪೆಯೋದ ಮುಖ, ಕಂದಿಕಪ್ಪಾದ ಬಾಯಿ, ಸಿತ್ರಾಣವಾದ ನೋಟೆಗಾಲು, ಬೆಡಗಿಲ್ಲದ

ದೇಹ, ಕಜ್ಜಿ ಹಿಡಿದ ಕಾಲು, ಬಕ್ಕತಲೆ, ಗೊನಾದ ಬೆನ್ನು, ಹೊಳಗಿನಿ, ಉಬ್ಬಿದ ಹೆಲ್ಲು, ಬೆನ್ನಿಗೆ ಅಂಟಿದ ಹೊಟ್ಟಿ, ಪಿಸರುಗಳ್ಳು, ಕೊಡುಹುಬ್ಬು ಇವುಗಳಿಂದ, ಕುರುಹಿಯಾಗಿ ಕಲಹಂಸಗಳ ನಡುವೆ ಪಾರಿವಾಳವಾಗಿ ಸುಧಂತಿಯು ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಂಡಳು.

“ಮಾನವ ಲೋಕದ ಅಶ್ವಲ್ಯ ಸುಖವು ನಕ್ಕರವಾದುದು. ಮಹಾವೀರನ ಪಾದ ಸೇನೆಯಿಂದ ಸಿನಗೆ ಕೈನಲ್ಯ, ಲಭಿಕಲಿ ಎಂದು ಅಶೀಷಟ್ಟಿ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ದಿಗಂಬರ ಮುಸಿಯಾಗಲು ಪ್ರೇರಿಸಿದೆನು. ನನ್ನ ಹಿತವನ್ನೂ ಮಿಶ್ರಿತ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಫಕಾಲ ನಿನಗೆ ಲೋಕೋತ್ತರವಾದ ಜನವಾಜರುನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವೆನು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಘನಘಿನಿಸುವ ತಾಪ ಹಿಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳಿದ ಧರ್ಮ ಶ್ರವಣಕ್ಕೆ ನೀನು ಕಿವಿಗೊಡದೆ ಸದಾ ಸುಧಂತಿಯನ್ನೇ ಸ್ವಾಸ್ಥಸೃಂತಿರುವೆ. ನನ್ನ ಪಶ್ಚಿಮ ರೀಲ್ಲರೂ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರತಿಯರು, ಲಾವಣ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇವಿಯರು, ಬೆಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಇವರು ಶಾರದೆಯರು. ಈ ಐನಂತರ ಮುಂದಿಯನ್ನೂ ನಾನು ಕಡೆಗಳಿನಿಂದ ಜನಮುಖಿಯಾಗಿರುವೆನು. ಕೈನಲ್ಯದ ಕಡೆ ಸಾಗುತ್ತಿರುವೆನು. ಅಳಿಲು ಸದಾ ಬಸರಿ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಬಾಯಿ ಬಿಡುವಂತೆ ನೀನು ಸಹ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಸುಧಂತಿಗಾಗಿ ಹಂಬಿಲಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ಉಂಟಿನನ್ನೇ ಕಾಣದ ವನಿಗೆ ಉಂಡದ್ದೇ ಪರಮಾನ್ಮೇಹನ್ನುವಂತೆ, ಗುಡಿಸಲ ಹಪ್ಪಿಗೆನೇಣಿ ಬೆಳ್ಳವೆನ್ನುವಂತೆ, ಬೆಂದರ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಂಡಿಯೇ ನುಡಾನೆಯೆನ್ನುವಂತೆ, ನುಗೆಯ ತೋಳಿದಲ್ಲಿ ಗುಬ್ಬಿಯೇ ಕೋಗಿಲೆಯೆನ್ನುವಂತೆ, ಅಗಸೆಯ ಗಡದಲ್ಲಿ ತೊಣಿಕೆಯೇ ಮರಿದುಂಬಿಯೆನ್ನುವಂತೆ ನೀನು ಈ ಸುಧಂತಿಗೆ ಬಾತು ಬಾಯಿ ಬಿಡುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ ! ಪುಷ್ಟಿದಾದ ನೀನು ಅವೇಕಿಗಳಲ್ಲೇ ಆಗ್ರಾಂತಿಕಾಗಿರುವೆ” ಎಂದು ಪರಿಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಪಾರಿವೇಣನು ನಗುತ್ತಾ ಸುಧಂತಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ‘ತಾಯಿ, ಪರಮ ಜಿನೇಂದ್ರನ ರೂಪವನ್ನು ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಮಾಡಿಯನ್ನು ನೀನೆಡು ಕುದಿಯುವವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಗಂಡನೇ ? ನೀನಾದರೂ ಈ ಪುಷ್ಟಿದಾದನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಬಾರದೇ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

“ಒಮ್ಮೆ ಕಕ್ಷೀದ ಅನ್ನವನ್ನು ನಾಯಿಯಾಗ ಮುಟ್ಟಿವುದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ದಿಗಂಬರ ನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಾಡಿಯನ್ನು ಬಯಸುವವನು ಆ ನಾಯಿಗಿಂತಲೂ ಕೇಳು” ಎಂದು ಸುಧಂತಿಯು ಕಡ್ಡಿ ತಂಡಾಗುವಂತೆ ಕಿಸಿಸಿದಳು. ಆಗ ಪುಷ್ಟಿದಾದನಿಗೆ ಕರದಲ್ಲಿ ಹೊಡಿದಂತಾಯಿತು !

“ಪಾರಿವೇಣನು ಸುರನಾರಿಯರಂತಿರುವ ಈ ಐನಂತರ ಮುಂದಿ ಮನೋಹಾರಿಯರನ್ನು ತೊರೆದಿರುವಾಗಿ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಬಿಡಲಾರದೆ ಬಾಧೆ ಪಡುತ್ತಿರುವೆನಿಲ್ಲ ! ಪಾರಿವೇಣನ ಪಶ್ಚಿಮ ರಲ್ಲಿ ಬಬೊಬ್ಬಿಳ್ಳಾ ರೂಪಸಿಯೆ. ಅವರ ಮುಂದಿ ಸುಧಂತಿಯು ಬರಿಗಿಸಿ ! ಪಾರಿವೇಣನು ತಪನಸಗಿ ಚಾರಣ ಬಾಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊಂಡಿರುವನು. ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೈನಲ್ಯ ಲಕ್ಷ್ಮೀಯು ಬಲಿದೇ ಬಲಿಯುವಳು” ಎಂದು ಕೊಂಡು ಪುಷ್ಟಿದಾದನು ಭವರೇಗನನ್ನು ಬೇರುಸಹಿತ ಕೆತ್ತಿ ಗೆಯುವ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ

ತೊಟ್ಟಿನು. ಜಿನಧರುವೆಂಬ ವಿಶ್ವಾಸುಕೆ ಮಹಾಸಾಗರಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರನಂತಿರುವ ಈ ಪಾರಿವೇಣ ಮುನಿಯು ಶರಣಗಳಿಗೆ ಪುಷ್ಟಿದಾದನು ಎರಿ ಪುನರ್ದಿಕ್ಕೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಅಂಗಳಾಚಿದನು. ಇವನನ್ನು ಹಿರಿಯ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಪಾರಿವೇಣನು ಶರಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ತಪ್ಪೆ ಪ್ರಿಯೆಯಿರುವೆನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು.

ಪುಷ್ಟಿದಾದನು ಪುನರ್ದಿಕ್ಕೆ ಪಡೆದು ಭಾವತಾಪಸಿಯಾದನು. “ಈ ತನಕ ನಾನು ಪಶ್ಚಿಮ ಮೌನೇಕಗೊಂಡು ಹಾಳಾಗಿರುವೆನು. ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪರಿಣಾಮಿಯಾಗಿ ಕೊಳಳಾಗಿರುವೆನು. ಪಾರಿವೇಣ ಮುನಿಗಳಿಂದ ಈ ಅಶೀಳ್ಮಿದ್ದಾರಕ ಮಾರ್ಗ ಲಭಿಸಿತು. ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಗುರು ಪಾರಿವೇಣನೇ. ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಕುಲದ್ವೀಪ ವಾಂ ವೇಣನೇ” ಎಂದು ಉಪಕಾರ ಸ್ವರದ್ವಾರೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇವನು ಜಿನಾಗಮಗಳನ್ನು ಹೈದರ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ತಪನೆಸಗುತ್ತಾ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ದೇಹವನ್ನು ತೊರೆದು ಪುಷ್ಟಿದಾದನು ದೇವಗತಿ ಪಡೆದನು.

“ಮೋಡ ಮುಂಚಿದಾಗ ಪ್ರಭಾಕರನೂ ಮಂಕಾಗುವನು. ಪಾನದ ಒತ್ತುದ ನಿರುವಾಗ ಸಧ್ಯ ಮುವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲಾರು. ಮೆಕ್ಕೆಕಾಯಿ ನೊದಲು ಕಷಿಯಾದರೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಹಿಯಾಗುವುದು. ಇದೇ ರೀತಿ ಕೆಲವರು ನೊದಲು ಅಪಾಮಾಗ್ರ ಹಿಡಿದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಸನಾತ್ಕಿಗ್ರಾಗಿರುವರು. ಕಬ್ಬಿ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಕಿತನಕ ಸಿಹಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರು ಹುಟ್ಟಿದಾಗಿನಿಂದ ಸಾಯಂವ ತನಕ ಸನಾತ್ಕಿಗ್ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ” ಎಂದು ಮಾನವರ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಪಾರಿವೇಣನು ಮೇಲುಕು ಹಾಕಿದನು. ಇವನು ಏಕ ವಿಹಾರಿಯಾಗಿ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಹ್ಯಸೆನ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಮಾಧಿ ಮರಣ ಪಡೆದು ಸವಾರ್ಥ ಸಿದ್ಧಿಯೆಂಬ ಕಲ್ಪಾತ್ಮತ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅವಶೀಂದ್ರನಾಗಿ ಮೂಲವತ್ತು ಮೂರು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನುಂಡನು. ಸ್ತುತಿಕರಣದ ಫಲ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದೇ ?

ದಿಗಂಬರ ದಾಸನಾದ ನಯಸೇನ ಮುನಿಯು ಹಳಗನ್ನೆಡದಲ್ಲಿ ಉಂಟು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾವೃತ ಮಹಾಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಿರುವನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಏಳನೆಯ ಆಶ್ವಾಸದಲ್ಲಿ ಸ್ತುತಿಕರಣಂಗದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿರುವನು. ‘ರತ್ನಾಕರನ ಶತಕ ಸಾಒತ್ಯ’ ಮತ್ತು ‘ರನ್ನ ಕವಿ’ ಎಂಬ ವಿವಾಹ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ದಿಗಂಬರ ದಾಸಾನಂದಾಸಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಾಣದ ನಾನು ನಯಸೇನನ ಸ್ತುತಿಕರಣಂಗವನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಗನ್ನೆಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು (8-1-1995).